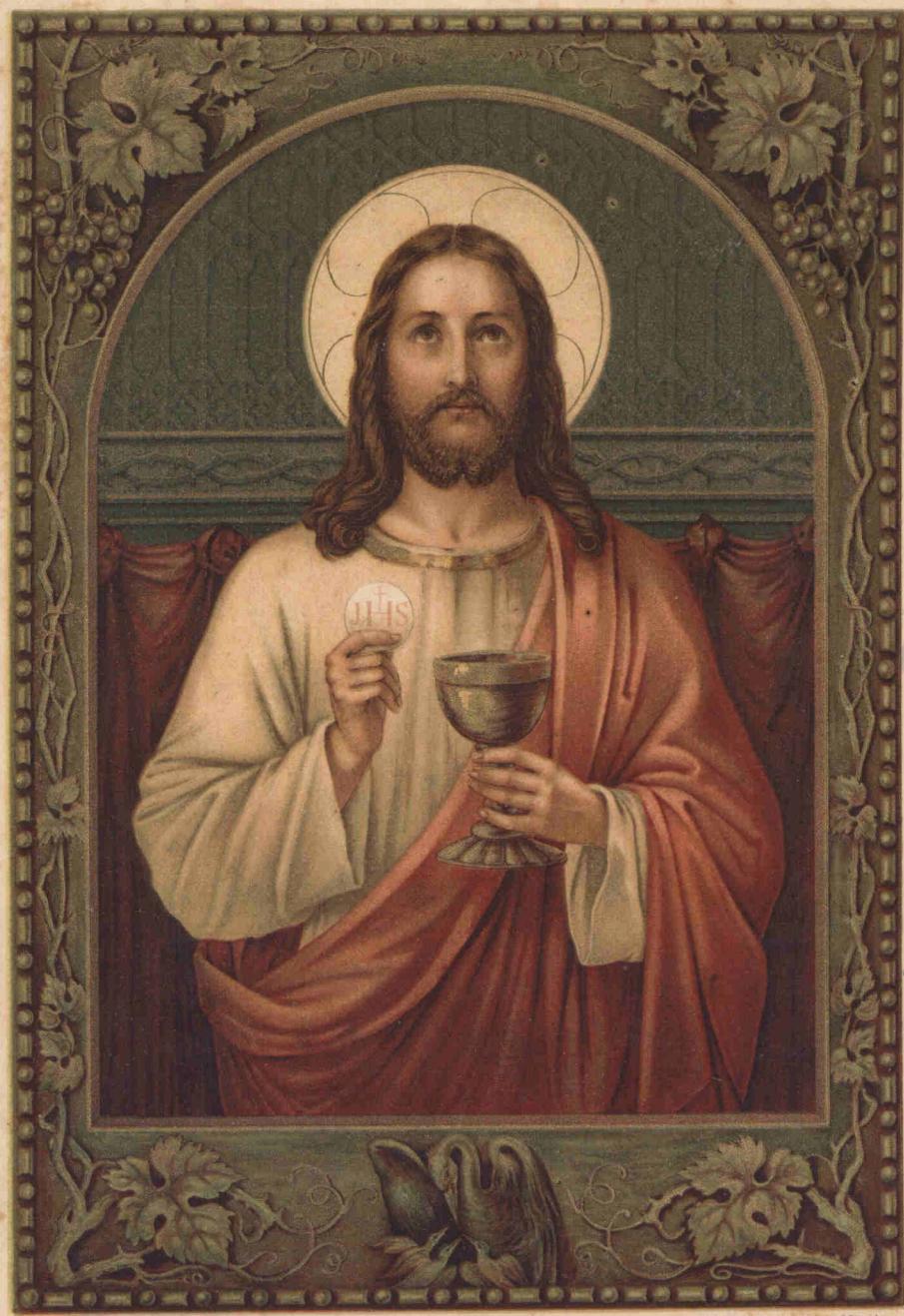

Malá gruntovnice Luboměře
se životopisem pisatele R. Míka
v Luboměři u Spálova.

Josef Müller, Kunstdruckerei, München.

Mik Rudolf přijal dne 10. dubna 1904 první
sv. přijímání v chrámu Páne sv. Jakuba ve Špálově.
Rud. Řík, naroren 4. IX. 1892.

Můj životopis

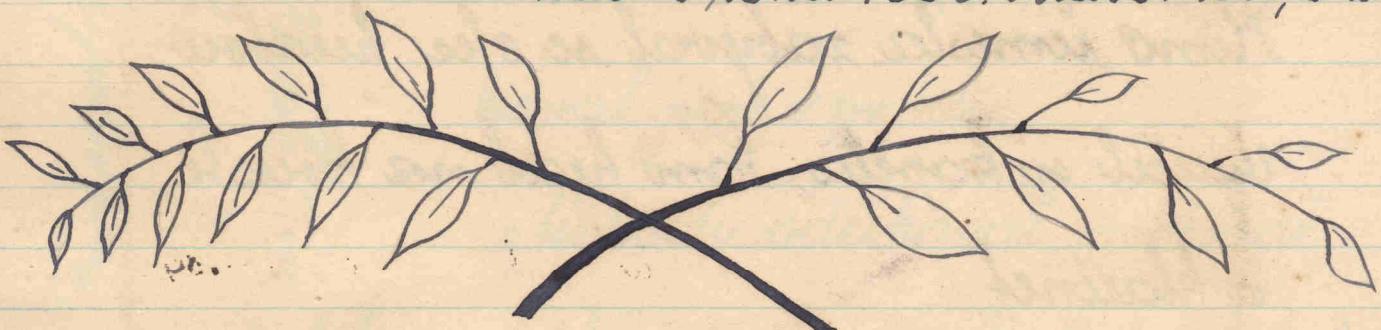
píše, Rudolf Mik
v Luboměři
ř. 51.

Narozen, dne 4. IV. 1892 na čísle 71. v Luboměři.

Otec, Rudolf Mik nar. v roce 1869. ve Svatová.

matka, Jelie Miková rozená Rostkova,

nar. v roce 1868. v Luboměři, č. 29.

Napsáno 1950-

General name of most Pteropoda. Impho, black & tan
pink form, or pink like material outside.
This summer very numerous; black & pink.

Otec se vyučil obuvníkem u svých nevlastních
rodiců, Josefa Krouzka ve Spálově.

Matka byla nejmladší dcera sedláka

Pišťka č. 29. narozena v r. 1868. v září.

Povídalo dobu, u Enhaizra na Dvořísku.

V roce 1892. koupil otec chaloupeč, č. 98.

od firmy řecké řecké (matky sestry.) za 500 zl.

Na této chaloupce, provozoval otec obuvnické
řemeslo, s hovaryšem, a učněm.

Mimo řemesla zabýval se otec hudbou.

Vyučil si kapelu. Pán hrál na housle,
a klarinet.

Postupem doby, nášli se mi bratři, a sestry.

josef nar. 23. III. 1895.

Karla " 19. III. 1897. + 9. XI. 1901.

Zofie 1. V. 1901.

Eduard 17. III. 1903.

Frida 10. 7. 1905.

Flois 31. X. 1907.

Těžal jsem se svého hrnčíře Josefa Kraše č. 100 ("ověřová"), jak jsem se
při klenbách svalem chystal. On s náměrem odpověděl: Křečel jsi jako pán.

Pamatujeji si na své největší mládí, když jsem
nosil šlep, stál jsem u verbánku, a král jsem si
se říkalama. Bál jsem se kominika, který docházel
z Úder. Řeči jsem mu nerozuměl, poněvadž byl Němec.

Před spaním skákával jsem v posteli.

Modlitbicky jsem s lehkostí skřípkával, poněvadž
muj věk k tomu ještě neodpovídal. Tenkrát bylo
malou povinností, učili děti skoro se modliti.

Modlitbičky, při kterých jsem již v úplém mládí plakal, než jsem je odložskal:

Oče nás, a žádavas. Maria

Andělé boží. . . .

Zádavas královná . . .

Děsátko boží. . .

Věřím v Boha . . .

ježíši s Marií, malíčkou Povce . . .

jsou to modlitby dědičné, které učili rodiče
náš děti z praměk. To bylo v rodinách z pokolení
na pokolení, všebe u nás v Luboměři.

Dohud jsem nechodil ještě do školy, byl jsem u staršenky Krausky ve Spálové, v bytě u kováře Turka na placi. Starý Kraus řevoval, a staršenka chodila do zámku na práci.

Já jsem si hral s kleukama na placi, a u pánského rybníka.

(v r. 1898)

Když mne otec zavedl v Luboměři k ráji me do školy, ke vší ještě dobrě, že p. učitel Tib. Peček stál na stupni, a káral se mne, zda-li se budu dobrě učit. Zavále jsem mu nato odpověděl, nevím.

Vím totik, že ve škole bylo pěkně, a byla tam úplně jiná věc vzduchů, než doma. Nekysal tam prop, což u každého řevoce bylo cítil.

Škola nebyla pro mne tak velkou kárnicí, protože i já jsem do ní chodil jen po někam.

Když jsem vyběhl ven, na návsi, kde o komornády nebyla potíž. U Andreječka, čili u Ludvíka č. 12, tam bylo chlapečků celej stádo. Tereza, Řenda, Jozda, Alach, a t. dálé. U Klezliček bylo dívčat, Karla, Anna, Loisa, ^{o. 22.}
přid. rovnou vše, jeho maličko mohou ze Sibíru
a Tomek. U Kášpára byla též čísla děvček. [řada, stádo]

U Heřív, čili kolářů č. 23. byli též čtyře.

U Valentka č. 9. bylo též dívčat: Loisa, Anička,
Karla, Zofí, a Frantka.

Když jsme vyběhli v zimě na rybník, led pro námě prostěl, a hříbek byl dost.

Když nás nebylo dost, působil též Kubíček Pek, a rechtor Karel, Dori, a Vilím.

Ta jsme byli lepší sousedé pochomadě.

Náš dětská zábava.

Házení kamením po střechách, po zahradač,

dělání plisek na rybníku.

Házení po plotech, střechách, a stromech.

Přiléhání kekem, a deskou o zem.

Rád jsem též byval na dvore v prázdném chláku,

ve kterém jsem měl zvonice, a nezapoměl jsem polectví

o zvonici.

Hry.

na kočku, a na myš. Na chytáčku, s různým

odružováním. Na zlatý rustek. Na starou bábku.

Na koně, jezděním vůzkiem svého o závod pro dědinečky.

Druhé líska, byvalo též hrou obvyklou.

Potěšení

Když byl ve Svatovánočním jarmarku.

Počet k u Skále P. Karie, 8. září.

Když se vracelo procesí pruhníků z Hostýna. Pruhníci rozdávali dětem perníkové kulíčky, nebo prášeky.

Svatba nebo muzika. Chodili jme se do horskdy, diváci jak se tam kačí, pije, a vísť.

Plnoží kluci viseli na rámu okna, divaje se do ráku, a horskáský Tom. Klezlo, je opaskem honil.

Smrková neděle, vynášení smrků z dědiny.

Novej leto, chodění od sedláka k sedláku kolem.

Smichništ (promlínka)

Komedianti u horskdy, a jejich představení. Holotče.

Příchod cikánů.

Cukrovinek bývalo až do doby protilehlých válek

v obchodech dost, proctávaly se celé klápecky cukru, že mnohý nevlezl ani do ust.

Kádou nová měla dobré mete, proto bylo těž vraceností, když vyučovali hanči, někde na cvičení.

Plenové hančského sboru, byli hrdí sami na sebe. Byli hančem byla v obci čest. Když sbor vyučoval, divali se na ně, ne jenom děcka, ale i ti starí.

Velikob sboru učil hanče pochodovati. Volal na hlas, jedna dvě, jedna dvě. Kluci, které pokakovali okolo hančí, poslouchovali hlasitě: koza jede!

Moze z hančí si mysleli, že slouží zároveň k poctě církev pánů. Nepřišli na to, že dělají kojhlíky přezákním pojistkám.

Bylo mi asi 9. roků, započal jsem se učit
ve škole hrát na housle. Učil nás učitel Vil. Pečeck.

Učil nás hukatky v týdnu, vždy 1. hodinu v poledne.

Hráli se učili tito žáci: František Pečeck ř. 97.

Bedřich Birkups ř. 34,

Adolf Kál (Pancký dílna)

František Lévr ř. 23.

Jakub Lévr ř. 45.

Adolf Birkups ř. 40.

Těodor Lovoček. (Škola) ¹⁸⁹³

Rudolf Mik ř. 98

Bylo nás celkem 8. žáků. Před každou lavicí, stálí
jíme před dřevěnými pulty pro čtyřech.

Od školních prázdnin 1905, do měsíce března 1906.

chochal jsem do německé školy na Hornadech u Olomouce.

Včil mne učitel Röder.

V měsíci dubnu ¹⁹⁰⁶ vystoupil jsem z Luboměře ze školy.

Od 13. dubna 1906. do 6. dubna 1907. chodil jsem do

knoflikové hovázny v Jakubčovicích.

Pracoval jsem v barvární. Hlásnem byl Ferda Weiss z Jakubčovic,

Dálší správci dělnici: Ferdi. Graf z Jakubčovic,

josef Wellert z Vítenberku

Fořtik z Klokočůvka.

V roce 1907. byl jsem důmou.

Od 1. ledna 1908. do 31. prosince, byl jsem na službě
u selky Ehlerky ve Vel. Heřmaníkách, č. 45.

Bylo nás chomíků řenkušle v Heřmaníkách na službě
z Luboměře několik.

Byli jsme u Kómců, za méně
cenný lid, což jsme dobře posítovali.

Když cíledinové spali jme většinou v místaláčích, nebo
v komorách večeře chléve. Nejhůře bylo v zimní době.

V neděli jme nì zašli do horray, abychom byli v teple.

Když nebylo peněz, sestili jme se někde ve chlévě.

Do kuchyně jme nebyli od sedláka nikdy zvaní,
proto jme do ní ani nesli, pravidlou jme věděli,
že nás, mezi stavem selským, nerádi vidět.

V zimní době mal jsem někdy obléčený, a obutý, aby
mi bylo tepleji, ale nic ho nepomohlo. To bylo hůř
horší. Na ruky byla vlhká prýna, se starým
vyřazeným prýnem. Ľlovecku nenapadlo, v ledu
dobře vynést prýnu z velké komory ven na slinko.
Mnoho české mládeže ze Špálov, a Luboměře, ohroženo
za pár křížců od noci do noci, sedláčkům
v okolních německých obcích.

Spálov, a Luboměř byl od dívčího chudobového předložení.
 Proti se musela mladáčka, máče schopná rozjetí do světa
 aby se učila. Ve Školních Heimánkách ní dělali sedláči,
 ze Spálova jen poměšky. Provili, že když potřebuje
 čeledina, ten jede do Spálova. Tam ještě fabrika na děti.
 Sedláčci byli v Heimánkách velmi pokrokoví. Byli na sebe též
 hráči. Jména některých sedláčků: Gepert, Kichálke, Obrich,
 Ehler, fojt Demel, Viltš, Kanske, Kunčík, Stilner, Lenk;
 Chalupníků tam mnoho nebylo. Do korkelov jíme chodili
 do Týrky. Klíčko se vozilo každý den do Týrnku, a do ^{Oder}
^{na nádraží, odkud}
^{hodl se pochystat vydání do}
 Moravy. [: Do Oderu na nádraží :]

Češtinu neměl z Němců vůbec žádny zájem.

Jestli někdo česky uměl, nedal to na sobě znáti.

Kdy čeledinové, mlávili jíme mezi sebou česky jenom bez
 přítomnosti Němců.

Němci čestinu nici na veřejnosti shýleli.

Od 1. I. 1909. do 31. XII. 1909. Byl jsem na službě

na Novosadech u Olomouce.

Nejprve u vodovody místnosti Kleigrove na Dolní ulici,
(až 3 měsíce) a pak u Fr. Nerádka, při zahradnictví.

Na Dol. ulici sloužil kř. Julius Birkup, u Kříšké.

Na Počli u Kleibra sloužil František Birkup. z d. 71.

V neděli jme se sestřeli, a procházeli se městem Olomoucem.

V leté byl na Novosadech velký narozenostní rojbach.

Leť koepili hovárnou, a udělali z ní českou školu,

což nemohli Němci shravili.

Při otevření této školy, nashromázdilo se do Novosad
cizích Němců, a bránilo lečhium působení na slavnost.

Rozvražené Němce, musel krotit kordon čechistů.

Já jsem se díval na tento rojbach z dálky.

Od 1. I. 1910. do 20. IV. 1910. byl jsem opět
ve Vel. Černáňskách u Ohlækry na č. 45. s Brzozovým Tomkem.

Od 20. IV. 1910. šel jsem se učit zedníkem, zednickému
mistrovi řadovi Šindleru do Poháku.

Pracoval jsem převážně ve Štítěři, u mnoha ředalíků
vpravo (u Duchoně) při stavbě chléva.

Páliu byl ze Štítěře Lér; starý zedník, Hegar. Oba rádi
pili kříalku. Potom tam působil za páliu z Lindavy Kik,
který dřížel pracovní tempa, ve prospěch stavitele.

Od 6. IX. 1910. do 29. IV. 1911. Byl jsem za dělníka
v knoflikové tvárnici v Jakubčovicích. Pracoval jsem
po venku.

Od 30. IV. 1911. do 20. IX. 1911. Byl jsem na
zednické, opět u mistra Šindlera v Poháku. Pracoval jsem
v městě, a v Křišťově (Tojnovice). ^{Kriegsdorf -}

oř Potřáte se stává velmi málo. Dělají se jenom spravy. Obnítali jme horní kostel (na hřbitově). na náměstí jsou ještě staré domy s mázým prokloubím. U hradu hezavábně se plně pracuje. Potřata ještě stará důra, která má několik naftoukacích obchodníků, ktere' podporují lidé z okolních dědin.

Město nemá kanalizaci, pronájedla tam nelečí řeky, které by jinu vodu odnesla.

Od 27. IX. 1911. do 20. IV. 1912. pracoval jsem co dělník ve vagonce v Ropušnici.

Na jaře bylo zahněvě slunce. Pozorovali jme zahněvě skrz očákené sklo.

Na moři se stala velká nehoda s přepravovou lodí "Tikoničem" která po nárazu na led, klešla ke dnou.

Od 25. IV. 1912. do 10. XI. 1912. pracoval jsem
v kamenolomu za Odrou naproti Veselském. Vedoucí
byli: Andras (Hal), a Klimek.

Od 14. I. 1913 do 13. IX. 1913. pracoval jsem v kamenolomu
Telčíkovém, před parťákem Křáškem (Hal.)

Křáško neuměl čísti, ani psát, ale za to silně bagrval.

Bylo ho smutné, že takového cizince byl nucen poslouchat
naš zdejší lid.

Od 7. X. 1913, do 2. VIII. 1914. na vojně u 54. pěš. pluku
v Olomouci, za panování císaře Františka Josefa I. č. km.
linka 254

Od 2. VIII. 1914, do 17. VIII. na bojišti s Rusem, okolo
Rovadova, a Kramíku.

Od 17. VIII. 1914. do 8. IX. 1914. v Evropském Rusku s zajetí.

Od 8. IX. 1914. do 10. XII. 1916. v říji, v Tambovské gubernii.

Od 10. XII. 1916 do 20. XII. 1918, opět v Evropském Rusku.

Od 20. XII. 1918. do srpna 1919, byl jsem doma, a chodil
na zednickou.

V srpnu 1919. vyprukla mobilizace, a mne koval
jsem k čs.-říš. pluku č. 6. do Blanska. Od tam sice
se jelo do Žižkova k Bučkovu, a tam se čekalo
asi měsíc, jak to s hím hospitářskem dopadne.

Situace politická se uklidnila, a v září byl jsem
z vojny propuštěn domů.

Dne 20. září 1919. oženil jsem se na č. 51.

Kancléřka tnežka Honyšová, rozená Fárdová, č. 58.
" " 30. III. 1888.

Svobodná sloužila, od r. 1902-1905 u Lecka, } Dobšov
pař 1905-1908 u Šroma) Dobšov

Polské slovožita
Od r. 1908-1911. u židov Josefa Valera ve Svitavě č. 62

Ponejprve se vdala, v r. 1911. za Ant. Honyše, žabotín č. 51

Podruhé " " v r. 1919. za mne (Rud. Miká), který jsem se
na chalupu č. 51 přesunul.

Otec mé ženy: Václav Fárd (Krajbar.) č. 58.

Narozen 3.8.1838. † v roce 1892.

Matka mé ženy: Karolina Fárdová roz. v r. 1842, † v r. 1921. nar. č. 34.

z mých pamětí, o rodech
a usedlostech v naší obci
Luboměř.

Panský dveř. Byl hajního, stodola, pustý chlév, ovčína,
a byl bývalých ovčířů. Všechny byly budovy z kamene
zedné, cihlové a omítě klenuté, střechy krově stodoly, břidlovy
kryté.

Uprostřed velké nádvoří, s řadou mohutných kaštanů.
Je silnice velmi krásný pohled na tento panský dveř
s překrásnými korálymi stromy.

Doroku 1912. obýval tento dveř hajný, Jan Káčal.

Dor. 1912. dveř tento rozprodán, omítě zahaven.

Dveř prodal Moritz Dr. Chlemecký, pán na Špálově.

První část koupil Josef Kuchtář, zámečník z Hermanič,
a druhou část koupila Františka Indřejová
rodová č. 12.

Letopočty na kamenech: 1856; 1855; 1712; 1912.
(obývání) strada, základy, obytné.

Dom č. 2.

Síka dom. dílu po hummara, 130.X

Pelský greenk na němž bylá rod Peštkeč, příslušnou
Barmíkou.

Za majitele Richarda Peštka, bylo všechno kryto dříky.

Stodola dřevěná, a mlátilo se cepy. Ke greenku patří
prozemky: díl domácí, padělek, a Víska.

Po Richardovi převzal greenk syn Josef, který budovce
zlepšil, a fasády pokryl. Ženou měl z Klokočova.

Po válce hitlerovské, převzal greenk opět syn Josef,
a projal za manželku Křížkovou, ze Spálova.

Každou zimou, vystřídalo se již několik různých
rodin. Peštkové, od r. 1767. přízvětem Jakuba
Peštka.

Peštkové obývali jen domácí díl. Role na padělkách měla chudoba
v místech, a musela kromě platu, ke každému měřici 1 den robotovat.
Pachtyři museli v sena, a ve zdech na zavolení přijít s sebou. Stěky od
silnice do zadeček seklo 1 den 9 sekáček, 1 den 6 sekáček. Tato robotka
se konala na tomto greenku až do panování Františka II. Habsburka.

V průběhu sedmdesátých let na stěně z malty udeľána korunka
s květkem, a dve větricky ohola. Všechno letošník, 1877.

V roce 1934. nový hejtman starci planiny. Stěky
na role, a něco těž obovodnil, hovořil s Peštka. Starci těž
poslední věnce běrák, který chvánil kolysk obec proti větrům.

Dom č. 3.

Chalupnická usedlost na níž bývá rod Kubiců, očeří
Kubicova rodu z č. 4. Ignác Kubica, pokryl střechy
kaškamer, měl četnou rodinu, 8 synů, a dcery.

Skoro všechni syni byli v náboženské otánce prokrokové,
proto byli u náboženských fanatiků robci, v nekláse.

Po Ignáci, převzal usedlost nejstarší syn při hospodář-
ství, Klement.

Usedlost této, patří mezi nejstarší chalupnické
usedlosti v obci, a vystávalo se na ní již několik
majitelů.

Nejprve štít jsem viděl letosček: 1857. Když do onho roku, byla
chalupa osi dřevěná.

K usedlosti této, patřil na řeči pro Kopanici, včelin.

V roce 1954. provadala se dcera Kl. Kubic, za cizího
pekaře, který má převzít pečení chleba ve Šprálově na pekárničce proti
Trant-Zdáříku.

Dom. č. 4.

Selský grunt, k němuž patřil domácí díl, padelek
se těmoucí z Vesníka až po Haltinovo.

Na tomto gruntu hospodařil dle jeho rodiče Křebice, předávkou lidem, po předku tří generací Křebice.
Havení ještě po starosvětské ještě stáváno.

Grunt tento rozdělil poslední majitel František Křebica
tím, že prodeal polovici svému bratru Josefovi.
Prodaná polovice obdržela své dom. číslo, 102.

Hodole, která stála od dávna na jiném místě než dnešní,
rozhodila věhlasná smrt, dne 4. července, 1929.
Za mé paměti stála u stodoly velmi silná stará lípa.
Hnědivaly v ní rovy.

Na tomto gruntu bylo nejdéle ze sedláků
chováno sládočovce s ovčákem.

Dle vyprávění starého lidec, býval na tomto gruntu pacholek
co starék, který měl ohled na ostatní pacholky v dedině.
Abyste byly rozumná se ostatních pacholků, opětán býval
provislem.

Občané dolního konce Leboře, odbyvali si každý rok,
proběhlosti svatojanské, večerami po 8. dñí, před soškou
sv. Jana Nepomuckého, která stála ve výklenku stěny
hrabějizby od návsi, toho gruntu.

Dom. č. 5.

chalepnické vesnice. Poslední z Kleinkova rodu byl na této chalupě Jura Kleink, který zemřel v r. 1921, ve věku 77 let.

Od Jury Kleinka koupil chalupu Edward Křížl.

Za Jury Kleinka bylo celé stavení kryto slámoem.

Karel lidé vyráběli, že při jedné velké povodni, lidé na této chalupě plakali. Potok byl tak rozvodněn, že chalupa stála ve vodě.

Naučedlosti této várky do roku 1848 byly robotní provinost panské vrchnosti:

Rocně 26 dní, ruční práce .
Ceník pracidelný 17 kr.
" " grunlobní 24 "
" " ořešník 3 "
" " osobní 9 4/6 "

V červnu 1956. postavil Karel Kek, u potoka novou kůlnu.

Karel měsíčí, skála blíže dvora. Přesně: Nagl z Heltína.

Rok 1963. Karel Kek přistavuje novou jízbu, ke jízbě staré.

Dom. č. 6.

Tak zvaný Démloš green, původně na tomto
greeně hospodařilo několik pokolení rodce
Démlova. Poslední byl Josef Démel, který tento
green i se svým přeslešenstvím prodal v r. 1904,
Jakubovi Léovi z č. 23, za 8000 zl. rakouské měny.

Po Jakubovi Léovi převzal green syn František Lé, za něhož green
z nemocného průčinného vyhořel. Po něm převzal green Fr. Lé ří. Za rodu Démloš patřilo k tomuto greenku, 40 hájů, pozemky:
Díl domácí, jeden Padělek od kostela na Něčín, a ří. Padělek
za kostelem fátnoucí přes Paseky, až k Haliňovce.

Zajímavé bylo, že tento green neměl sedničky ani boční
keřiny, jako greeny ostatní. Byl tam za Démloš jenom
deskový prangant.

Démlošé užívali za sedničky chaloupsky v dědinečku:
č. 61., 78.,

V roce 1950. roztrhhal Fr. Lé všechné zdivo snížený, bývalých
chlevec. Přestavobore, krovárnou zvěřin. Z původního
Démlova greenku nezůstalo již nic, kromě kusek venkovní
veřejnosti zde

Na zahradě u silnice, při záhorské
cestě ze dvora k Valenkové cestě, stál až do r. 1903, starý
javor s obrázem P. Marie. Javor větší pro silnici, vzdávali
P. Marii ůchu. V roce 1903 prodal onoho starce Romaníkovi
do Hankovic, Josef Démel. V roce 1904 odesel z greenku č. 6. Démel.

Dom. č. 7.

Chalupnická usedlost na níž bývá rod Ambrožov od r. 1823.

Přímý byl Tomáš Ambrož. Malá, dřevěná chaloupka, z trámové postavena, s jedním ohňkem k cestě, solvá by člověk hlavu ven vystříl, skála už do r. 1933.

Od když dne 28. května r. 1933. vypukl na gruntu č. 6. shen, kdy hasiči bránili na střeše, č. 7. tak, že celou dříkovanou střechu rozhali a polamali.

Fr. Ambrož byl nejen chaloupkou rozebrati, a novou postaviti.

V době okupace byl zde chaloupky odvlečen do Německa nobodaj mladík Alois Ambrož proto, že poslouchal v horadě u Andělsku č. 10. církevní rozhlas, a četník ho přálom čapl. Více se do Leborce nevrátil. V cizině kdež zemřel.

Na chaloupce té, vystřídal se několik majitelů jako: Karel Kleba, od 13. VI. 1797. Josef Remes, od 25. 9. 1818. Jan Klevar, a potom Ambrožovi, od r. 1823 Tomáš Ambrož.

Pozemky jsou přikoupeny k této chaloupě od pána na Partyšském, od gruntu č. 19. za většákem, a od gruntu č. 41. na díle domácím v řadce.

Dne 12. června 1955. zmíčl soused Fr. Křehota.

Kojí 1959. Fr. Ambrož rozebral starou boční dřevěnou hůlbu, a staví na lejně místě, novou.

Dom č. 8.

Stará domkářská usedlost. Byl národní jakýsi Václav Filip.

Od roku 1790 pod Tádeči. První Tomáš Tádeča. Poslední asi opět Tomáš Tádeča, od r. 1861.

Po Tádečech tam bydlel krejčí, chromý Léš. Po Léšce Polýn, a po Polýně František Skřehotka, za něhož domek tento od úhoze blesku vyhořel, v srpnu r. 1914. Sousedé ačkoliv slámnou krytí, se nechytili, poněvadž byl zárován předtím mračen nad Luboměřem.

V přičelní stěně domku ve výklenku, chová se všecky velká, dřevěná soška P. Marie, ještě po Tádečech.

František Skřehot, ačkoliv dvakrát byl ve válce světové 1914-18. na těle nebezpečně zraněn, přežil a bojistě šťastně vyvázl.

Poznámka: František Skřehot, neoslychavý, když blesk ze západní bočky uhozdil do slavení Skřehoty, který pravě uvnitř, štěkací lečil, hned mezi štělkou z rukou vyprasil.

V mrtvém Františku Skřehotovi, dne 12. VI. 1955, vyměl rod Skřehotů v Luboměři.

Pošta P. Karle ještě ve výklenku stěny asi od prostavení oné zdičnice chaloupky, za Václava Karáčka. Rajitelka ch. Aněžka Skřehotová onu sošku vyměnila za sošku pěknější s bratrem Vilém Klevarem správou. Ta ji onu sošku od Viléma Klevareho koupil dne 14. II. 1960. a chová ji na č. 51.

Dom. č. 9.

Mens' grunt, na němž bývá rod Valentov. Do roku 1794,
hosvodářil Lorenz Valenta. (Původní jméno rodu Kubíček)

K této usedlosti patří též Padělek nedaleko Lindavské hranice.
na Vyskovec les, a na Spálovskou „Dílku“.

Za rody Vincencie Valentové byla tato usedlost rozdělena.
Syn Franz obdržel č. 9. čili hradové, s domácím dílem; a dcera
Zofie sedmickou s Padělkem.

Na této stodole ještě letopočet 1876. kdy stodola dřevěná
byla rozebrána a zdejší postavena. Stodolu nechal postavit
žižek Valenta klerik byl v r. 1866. budmíškem obce.

Za budmíška Žižka Valentky, byly rázem lípy okolo hřbitova,
a okolo kostela bez povolení p. faráře Clementa Dolečka.
P. farář budmíškovi Valentovi pohouzel, že nechá lípy vykopat.

Původné sídlo, za Hennama bylo ležet vleže Valentové
stodoly, a byla v době I. republiky, přes úlehlu postavena.

Tento grunt byl zakoupen po válce pruského města prešterského
fjordu pro město. V roce 1963. nechal P. Valenta nasadit na
obydliště stavění poschodi.

Přímení hosvodářem byl ani Kališ Lev, v d. r. 1674.

K této usedlosti býval kdysi jeden z místních muzikantů v obci,
který hrál na cimbál. Od toho obdržela usedlost přezdívku
jména „U cimbálu“, což se uchovalo až do mé paměti.

Pom. č. 10.

Chalempická usedlost, novo založena na fojtovém pozemku s povolením manské vrchnosti, v r. 1676.

Přímým hospodářem zanamenán Paul Hanš.

Tato usedlost byla celá dřevěná. Vyhúdali se na ni němí majitelé, i prachýři.

O d. r. 1884. ještě na tom rodi Ondřej, pocházející z č. 12.

Šimon Ondřej.

Po něm přebral usedlost syn Josef Ondřej klerik už usedlost svou půl, do vzdorného pozemku, jak na běcové, tak na pozemcích.

V roce 1896. začal Josef Ondřej na č. 10. hostinec pod návazem u železničního důbínce. U nápisu byl zároveň důbán ve skutečné velikosti namalovan. Až do r. 1925. měl se alkohol prodávat v hospodě této jenom v uzavřených láhvích. Brzdila v tom obec, s hospodou č. 22.

Josef Ondřej přikoupil polnosti od sedláka Josefa Démila, č. 6. na Padešku, tak známé „Paseky“. Na Něčínku koupil louku, od Jakuba Kříže, č. 51. Aby nemusel nosit vodu z fojtové studny, vykopal si studnu sám.

O d. r. 1931. stal se majitelem, syn Pavel Ondřej, klerik s duchodcem, a pomocí křesťansko-lidové místní organizace přistavil novou senkojnici, a proti sedničce, nový moderní sal, v r. 1937-38.

Z důvodu, že v době okupace, nechával

Pavel Ondřej v hospodě, veřejně poslouchat církevní rozhlas, byl dne 3. IX. 1940. četnickem zatčen, a autem do Nového Jičína odvezen. Po výslechu do Německa na pečci odvlečen, kde zemřel, a metr do Luboměře přivezen. Za velké účasti lidu, dne 22. VI. 1943. od far. Smolky, pochaben.

Dom č. 12.

Na chalupnické této usedlosti bylá rod Ondřejů. Toto částečně Josef Ondřej, a možně rozená Penclová z čísla 27. J. Ondřej má 3 syny, Josefa, Karla a Františka; František je v doma, a Karlovi má auto se kterým se živí. Nejstarší Josef, jehož domu pravidelně na lince Svitavy - Hranice, se stálém autobusem.

Před Josefem byl majitelem Ludvík Ondřej, který bez zemřel, a zanechal vdovu s velkým příjemem dětí.

Vdova Ondřejova koupila v roce 1913. od pániů větší část panstvího domu, a prodala s tím své děti.

Na základě zápisu, byl na chalupě této Michael Lach. Od r. 1802. Jan Šára
Po Šáru Jiří Ondřej, který v r. 1820. zemřel.

Proměny polnosti byly k chalupě této přikoupeny od fojství č. 22.
v zadku. Potom přikoupil Ludvík Ondřej, pole na Špénici od Biskejra č. 81. i s kněžskou farou.

Ondřej koupil od fojství též rybník. Později procestil rybník obci, a obec převzala na sebe kněžskou faru.

Po Ludvíku Ondřejovi získaly děti: František, Renda, Jozef, Alach, Karel, Lois, Ludvík. Dcera, Kateřina. Tak je jejich stará jména změnou.

Kaplnky, kterou postavil Ludvík Ondřej, byly v obci první
pálené červené kašky. Byly to výjimečné, a pekná proslávaná, a věže
našeho kostela, na střechu červenoce, mezi střechami dříškovými.

Dom. č. 11.

Chalupnické vesnice, nově založená na pozemku po jeho vlastním poválečné Švédské, kdy německá šlechta vrátila nás národ pěně do svých drápců.

Původním majitelem této vesnice byl Anton Král. Předeji byl na tom Tomáš Šustek. Po Šustkovi, Andreji, který prodal vesnici J. Kíkovi, a odjeli do Ameriky, asi v roce 1890.

Kík byl ze Špálova. Byl dobrým, řekněm hospodářem.

Přikoupil pozemek na Děmlovém "Padélku". Role s Lečínem patřily k chalupě číslo 30. rodu Poličkovému. U Pasek patřily číslo 23. Když Jakub Léva číslo 23, koupil v roce 1904, od J. Děmla za cenu 6.000 zlatých Kíkovi u Pasek role od své chalupy.

V roce 1923. ještě majitelem vesnice byl J. Alois Kík, za něhož stavění dřevěné výhorek, a sice: dne 5. II. 1935, asi od popela pod kůlnou, a 5. XI. 1940 zapálil ani malý chlapec.

Po vystěhování sudetských němců, zabral M. Kík hospodářství v Loečkách, kam se tak s rodinou odsíťoval.

Na hospodářství v Luboměři, hospodář vyměněný.

Tak do roku 1921. stála za stavením stodola dřevěná.

Dom. č. 13.

Tento selký grunt měl největší výměru pozemků v naši obci.
Na 80. jochu, t. j. 240 měřic.

Ta doby švédské vojny vystávalo se na gruntu komto již několik
rodin jako: Kleibrove, Barkesové, Michalkové, Králi, Šustek,
Káspáří.

Grunt tento rozprodal Martin Šustek v roce 1881.

Hrubové stavění koepil Káspář ^{ran} (Kenek), a sednička
Honajze, která obdržela domovní č. 99.

V roce 1863. za majitele Antona Šustku, v neděli na den
-neděli slavných shorel u silnice les „Paseky“. Bylo velmi
sucho. Chybála se káva a ohně se blížil k dřevině.

Lidé museli kynati překop, aby se ohně nerozšířoval.

V roce 1930. dával Josef Káspář na stavění nový vrch,
a prokyl to kaškamica.

Dnes ještě majitelem gruntu Alois Káspář. Chová si dva koně,
a v roce každý den do Čech z Leboře mléko.

Staré lidé vysvětlovali, že dokud nebylo v obci školní budovy,
vyučovalo se ve sedničce na gruntu č. 13. Tedyž nebylo dost
míst v jizbě, tož seděli děti v síní, na hlušových schodech.

Z katastrální protokolní knihy, z roku 1831. se dovídáme, že grunt
patřil Janu Herdesovi, a měl tu to výměru pozemků:

parcela 93-94 } mírné hřad	1. joch,	316. " ráhie .
105-107 } "	" "	" "

368-380 Domácí díl	11. " ",	788. " "
--------------------	----------	----------

635-643 zadní Radělek	10. " "	1100. " "
-----------------------	---------	-----------

774-831 Paseky Radělek	55. " "	1196. " "
------------------------	---------	-----------

Pom. č. 14.

Starý založený chaloupnický usedlost, o níž ještě jiná zmínka
v r. 1676. Vystavovalo se na ní mnoho rodů, různých
jmén, jako: Bartoňové, Šimů, Rykove, Károlyský,
Ler, Kienz, Ondřej, a Bedřich Klerka, který v r. 1846, n
zabral hospodářství po Kárnici v Loučkách.

Do nejméně nové říši Václav Šimov, pak Adolf Lécha, a kdy
v r. 1950. Josef Král z číslo 83.

Pavení jezděné, stodola starodřevěná. Převedena sedmicka
byla v r. 1925 rozehruanou a vrch prodečetou.

Pozemek k této chaloupce (pole) ještě příkopepen
na čtverce č. 4.

Před válkou světovou (1914.) byval na této usedlosti
Emil Kienz, který měl i prostorou. Ve světové válce se
zhroutil. Dle doslechů byl při letecké raněn, a do stodoly
vnesen. Stodola byla od této zasažení, a shořela u
s raněnými vojáky, kteří s ní byli.

Zděné stavění, v němž bydlet naposled, jak vymíinkává Josef Král z d. 83.
Bylo za nového majitele říši Šimy rozbouráno, a na zahradič blíže
cesty, v r. 1970-71. znova postaveno.

Dom č. 15.

Selský grunt, na němž se vystícalo již mnoho rodičů. Dle zápisu byli na tom Alexlové, Valentí, Králi, Dlouhové, Šmid, Lešové. Z rodů Lešových byl I. Jakub Lev, II. Fr. Lev, III. opět Fr. Lev;

V roce 1873. celý grunt vhořel. Začal si chlapec v jizbě, který zároveň shořel. Jenkrát bylo všechno dřevěné.

Za majitele Dlouhá, se obchodovalo na tomto místě koníci. Po tomto obchodování prodal Dlouh do Fulneku i svou malou dcérku (školáčku) Karvanke.

Předobec světové války 1914-1918. byl Fr. Lev starostou obce, který předobec války velmi zbohatl, na úkor sběránců.

Nynější sečnička, byla nově postavena v r. 1926.

Odpadlé pozemky jsou: Vrisko, a začek Padelka.

V roce 1935. 5. v. vhořel v noci celý grunt, z neznámé příčiny.

Po požáru zvěsňuje byly chlévy, a obytné jizby.

Dne 27. IX. 1943. vyhostily německé okupace i Češi Fr. Leva z vesnice a posadily na tu němce Horbecker, z Libavy.

Před blízkou se ruskočeskou armádou, Horbecker z gruntu utekl, 6. v. 45. a Fr. Lev se z Jindřichova na svůj majetek opět vrátil, dne 8. v. 1945. sám. Spodinou, dne 9. v. ve středu.

Již dříve byli na gruntu domov Levi, například: Josef Lev, a od r. 1800 Anton Lev.

Dom. č. 16.

Domek, schováný mezi jinými, nemává doprovodné zprávy, kdy, a od koho postaven byl.

Quentornice část I. ještě zvaná, a v části II. ještě jmenovaná na domku hmotla Karlin Klevar.

Po Klevarovi v r. 1856. Michael Léch. V roce 1860. se tam příšenil Jura Démel, který provozoval z quentky č. 6.

Chalupu po Juru Démelu dědila dcera, která se vdala za Paulera.

Po Paulerce ho koupil otec Antoný Levová, vdova z č. 29.

O posledním majiteli lečevo vyplával Tomáš Šestek č. 70. že lech i jeho žena byli již starí, a měli mnoho hladu.

Chleba měli ráni stěkac, a z toho bláznili oba svá. Když seděvali společně na prahu dveří, a vytízí, povídali společně hlasem svého k nebi.

Bylo to už je slyšet daleko.

Démel Jura měl předešlé jméno, Čapek nebo, Čapechoda.

Jura měl syna Františka, který byl na dřevěné chalupě č. 67.

V roce 1903. koupil chalupu Škrobota č. 107, pro svou dcery.

Dcera Škroboly se provdala za dělníka Fypla, který chalupku moderně přebudoval.

Dom č. 17.

Chalepnická usedlost s příkupem výměrem
od grunke č. 36, 34; a od chalupy č. 67 pr. Kláře Činové.
Dor. 1790. jeho majitel chalupy Blažej Sima;

Dor. 1790.	Jan Klevar,	přízvětiv.
" " 1825.	Franz Klevar	" "
" " 1846.	Andreas Kral;	za cenu 120 zl.
" " 1847.	Anton Faříček	" " 128 " .
" " 1872.	Franz Faříček	" " 426 zl.
" " 1912.	Josef Faříček	
	Edward Mik	

Pozemky příkoupil Fr. Faříček; k té louce na Nečíně, od
jos. Včela, z Liptáře.

V roce 1921. nechal jos. Faříček vykopat novou stodnu
společně s Antonym Lešovou č. 16. na hranici.

Stodnu kopal František Vencel č. 27. V roce 1929. vykopal
jos. Faříček nový sklep, a přistavil jí zábrany.

Zábrany dělal na celé jízbové stavění nový vrch, který zhotovil
lesník Josef Rysek, ze Spálova.

V roce 1951. nechal Ed. Mik, udělat ze sečničky chlév, pro krávy.

Dom. č. 18.

Chalepnická vesnice, jedna z řek nejstarších s kterých
písemnou zmínkou mám.

Pozemky jsou na býv. selském gruntu, k číslo 18. příčnému.
Vystědalo se tam několik rodin, jako: Alkove, Kebice
Skřichotové; od r. 1794 Hajchlové. První byl Kasper Hajchel.
V r. 1824 oženil se Jan Hajchel s Kateřinou Andějovou č. 37.
Nevěsta obdržela od otce Františka Anděje věnu: 40 zl. v penězích
jednou dojné hrávce, a 300 zl.

Jednou měrice rži, 1 měrice ječmenia, a vrtek hnědých
semenech. 20 klobucí lnu. Dve měrice pole na Padélku
za kostelem, až do smrku obce, bezplatné k užívání.
Po smrku pod platem 1. ft.

V roce 1865 přijal se na chalepnu bratr Jan Kučík.
Vrátil si Josefa Hajchlovou.

Jan Kučík chodil po desíncích pálení cihly. První v obci
pracoval když počaly stodoly lepenky.

Před válkou světovou přesunil se na místo to, Tomáš Démel,
obuvník. Vrátil si dcery Krále, Julie.

V době Československé přespal hospodářství u Tomáše
Démela, a oženil se s hlevovou, č. 19.

Slavení jest zdejší, mizké, starého typu. Za slavením jest
velká zahrada, co pastva.

V květnu 1954 dělal jsem v jižní věži okno.

V roce 1958 přistavil Tomáš Démel do přestavě k cestě jízdy.

Od pole na radničkové mohutnosti stěny jsou odneseny nálezené dva
velké kříže, pro zbožných Hajchlových ženichů, kteří tam byvaly.

Dom. č. 10.

Pelský grunt, tak zvaný Bartoňák. Stavení dřevěné do r. 1824, kdy lehlo propelem. V roce 1873 vyhořel tento grunt pr. II.

Grunt ten, má široký domácí díl, a Padělek.

Od stavení do pole byla planina; řetězky, židovské křehov, a chrástů. Hospodařili na tom jiní reini horodkaři, a v zadním nebylo slýcháno že by byl zámožný.

Byle na tom Leivoř, a Beňk v koš před ním. Potom Bartoňáci

V 18. století sečeli si na ře Sečskové; Josef Šustek, od r. 1792, Jan Šustek, od r. 1868 Karel Šustek, dal za grunt 2331. ft.

" 1860 Jan Šustek, který původem grunt za louku cenu.

Poslední Jan Šustek sklidil sobě správnou pověst. Byl tak nemravný, že při prachování obecních projemek, rázel na chudobu v obci, aby se projemky na prachtu pojaly, tím byli sečelci uschineni od placení obecne půjček.

Beňk si za to nemravnost na Šustkov upřímel, a provolal na věčnost jeho jediného syna Josefa, který chleb grunt pěvzdíl.

Tímto správobrem půslo hospodařství Jana Šustka, do cincich rukou, Leivoř z c. 15.

Přírůšky obecní platila za něho chudoba, z fěch obecních planin, ale dal později celé hospodařství, dívec z rodiny, a vrál si jí Karel herc. 15. srp. 1905. Tedy od r. 1905 hospodařil na tom Karel ū. s manželkou, roz. Hercikovou z c. žd.

Výpravníkem málčka smrtelného manžela, syna Josefa Šustka, stojí u vrábu kamenný kříž, na místě kde se nestalo.

V době hospodaření Šustka (Bartoňáka)

slnisko ve zde nepohrabovali, nýbrž všechny klásí sbírali.

V r. 1962 a 1963 připravuje Karel Leiv původní stavení.

Dom č. 20.

Mensí selství querl, honosnější než něm Viktor Kral.

K tomuto querku nebylo Podělkov, pouze "Vrisko" za Halkinovem, kterýžto důl Vrisko, může slib s cílem pravidelného querku č. 29.

Pozemek Vrisko ještě již dřívno Halkinovským se prodáván. Na této usedlosti vystřídalo se již několik rodičů. Spisy nám některé připomínají jako: Klérli, Bartoňaci, Kebicové, Skřehotí, Králi, kteří záčílali Rakousem Králem.

V roce 1881, přišla na usedlost jiná větva Králi, byzalečích z Nového Dvora. Záčínala opět Rakousem Králem! Tím má když usedlost pojmenování, Rakouské querl.

Od roku 1868 stál na díle, u Halkinovského chodníku (za Humnáma) větrák. Z Rakouské hilly, učešťán byl byt pro mlýnáře. Byl stál od chodníku přes levé shání a větrák po pravé shaně chodníku.

Větrák stál dříve nad Kocandou ve Sprálové, a v r. 1868. 1868. byl novým větrarem vyroben. Rozčílen, a na Luboměřskou postaven. Dne 20. XII. 1897. v noci shořel. Vdale stojící chalupka shořela v r. 1899. za majitele Fr. Balera měla c. 49.

Na Rakouském díle, v Lipkách, bývaly poslední svatojánské ohni, za účasti četného lidu, i nově založeného hančířského sboru.

V roce 1873. usedlost vyhořela. V roce 1927. byla původní stavba nahrazena prodlouženou a jízbu dopředle. Vnitřek byl změněn. Původní vchod do sklepa nahrazen byl v zemi ve hloubce 1 m., rezavé kopí. Na přední stěně díla je nápis po stavbě, pamětní tabule, Renovacem 1927. Král.

Nad dveřmi zadníkem: Zdejší Pan lidu světu.

1957. Před svátky Vánocními se odsíhoval Viktor Král ze svého querku do Uhrovic. V době I. rep. čs. všechny mere zoral, že nebylo všechny cesty ke svatosti. Tedy se nejdoucí hospodaření nasytil, ačkoliv mu jde 55 let.

Dom. č. 21.

Chalempnická veselost, která měla svým založením moci ty nejkrásnější chalempnické veselosti. V roce 1946. hospodařil na této veselosti František Tárota, který získal statek po německém majiteli v Jakubčovicích.

Na veselosti této vystřídalo se několik rodů. Závanem nám připomínají Slivky, Skřeholy, Tárody, a především Schmidka.

V roce 1873. hanolil Tároda obilím. Povál si koně, a vozil obilí do Hronic. Právě toho roku jeho stavení zničil požár. Tároda doma nebyl. Byl s obilím v městě. Koně putoval do věčiny viděl, že jeho stavení ještě v ohni. Tak se lekl, že schuravěl, což bylo prvnímu jeho předčasné smrti.

V roce 1895. vypuklo opět celé stavení, od jehožho blesku.

V roce 1927. nechal Fr. Tároda stavení opravit. Kopal sklep, díval všechna okna, a myly vich.

První požernky byly k této chalepě za kostelem ve Šterníku, nad Hilpersdorfskou. Později přešly k menšímu pozemku na malém Pacákovi, číslo 34. Tentotéž Pacákovi ještě v první selský díl vedle polností novodvorských, dříve tak zvané Hilpersdorfsko. +

Uvedlost ta, ještě postavena v cestě, proti průměru, a výhledem od školy ke kostelu. Ještě k dokladu, že byla postavena v době, když byla hranice cesta kralí střema. Nejdříve se přes fojtě všechny měly stavět, a stodolu, jaká dnes.

Tojhoto stodola stála, na místě dnešního domku č. 110, proti hospodě.

+ Hilpersdorf, v bývalých dobách zaniklá ves na Haličovské, jejichž pozemek láhl až k Nětinu. Ves stála na Vršku. Zvon z této zaniklé vesnice byl odvezén do Hyndorfaunder. Po zvonění, želel a vlastní ves.

Dom Č. 22.

Bývalé liboměřské fojtství, a hospoda. Součitelem t.č. ještě Josef Kralík, rodák z č. 100, a Anna Kralová, rozená Livošová č. 15.

Fojtství bylo celé, až do třicítileté války.

Po této válce započalo se rozprádlování, a na pozemku fojtů započaly se zakládati nové zemědělské usedlosti jako: č. 9, 10, 11, 28, 27, 26, 25, 24, 23.

Na místě domu vystřídalo se jiz' mnoho majitelů. Například:

Fojt Urban Klesl, Vávův Bartoň, za něhož celé fojtství až do základie shořelo. Poté ho koupila pánská vrchnost říšská, která ho nechala znova postavit.

Potom pronázení na tv. dědičné rychtářové, s povinným výčerem kvůalky, a piva. Byli to Kalcharech, Kalcharech Häubelti.

V roce 1873. koupil ho Skrobanek, který si ponechal pole a loučky v Rybnickách, a ostatní pozemky, kromě vrchní ovocné zahrady, všechny vypořadal.

Po Skrobanku ho převzal Smilka, za něhož pronávalo v hospodě hrané hýření, a pití alkoholu v naří obci.

Některé secláci propily celé majetky. Výsečovali v hospodě po celých dnech.

Po smrti Jana Smilka, přiznul se na tomto místě Tomáš Klečka z č. 76. vlastní vodou Páor. Klečka přikoupil pozemky, od sedláka Jos. Biskeupa č. 34. za kostelem na Padélku velkém, a loučky se N. Dvorc, na Padélku malém.

Od Tom. Klečka ho převzal příručením Josef Kralík, který zvětšil sál, boční kuchnu, chlév, a sklepy.

Za Tomáše Klečka byl při hospodě i obchod s firmou:

Karie Klesla, krempářství. Firma hospody: Hostinec u zlatého slunce, s nápisem: Dnes za peníze, zítra zdařma.

Od 1. října 1964. zemřel Josef Kralík hospodou na č. 22. a odišel na sedničku. Na budovu se přiznul far. Gröms z č. 36.

Dom. č. 23.

Chalepnická vesnice, založena při rozdrobení fytství, na fytovém pozemku. Obecná budova ještě včasného chalepnického rozhodce, s velkou škodou.

Býval na tom rod Fárov. V roce 1856 Vencel Linov.

Po Vencelu přišli na to Ondřej, příslušnou, Laudonovi.

K této chalepě patřila i sednička, dnešní číslo 98.

Po Ondřejovi byl majitelem Jakub Lév (kolář), který prodal hruško vesnici v roce 1904 Aloisem Štěkovi za 2600 zl. Polnost u Panck odprodal Jos. Štěkovi č. 11. Jakub Lév si koupil grenač od Josefa Demlova č. 6, se svým inventárem, za 8000 zl.

Sednička č. 98. odprodala Jakub Lév, tíměř Kočárové, asi v r. 1891.

Kapitán Alois Štěk pokryl stavění láskami, a postavil zaděnu svadobec, na místě staré dřevěnky, asi v r. 1910. Něco ji zvětšil.

V roce 1919 převzal vesnici syn Jos. Štěk, oženiv se s hrádkou Kájprarovou č. 13. V roce 1927 postavil j. K. nový chlév v místě staré rovné kielny, a ze starých chlévů ve stavění, sedělal sedničku. V roce 1933 postavil ve dvore, při hranici dvorec vesnice č. 24, zaděnu kamennou, pro zamýšlené umělé hnojivo. V roce 1936 propustil Jos. Štěk zaděnu mezi čísly 98, a 22, Josefa Kicálovi č. 22. na louce v Rybnickách.

V r. 1935 prodal Jos. Štěk svou chalepku s předmětem kusekem pole, Fr. Polovi ze Spálovce, a ostatní pozemky rozprodal jednotlivcům. Koupil grenač v Jindřichově, kamž se i s rodinou osídlil.

Alois Štěk propustil v r. 1927 svému bratru Josefu Štěkovi, bytem v Novém Dvoře, ke svatbačné proti hradci č. 22, ke stavbě nové sedničky, která má č. d. 110.

V roce 1951. přistavil ke stavění sklep s jirbovou, a dal na stavění nový vech, Fr. Pola.

V roce 1959 postavil František Pola prochodiš.

Dom č. 24.

Chalupnická usedlost s výměrou pozemků s 12. měřicích
a něco: 8 měřic pole, 2 měřice louky, a 2 měřice lesa. Pozemek
tenko, patřil dříve k fojtové. Usedlost ta, založena začátkem
18. století, jako usedlosti sousední, na pozemku fojtovém
založení. Budova stála dřevěná, v zadu u záhummenní cesty.
Vlevo stavení hubové s chlévem, vpravo vzadu dřevěna sedmická.
Hubová jirba byla prostorná s jedním oknem otočecem, a jedno
na dveře. Před jirbou zahada, atž k cestě. Vedle ulice, co přichod
ke stavení. Kupinov, všechny dřívky.

Na usedlosti tato se vystědali majitelé: Kleklové, Kacíli, Škrobance,
Antonýk Škrobánková provdaná Šustková; Od roku 1923 R. Šík č. 98.
V roce 1932 příslul se na to Ludvík Ondřej z čísla 12. včetně hmy Šíkovi.
L. Ondřej postavil si téhož roku na zahadě působě budovu novou
a starou vzdalu, i se sedmickou rozboural.

Po postavení budovy začal se obchod se smíšeným zbožím, kterýžto
obchod přesel v r. 1950 v Buctourovost, pod číslem, 1030.

V roce 1935. příkoupil Ludvík Ondřej
pole, od Josefa Šíka č. 23.

Před rokem 1914. byval v nájmu ve starém dřevěném
stavení Josef Fáder, příslušník Kozí Fáder, pronájemců
choval kozy. Sbíral též hadry, a vozil je do Chravy.

Ve sedmicičce byval Kiebica, příslušník Drahář, nebo Pimplka.
Za záhummenní cestou stojí stará stodola
na čtyřech hlavních pilířech, zděných z cihel, a kamení.

V roce 1950 postavil si Laco. Ondřej novou
stodolu před záhummenní cestou, kterou koupil po Němcích
na Reudeltovské.

Dom č. 25.

Chaloupnická vesnice, založena s loučením výměrou pohostí jako č. 24. Hospodářil na tom rod Frádlo. Po Frádech přišli na to Šustkové. Poslední z nich Jan Šustek, kterého lidé jmenovali Janiček. Tento Janiček vynikal zbožnosti. Voucané se v kostele modlival, a když lidé z kostela odcházeli, on v kostele zůstal. Puklckl před oltářem, a vzíval zbožně malého Františka.

Ve svém domku vyměňoval lístky ke konání řízenecové probožnosti. Na slavné měl v kapličce rošťku, sv. Barborku, kterou měl ve velké cictě.

Po smrti Jana Šusty, přešel se tam ze Správora Šimá, který byl řevcem. Lidé ho nazývali též Janiček.

Šimá hospodářil do r. 1904. v pivočním starém stavení. Jizba byla zdejší, zároveň i sedmická vzdále.

Vpravo vedle jizby byla napříč klenba s římsou, a příčnou sestou dřevěnou, zdejší vedle místodržova stavení č. 26, učitkou. Všechno bylo kryto slámem. Fuka dveří do ní, byla ze silných hámů, a vrch do obložek. Dveře běhaly v čepech.

Do sklepů se šlo s náspevem, otevřením říms proložených dveří. Dveřená stodola, klenutá stálav před zahradním cítosem, byla složena ze silných hámů.

V roce 1904. přešel se na toho mistra Václava Kansbarta rodáka z Uhřínova, který si vzlal dcery Šimy, Františku. Kansbart měl stavebního ducha. Celé stavení se mu pěkně dařilo, až r. 1907. V roce 1920. rozrazil Kansbarta starou stodolu, a postavil novou, zároveň. V r. 1933. dálval na stavění nový vrch, a krytinec.

Po Václavovi Kansbartovi, přešel se na toho mistra Josefa Šimá ze Správora (Krcandov), vzlal si dcery Kansbarta, Františku. Tento hospodář započal hospodáření s koněm.

Dom. č. 26.

Chalupnická usedlost založená na fojtovém pozemku, jako číslo 25, 24, 23; s této výměrou, a v jisté době.

Na této chalupě, vystřídal se již několik rodů, jako:

Karsálci, Králové, potom Fářovi. Jan Fářová byl kostelníkem jeho syn František, byl též 28 let kostelníkem, odté čhož obdržela chalupa jméno: Kostelníkova, čili u Kostelníků.

Př. Fářová byl na tom Tomáš Fářová, který měl ženu Němkyni ze Špicček. V roce 1923. převzal usedlost František Fářová, označil se s Annou Kleklarovou č. 45.

V roce 1924. rozboural Př. Fářová všechny dřevěné stodnice, a postavil ji z cihel.

Za krátkou dobu počátku, rozbral další stavení staro zdejší, a postavil ho znova z cihel. Př. Fářová chodil za výdělkem do kamenných lomů v Jakubčovicích. Byl chalupníkem na což předčasně zemřel. Zůstala pro něm vdova s příbuznými. Bratr Př. Fářová, Viktor, vyučený stolar, musel v době okupace na prací do Německa, kde též zemřel.

Godola praktické k usedlosti, jest staro postavená na kamenných pilířích, slámovou krytou.

Společnou studnu za Hennym, si vykopali na podněk sousedka Václava Kansbarta. Dívce chodily pro vodu od založení usedlosti, do studny fojtové.

V roce 1951. nechala vdova Anna Fářová postavit v domě novou kuchnu, na místě kuchyně staré.

Pom. č. 27.

Chalupnická usedlost, houbová jizba doposud z hámčí staro
dřevěná, od záhromené sedničkové staro zdeňa.

Stodola dřevěná, klenutá zdeňa slámovou krytou. Usedlost
založena pravděpodobně vrchností správovskou, na prozemku fytšovi,
jako usedlosti sousední.

Napřed byl na tom jakýsik řafář Jan Štípk. Potom rod
Venclov, klerik se na tom dříž do dnešního roka, t.j. 1950.

V době let 1900 - 1905 byl na usedlosti Fr. Vencel, klerik
míval dva koně. Hanolil obilím, a vozil to do Hronic.
Vozil jednou dobu též mléko, do mlékárny ve Správově.

Tento Fr. Vencel, měl ženu Grönarovou z č. 36.

Jeho otec, též Fr. Vencel, měl ženu Kubicovou, (čili Adamovou č. 4.)
Ten dělával základky, v jídelně. V Otročích na jařmarce se založil
s ženou svou, ženou Kopicí vyráběl. Sánskou vyráběl, a cestou
zaplavoval.

Poslední Fr. Vencel, klerik měl ženu Karolínu (Adamovou, Kubicovou)
předečasné zemřel, a Karolína hospodaří s potomstvem do dnes,
to jest rok 1950.

Vdova po Fr. Venclovi, Anna, rozená Adamová z č. 4. bývala ve sedničce
zima. V zimě chodila s kolovratem sousedům, aby se ohřála.

Nosivala nízké střevice, knavocervené prančochy, leknice, koříšek,
rátek uvázaný na závěsnici. Bývala od zimy ve tváři modrá.
Dorůla se 31. roku. Zemřela v únoru, 1905.

Dle staré gruntovnice (Pars II.) byl na chalupě kels po Štípkovi
David Biskeep, potom Jakub Biskeep. Od roku 1783. Andrejus
Vencel, klerik se na to přiznal. Potom byl Jan Vencel. Po janci
následovali 3. Františkové Venclovi. Po posledním Františkovi Vencelu
vdova Karolína. Pak její dcera Františka Venclova, klerik nechala
v moji, r. 1957. houbovou dřevěnou jizbu rozbrati, a staví zdeňa.

Dom. č. 28.

Chalupnická usedlost na níž byval knižník a. jeho, svobodný dvořenín. Usedlost byla založena na přezmku fojtovém od rytíře Scherze pána na Spálové.

První rod byl na této chalupě Fárdi. Dle názvami, asi Antoš Fárdi. Fárdové měli u panské výchovy lehkou robota. Obsluhovali panské včely, a na poli rostivali obilí, a jezlinu. Rostivali jí v celni pěkně. Nemivali to záhonovitě.

V roce 1829. přiřízenil se na touto usedlosti Josef Kubice. Válil si dcery Fárdy, Mariamou.

Před válkou světovou, hospodařil na této usedlosti František Kubice, který ve válce světové padl.

V roce 1920. přiřízenil se na touto usedlosti Josef Lás z Č. Č. Syn Alois, pt. Kubice, oženil se s manželkou Ambrožou z Č. Č. 48. a vzdáhl na hospodařství do Říčky.

Jako vložka, byl přiřízen v mezivádém Kubiců, na této usedlosti Šustek, příslušníkem říjškář, neto Rosela. Když vdovce Kateřinou Kubicovou. Ten prodal od tohoto místa díl pole u Nového dvora, a role v Poličkách.

Dokud byli na usedlosti Fárdi, když pěstovali včelaření v zadku, v tak zvaném "říjškářovém dolčeku", a v Poličkách.

U zahumenej cesty stojí kaplička sv. Jana, u klenotu kapličky hinnali licté v oklade sv. Jana, večerní poboznost, ještě za majitele Šustka. Josef Lás, když doprovodil na místě hospodař pořádal novou stodolu, a místech stodoly staré; a v rok. 1950. zbořil dřevonou sedničku, a pořádal na místě samém zděnou. Kubcové stálo dřevěné, až do roku 1821.

Najáde v roce 1967. odstranil Josef Lás č. 28 novou zděnou kapličku se soškou sv. Jana Nepomuckého, která stála, až nepaměti u zahumenej cesty. U této kapličky se v Královci dny první zastavilo, a vymalo se obiadní poboznost, za hojnou plnou úrodu, čehož byla obecní rada, shárcala včely úrodnou.

Dom. č. 29.

Selský green, na němž hospodařilo několik selských rodů.

Ole písemnosti dovidáme se o Jakubem Štěstek. Od kdy Štěstek
na tom byli, nemohou pročíti. Potom to převzal rod Pleve.

Po Plevech přišel rod Níkeř. Tento rod byl již dložho z greenky prýc, a lidé jmenovali ještě dložho toto město, Níkeř green, Níkeř kopeček. V roce 1750 hospodařil na místě tomuto Jura Štěstek, po něm Georg Štěstek, od roku 1790 Franz Štěstek; od r. 1826 Jan Štěstek; od r. 1851 Franz Štěstek, a Josefa Zimova ze Smálova č. 120. (Klášterník.)

Od r. 1880. Josef Štěstek, a Antonie Skrobanek z č. 24. V roce 1884 prodal 1/2 greenky Josef Štěstek svému bratraru Františkovi, a Josef odjel do Ameriky. Když do Ameriky odjel, postavil své ženě při krovském chlévě obytné stavení, které obdrželo d.c. 101.

Za nedlouho prodal Franz Štěstek novou část č. 29. Josefu Léovi z č. 15. a Franz Štěstek odjel s rodinou do Ameriky.

Po Josefu Léovi převzal č. 29. syn Bedřich Štěstek, který postavil na místě starého staré, stodole novou v r. 1926.

V roce 1935. rozprodal po kusech cele své hospodářství, a vydělal si, až se vrátil do Liptáne na green. Od té doby započalo se stavění č. 29. starém sestře rozpradávali, až se i přitom zadivo rozvalilo. Střecha byla vysoká, dříky pokrytá.

Domácí díl polnosti, byl největší ze selských dílů v Leboři, až domácím díle fojlovém.

Tak se rozpradl jeden dobrý selský green v naší obci, což zavinili špatné, neobalé hospodáři. Taktoých nedbalců následovalo ani některé zaseborec, až přišlo město vlivem.

Díl polnosti na Vršku "prasknel a dívodle lempacém již dříve."

Dom. č. 30.

Chalupa, stojící dnes prázdnou. Ještě zdejší, slámové krytá, vzdále má starou sedničku.

Posledním majitelem byl Josef Kral, rodák ro. 62., který byl očelník, sestřeňoval se po vzdálené Němců do Kralých-Heršmanek.

Chalupa ta byla již dřívno založena. Na tomto místě, hnedkdy násilně nějakové postavili původní kostel. Na tomto místě byl materiál již navezen, ke stavbě kostela. Zároveň materiál přes noc zmizel, a objevil se na místě tam, kde stojí kostel dnes.

Z listinných zpráv se dovídáme, že na chaloupě této byval rod Plekli. Poslední byl Martin Plekl, až do roku 1792.

Potom se stal majitelem rod Poláčků. Prvním byl Anton Polák. Poslední mužský zemřel z rodu Poláčků v r. 1912. Josef Polák. Byl ještě svobodný. Byl zemníkem, hejtmanem. Z něčastné lásky se oddal alkoholu, který mezi rodoví zničil.

Antoni Poláčkovi byli dřívější ženou 2. hrávy, a poté kupené od grunke c. 6. v Ležním. Počeštili od chalupy jen. Šik c. 11. a chaloupu Jos. Kral. Vdova Johana Poláčková zemřela ve sedničce na č. 84. Zbyla dložitelskou představovacíkou v našem kostele. Byla velmi zbožná. Při pobožnosti křížové cesty, nad Kristem Pánem plakávala.

Při chaloupě, od čísla 81. stála i dřevěná stodola, kterou Jos. Kral rozbral v r. 1945.

V roce 1905. žil ve sedničce slepý Jan Polák který měl u sebe novou ženu Františku, která sloužila v panském dvoře za dívku. Janek Polák oslepl od nošení břemen z lesů panských, až od Hallinova.

V r. 1945. byla chalupa pustá. Josef Kral zabral byt v Heršmankách. Chalupu rozbral postupně Vojtěch Dinek z č. 63.

Dom č. 31.

Zelená chalupa dle starého typu. Zadek, co byvalá sednička z kamenové dřevěná. Výměrem rodiny Gablerové, stojí chalupa, od r. 1947. pustá. Plošnost byla k této chalupě příkoupena od selských Padělků při hranici lindavské.

Majitele chalupy byli Károdi. Od kdy, větších sám.

Poslední byli Jan Károda, Jiří Károda. Jan prováděl živobytí, a hanolil s ním. Poslední byl švěcem. Předložko měl, u Baníků.

V roce 1877. přesné se na chalupce budoval Augustín Stoklas. Byl to syn Josefa Leidla, který ho měl se svobodnou dcerou Stoklasovou, řeckého ve Spálově.

Augustín Stoklas byl avakále ženat. Zemřel na rakovinu v říjnu, v r. 1921. Na chalupce se přesné ze Spálova Gabler, ~~a v roce 1924.~~ zemřel.

Po mrtvém Gablerové, která zemřela rovněž na rakovinu řeckého, 1945. převzal chalupce Fr. Stoklas č. 55. co syn, Augustýna Stoklase. Chalupu nechal Josef Stoklas dne 29. IV. 65. budeštiem se zemí prodati. Předek byl zelený a cihel, zadek co sednička dřevěný.

Dom. č. 32.

Zelená chalupa, až na několice dřevěnou, v zimě leploce sedničku. Na chalupě byvali Polýnové. V roce 1827. přesné se tam Josef Skrobánek, vrál si Polýna dcera. Od roku 1861. byl majitelem Josef Démel, který ho prodal v r. 1878. Reichlingovi. Od Reichlingové ho kupil Emanuel Kral. V době I. světové války kupil ho od Krala Leopold Jahn. Od Jahna kupil hrubové stavění klouz Klerka č. 90. Dřevěnou sedničku si jahn pochhal, a obaržela dom. č. 106.

V roce 1945. zabil klouz Klerka veselost v Kamenici, kamží se se svou rodinou odstěhoval. číslo 32. zůstalo pusté.

V srpnu 1966. vrahnil klouz Klerka se střechy kásky, a pokryl plechem. Se sedničkou nastaly čachry, viz č. 106.

Pom Č. 33.

Selský grunt až do roku 1903. kromě chleva, celý dřevěný.
Předávkou zvaný "Toničí grunt." Když selské ustálosti
vystřídalo se jich několik rodů, a žádají z nich, jako na ostatních
gruntech nezbohatl.

Kdy grunetu tomu patřil když Padělek, tahnoucí z Věmíka k nížniči
při hranici lindavské. Délka v. Váskov "při ústí doliny Suchá",
leboměřské s jindřichohorskou, pod Halkovem.

Lisitné zprávy mame z doby, kdy hospodařili na gruncích Kubice,
jako: Jan Kubica, Václav Kubica, František Kubica.

Koncem 18. století stály se majetkem grunetu Kicál. Karlin Kicál,
Florian Kicál, a několik Antonína Kicála, čili Toníč, od téhož Toníč
grunt pojmenován byl.

V roce 1912. rozebrali budeči Kicálové, Alois, a František dřevěnou
sedničku, která měla okno k záhumení, na sloumečnou stanci,
a postavili celou sedničkovou stanici novou, zelenou, ale okny
vpřed k cestě dředinové.

Budeči Kicálové se z války světové nevrátili. Na sedničkovou čárku
se přesunil v r. 1919. Fr. Horák z č. 47. vrah svého syna Fr. Kicála,
a na hřebové se přesunil v r. 1925. Fr. Jákla ze Spálova.

V roce 1926. nechal postavit Fr. Jákla před stavěním
za cestou novou sedničku, pod č. č. 109.

V roce 1935. rozebral starou dřevěnou ~~sedničku~~ stodolu,
a postavil na místě samém, stodolu zelenou.

Na příčnici tak zvané "Toníčova lávka" byla
rozebrána za Tomáše Kicála, který vynikal tím, že v r. 1859.
byl v malíři v Itáliji a vojín.

Kde jste by časy, když Tomáš Kicál chyběval v Poděškách
když na louce motylkou, a Toníčové děvčata (staré pramny)
dělaly ve sedničce naproti melly. (uběhlo od doby kdy 50 let.)
Duben 1960. Fr. Jákla nechal postavit zahradkou jednu před okny.
Před okny žil perhovické kde dřívě bylo návsi, a kousek za hradem.

Lom. č. 34.

Který selský grunt, na němž dle zachovaných prísností, hospodařil dložná řečka rod Kubicí jako: Václav Kubice, Jan Kubice, vdova starší, Jan Kubice. Kdo byl na tom dříve, nikdo nám nepoví.
V roce 1804. byl na tom již rod Biskeepé jako: Franz Biskeep, v roce 1856 opět Franz Biskeep, v roce 1870 Tomáš Biskeep. Potom byl poslední, Josef Biskeep.

Ten poslední nebyl hlocený, ale s gruntem přímo zahájil.

Prodal velký Padělek, lzeke na malém Pacílkově les, Kilda.

Který Pacílek hranicí s pozemkem novodvorským.

Biskeep prodal v roce 1903. půl gruntu Fr. Biskeepovi z č. 40. do vymítky.
Josef Biskeep si nechal z budovy stanice sedničkovou.

Dložho nechospodařil. V roce 1907. prodal ho, co měl Františkovi Fádrovi z č. 17. a očkal s celou rodinou do Ameriky.

Ten před odjezdem zprával v jizbě s dětmi príšení, kde domov můj.

V roce 1910. přeznamil se na číslo 34. Fr. Gasman z Helsínova, č. 11.

Vedl si v dvoře Vincencii po Fr. Biskeepovi. Fr. Gasman hospodařil na poli dřívě, ale stavění správně spravoval. Po něm ho převzal syn Viktor, který v roce 1945. získal grunt v Lindavě. Tím grunt v heboně spustil tak, že se nechádal v roce 1946. již k obývání.

V roce 1950. se již celý rozpadl. Dřevěná stavařstvola, záštola
schaškací stálí. Tímto způsobem zmizelo hreebové stavění gruntu
které mělo, v předešlé jizbě, sín, maštol, kravárnu, svibek a pod
ním sklep. Stará stodola, byla pod náspem u jizby. Do předešlé měla
jizbu dvě skna, na dvou jedno.

Toto hreebové stavění mělo oprávněným ostatním velmi ižky
normy. Vedle jizby nebyla komora, jako u gruntu ostatních.

Dom. č. 35.

Staro založený domek. Byl dřevěný do roku 1896. Nevím kdy byl postaven, a kdo ho první obýval.

V době císařovny Marie Terezie byla na tom jiná rodina Káprarová. Jan Káprar; od roku 1792 Franz Káprar; od roku 1820 Lorenz Káprar, od r. 1858 Anton Káprak, pak Jan Káprar.

Polední z nich byl zemníkem. Chalupy prodal Kárdovým sestram. Byly to staré paní, Hali, Terezie, a Františka, a živly č. 38.

Tyto sestry nechaly dřevěný domek, jiz věkem sesly, rozbouvali, a nový zdejší postavili. Po smrti Kárdových, koupil domek Grimes č. 5 z Hallinova, a na bytě byl v domku Vilém Šváncer se svou manželkou. Šváncer byl kární na hradě č. 66. ve Spálově, kterou správním hospodařením zadležil, a byl z ní uhnán.

Grimes prodal domek krejčímu Karlu Žerulovi, který přešel z Šváncerem. Žerulov byl ženat se Šváncrovou ze Spálova. Podruhé se oženil s Karolínou z Hellínova. V době okupační pěstoval domek nevlastněc synce Rosensónovi, který si dal změnu jména Žerulov. Tento nový krejčovský mistr postavil si v době okupační krejčovskou dílnu, obrný k východu.

Novy tento domek, ještě udržovaný pořád, v době staru.

Starý krejčí Karel Žerulov, konal slouhou doby v obci obecní noční hlídka, až do r. 1951.

V měsíci květnu 1956 zařídil se Žerulov televizor. Ještě to první v našovské.

V roce 1959 nechal si Karel Žerulov učelati nad náspem verandu.

Dom. č. 36.

Staro založený selský grunt, který mimo dílu domácího, měl velkou louku na "Vrškou", Padělek malý ve Šterníku, a Padělek velký mezi Novým Dvorem a kostelem.

Huebové stavění ještě staro zdejší se starou dřívkovaly stěchove.

Kolem jince od r. 1925. nově postavené. Zároveň byl toho roku vystavěn starý dřevěný sýpka na obilí, při kterém byl ještě dřevěný zámek. Sednička byla opravena.

V roce 1921. byla dřevěná stará stodola rozebrána, a na téže místě, zdejší postavena. Technikum se platilo 45 až 50 Kč. na den. Horodářila tentokráte vdova, pr. Antonína Grónese.

Každý Padělek byl odesíán v 19. století.

Louka na Suché, Vrškové odesíala Jos. Grónes v r. 1938.

Rod Grónesů pochází z Chaloupky č. 60.

Na stěně usedlosti č. 36. byl z malby znak barona Távíše, pána na Čpalově. Nikdo nemůže jít prokázati, jakým způsobem byla tato usedlost línto znakem obdarována.

Za stavěním huebovým, stál starý javor, který chvánil stavění před břežejícím jižním věhem. Okolo stodoly stálo několik mohutných lip. Josef Grónes všel všem férn shromáždil život, ani v r. 1927.

Na tomto gruntu se vyměnilo mnoho rodů.

Zmínka ještě o rodu Tomisarů (Tomšové) kdaan Tomisar, † 29. 10. 1688. Potom horodářili na tom Polhyni. Karel Polhyn. Po Polhynech kr. dědič nevlastní syn Simona Kicála. Od roku 1818. horodářili na tom Kacíkovi Kicáli, který zaměnil na majetek s Josefem Grónesem z Nového Dvora, dne 17. I. 1831.

Po Josefu byl syn Antonín, který dlouho nehorodářil. Vše se narodil, a zmírel. Zůstali po něm 2. syni: Antonín, a Josef. Antonín padl ve válce ruské ve Karvárošského ligele, robovaný, a Josef přebral grunt, který se oženil s tříkrálovou heršovou z č. 29. a doplnil horodáře, †. j. rok 1950.

Dřevěný nábytek
čili hankbar, tak
o němto se dívajte.

Dom. č. 37.

L

Pešký grunt, patří k němu díl domácí, Pacílek za horolem,
Louka na Něčině pod Lindavou, a Vrisko za Haliňovem.

V roce 1667. jist na gruntu tomto jmenovaný
Kathes Weis. V 17. století byly na tomto místě k. ^o Sestkové.

V roce 1732. jist majitelem gruntu Pavel Ondřej.
Ondřejové drželi grunt do roku 1885. kdy poslední z nich ^{rosef} ~~Petr~~
Ondřej prodal grunt svým sestram. Jejma se prodala za
Tomáše Kádeře z c. 38. které si ponechala polovici przenek, a stavění.
Druhé se vzdala za Josefa Káleho který si na své polovici postavil
stavení zvláště nové. Stodole dřevěnou, která stála za
stavením před záhemennou cestou, užívali společně tak
douho, až si kádří postavil stodolu svou, na svých místech.

Příznamný Tomáš Kádřa, pozbavil starou dřevěnou
jizbu, a postavil novou zdejšou. Vše zůstal starý. Stalo se tak
v roce 1886. V původním dřevěném stavení byla do gizby velmi
malá okna. Tom. Kádřa vyřešal nejjízda nejjiž v dřevěných stěnách
okna větší. Za Ondřejem žily na gruntu jakékoliv staré ženské,
které silně kouřily fajky, s ranními herky.

Louka pod Lindavou, a Pacílek, byly ještě v době hospodaření
Ondřejem, odtamtud odprodány.

Poslední František Ondřej, ovdověl k manželce chudobné dívce,
(Káškovce) se kterou ovdověl do Ameriky.

Po Tomáši Kádře převzal hospodařství syn Karel, který doposud
na č. 37. hospodaří, to jest v r. 1950.

Dom. č. 38.

Výměra 14. ha, = 70 měr.
dle Karla Číška

Pelská vesedlost, tak zvaný pílgrum. Kromě dílu domácího ještě dílek lesa na "Vrškou", louka na Suché, a dílek lesa na "Pestýřském".

Na vesedlosti této hospodářce Přečákové, Klečbořové; kdo na tom byl dříve pravděpodobně v minulosti pro sebe.

V 18. století byli na tom Přečákové. V roce 1804. Josef Tádér, v roce 1856. Jiří Tádér, v roce 1894. přijenil se na místo toho Josef Léch, z Neobsazy. Ten byl pocházející z Halkinova, č. 19. klerik, kdo se vzděloval z Halkinova v r. 1837.

Z Tádéra rodu byl posledním hospodářem Josef Tádér, klerik v roce 1893. zemřel. Jeho manželka byla Přečáková z č. 60.

Novy hospodář Josef Léch, rozbral v r. 1904. starou církevnou stodolu, a nechal postavit z cihel zděné, opět u záhu- memi cesty, při hranici gruntu č. 37. Josef Léch, nechal též postavit pěknou javorovou aleji, která stála od dředinné cesty ke stavění, ve dvou řadách.

Od roku 1928. stal se hospodářem syn Karel Léch, klerik má zde manželku Aničku Stoklasovou č. 55. Tentýž nový hospodář rozboural v r. 1933. celé stavění, i se sestníčkou, a stodolou, ačkoliv všechno bylo zděné, a doslova v dobrém stavu. Postavil všechno znova tak, jak za dobré, a výhodné uvalil. Louku na Suché vystavěl Karel Léch svému staršímu bratru Josefu, kleriku sedící v bývalém panském dvoře, na č. 1.

Za staré bývalé sestníčky zůstal jen sklep, který ještě prod novouc stodolu, a složitě dobie v nepokojně době, za tajneš skryjí.

V roce 1954 nechal Karel Léch postavili nový moderní kurník.

" " 1955 srpen postavil Karel Léch při obecní české novou garáž pro auto.

V roce 1959 buduje K. Léch moderní bývák, a střechu kryje plechem.

Dom č. 39.

Chalupa se zemědělstvím, a stolařstvím, které provozuje t. čáslavský Viktor Smatelka. (1950.)

Chalupa je jedna z těch starých valenčen. Pozemky k ní patří v katastru Kopačice, a na Blahovském.

V 17. století byl na chalupě této rod Kiebice. (Pavel Kiebice)

Po něm ještě jmenovali Jakub Walenta, a po Walentu opět Kiebicce, Jan Kiebicce. Po Janovi Kiebicci stal se majitelem František Čepek, který zanikl v r. 1804 na vlastnosti s Josefem Smatelkou z Klokočova. Josef Smatelka byl starostou naproti ve dvoře panském.

Po Josefu S. byl syn opět Jos. Smatelka nar. v r. 1830.

Po Josefu S. byl syn Václav Smatelka, stolař, který dělal dobré fikany. V roce 1894, rozboural dřevěnou jizbu, a postavil zděnou. Tisíce roků pro této stavbě, rozboural dřevěnou stodolu, a postavil zděnou v roce 1909.

Na místě staré dřevěné klobouny, která tam stála od r. 1873, postavena tam byla v r. 1934 nová stolařská dílna, a přeskalo se pracovali v obytné předsíni jizbě.

V roce 1947 nechal Viktor Smatelka vykopati u skavení novou studnu. Z podlahy nechal učílati kočepelky.

V roce 1950 dal na stodolu přeštok s novým vrchem, a předek dvora učinil klobouny, kde dříve byl jen paragant.

Václav Smatelka i Viktor Smatelka, předešli všechno, nejenom v zahraci, ale i na řeči.

Kuchyně byla postavena v roce 1932. za Václava Smatelky.

Václav Smatelka, nemohla jeho žena bez vody, a přeci založit. Volávala na svého muže: Václave! Bez honem pro vodu, ab mohu založit! Václav oral mutně, a běžel jí s vodou k panskému svrchnímu dílu studánky. Lidé žertovali, že Smatelková neratopí bez vody. V roce 1967 dělá Viktor Smatelka ze své zelené stodoly obytné stavění. Kopre tam též sklep.

Dom. č. 40.

Pelský green, ke kterému patřil mimo dům domácí "Padělek", a Vrisko. Když první na tomto greeně hospodařil, a když byl založen, nikdo nám povídáti nemohl. První písemná zmínka ještě v roce Šimíček ze 17. století. Posledním byl Pavel Šimeček. Poté něm byl Jan Klöslka, katej Lán, a opět Jan Klöslka. Vr. 1732. Tomáš Klöslka;

V roce 1750. katej Biskeep; v roce 1783 Anton Biskeep;

V roce 1802. 30. X. předal svého syna green č. 40. Tomáš Biskeep svého syna Tomáše. Kladivo syn František, si postavil na Kallinově chaloupce č. 18.

Otec Tomáš mu pověřil k užívání 12. měsíc roční, z dílu na Vrisku za určený plak, odváděti hospodaři č. 40.

V roce 1840. převzal green Franz Biskeep od svého otce Tomáše, za 300. Kč.

Od roku 1856 vlastnil místo syn Franz Biskeep, a Leonore Haebell, ž. 66. žnálov.

" " přeženil se Kück, vlastnil svého vdovu Leonoru, po +. Biskeepce.

" " 1878. syn po Biskeepce, Franz Biskeep, a tnečka Geenes, č. 36.

" " 1903. Franz Biskeep, a Žofie Klealová, č. 22.

" " 1938. Franz Biskeep, a Marie Kebáčová z Parketovic.

V roce 1912. rozebrali Fr. Biskeep starou dřevěnou stodolu, a postavil na místě samém, zděnou. Vlastnila Žofie Biskeepova nechala v r. 1924 postavit přední křídlo se sýpkou. V roce 1926 sjezdila benzínový motor, proní v obci.

V roce 1930. nechala rozebrati celou zadníkovou stodolu, zaděnoce a k. 1801, a postavena byla věž na římě místě. V roce 1930. přistavěna byla nová konírna za kuchyní, na klenutém místě stával ženský pod mukobrou hruškov. Pivovární stavění greenky, stálo my na zahradě, blíže dřevinové cesty.

V roce 1935 koupil Fr. Biskeep na památku díle kus leva od J. Kika č. 23. klenutý les patřil až do roku 1913. ke dvorce památky.

Staré lidé vyprávěli, že v mokrych dobách byvalo na tomto greeně nejvíce hladce, a býky. Tak vyprávěl Tomáš Lestek č. 70.

Role na Padělkou, byly jiné dřívě pro slehy, chudobě odepřené.

Dnešní hospodař Franz B. vabývá se též večeřením. Kromě večeří na zahradě, postavil včelín v Kopanici, naproti bývalému včelínu Horákovému, 47.

Dom. č. 41.

Pelský grunt, ke kterému patřil kromě díle domácího les Pacáků
lámanoucí se z Semíka za kostelem, směrem k Ralbinovu.

Tímto dobu patří k veselskosti les „Věžín“ na Pastýřském.

Na veselskosti této se vyslídalo již několik selských rodů.

Za zmínku se dovidíme o rodu Ambrožovém, na veselskosti této. Posledním z nich byl Tomáš Ambrož. Po něm byl v 17. století Jura Skříhot, Jakub Skříhot, a opět Jura Skříhot.

V roce 1732 hospodařil Kateřina Skříhot. V roce 1750 František Barton.

V roce 1802 seděl na tom Jakub Kubica. Od 16. II. 1822. Lorenz Kubica;
Dne 19. října 1842. koupil tento grunt Leopold Hanke, za 1450 zl.

Odtud 1854 hospodařil Peter Hanke, který byl dřívě za majetkem v Klokočově. Peter Hanke využíval pozemek domácím Šeříkovi č. 64, a v závěti Ambrožovi, č. 7. Šeříkovo povolení svého bratra Josefa, klerá obdržela své domy číslo, 95. Hanke zahájil i s Pacákem. Tím osídlil veselskost v dobou předev.

V roce 1868 koupil veselskost č. 41. Franz a Tekla Löw, za 2160 fr.
svým roce 15. října 1846 ráhii, které ještě

do této roky ponechali tuto veselskost za 1700 fr. Josefu a
Terezii Kicil č. 45. Franz a Tekla Löw pěvzali od Kicila č. 45.
klercůvho chalupnického Josefa Kicila na novém místě proškolil.
Po Josefu Kicilem pěvzal veselskost Franz Kicil, po něm syn Fr. Kicil, II.
po něm ještě hospodařem (1950.) Franz Kicil III.

Tu do r. 1841. bylo celé stavění vřeňe. Dnes stojí ze dřeva, stará
spuštěná stodola. Fr. I. II. nechal vykopati pod jizbou v r. 1922.
nový klen, do jizby velká okna; přední klenuté zdrove proškolil.
V r. 1930. nechal z novou postavit kuchyni z cihel, na místě
chleba starého, který byl z kamene. V roce 1949 dán byl
na hrobkové stavění nový vrch, a v r. 1950. již byl zahrnut.

Dom. č. 42.

Chalempnická usedlost s příkopepnými pozemky. Je v námamečku na dřevěném domku lombo alkove. Poslední Franz Alker (ovčák) doril se 100 roků. Potom byl na tom Jan Řebicek. Po Řebicek tam byval lidový rechtor Kral. Potom ho přezval Jan Sima, od roku 1793. syn Jan Sima. Od 20. x. 1842 Antonín Sima, který konal slážbu co chalempnický. Zaměstnal v době robotní sběaním panskou robotu, vždy večer, pro příští den. Za toho slážbu obdarzel od panské vrchnosti na Suché Lucek, která do dnešního dne, k tomuto číslo patří.

Od r. 1870. stal se majitelem chalepy Franz a Eliška Sima. Franz Sima dřevěnou jizbu rozboural, a postavil v r. 1896. zděnou. Až od r. 1910. ještě majitelem byl Franz Sima a jeho manželka Teková z Klokočívek.

Tento Franz Sima postavil u cesty v r. 1924 zděnou klobouk, na místě staré dřevěné. V roce 1925. postavil na zadníku novou kuchyně.

Pozemky byly po kolejmi příkopeny: na Biskupovém Radělkov č. 40. Na díle panském; na díle panském u Božincek; a od Léva Bedřicha č. 29. v Rybníčkách.

V domácnosti se mluví řečí německou.

V roce 1955. postavil Karel Žiskup jizbu vedle kuchyně.

V roce 1964. přebudovali Karel Žiskup a Karel, své obytné stavěni, a dali na to novou střechu.

Dom č. 43.

Selký grunt, poslední v dolním konci, na pravé straně. Ty dva další grunty zanikly již v dované době, což byly můsedy.

Klomecké grunty patří díl domácidé, les Hury, a Pacák.

Přední kus pole byl na Pacákce zaprodán v době hladiných let, a tedy, za dobu pevný chleba, a okien mouky, k chalupě č. 50.

První zmínka máme na gruntu tomto, o rodu Indra, kterého tam hospodářili dlouhou dobu. Poslední z rodu Indra byl v roce 1950 Ondra Indra. Poté byl Vávín Kicál; dále byl majitelem Karlin Kicál; od roku 1831 Lorenz Kicál;

v roce 1856 Vávín Kicál; od 1863-99. ^{Franz Kicál} Kariana Kicál. { 1904. Josef Kicál, a
1938. Josef Kicál, a tma Livovala č. 19. } Místní Kicálova č. 100.

Pivování stavění stálo při kohysíku na zahradě blíže návsi.

Stará dřevěná scanička stála až do roku 1923. na dvoře v místech dnesní konírny, a bravárny. Bydlel v ní naposled bývalý pánský řafář, Skanderka, s jeho dceračkou Lenorkou.

Dnešní scanička byla postavena v r. 1899. na místě starého serebka, a staré skudny.

V roce 1904. v srpnu shořela stará dřevěná stodola se vším obilím. Hospodář byl nucen si nechat jehoho koně, a krávce, a ostatní dobytek prodati. Za tu nejpěknější krávce dostal v Postupích na kamennou a kupce ze Štětí, 65. zl.

Nova stodola byla postavena zdejší, daleko od pánské bránky, než stála stodola stará.

V roce 1924. dělal Jos. Kicál na hřebovém stavení generální opravu.

Postavil chlév nový, a starý nechal za kůlnou.

Dělal větrní okna, a val na stavení nový vrch.

V roce 1931. začal si do stavení, ze záhumeňi namotčený vodovod.

V robotu dne 12.VII.1958. vyhořela kromě stodoly, celý tato selká veselost. Založil požár sam hospodář J. Kicál, který nebyl v hřebi normální.

Ukončel svůj život v požáru na píde.

Dom. č. 44.

Chalupnická vesnice s příkupcemým pozemkem.

Stavení zdejší, nízké, malá okna. lele z mořdy výjde.

Znamenáný ještě na tom Martin Kubicz. Po Kubicech Pavel Léš, po rodiče Jan Léš, a od roku 1845 převzali ho Franz a Mariana Léš za 400 gr.

Chalupa ta byla až do r. 1824 dřevěná, a tehdy proplem, od počátku května č. 19. Po Františku Léšovi, dědilev chalupu jeho dcera, kterou si vzal z Děmlova května č. 6.

syn Eduard. Tenel Ed. se po rodiče oženil s druhé

s Biskupovou č. 14. Helinov. Hospodařil na č. 44. do r. 1935.

Zůstal po něm syn, který nemá s hospodařením rájem.

Toclá se, sem tam, proto bývá chalupa většinou pustá.

Dom. č. 45.

Bývalý selský grunt od řecké války pustý. Poslední sedlák jménem Jan Blahovský.

Po řecké válce si manželka vrchnost pozemky přibrala ke svému dvoře, a založila na místě hmotu veselost chalupnickou.

Na starém selském stavení, ktere stálo dřevěné blízko cesty obecní (viz kat. mapu obce Luboměře z r. 1831.) posadil se rod Kicál, jako: Pavel Kicál, Franz Kicál, Jakub Kicál, Josef Kicál, od r. 1824. syn Josef Kicál; od r. 1852 opět Josef Kicál, který to převzel za 40. gr. a znovu na novém místě stavěně postavil. Vr. 1868 převzel to Franz Léš za 900 gr. který měnil s Kicálem na č. 41.

Kdovorec pro Léše si vzal Franz. Klerka z č. 91. za něhož celou chalupu od svého blesku, vr. 1904. vyhořela. Od r. 1924. ještě majitelem Josef Léš, a tnečko, poz. Činčirova z č. 10. Před pozářem byla stodola v místě dnesší, dřevěná. Scenické postavil Fr. Klerka, po požáru. Paní pozemky poškodili, a po zrešené roboty (1848.) opět za drahé peníze zpět je lidem prodávali. Jako: Jan Kicál, a hr. Hinský.

Dom č. 46.

V 17. člennu stolci, novo založená chalupnická usedlost, na pozemku pustého gruntu, po Janou Blahovském.

Kromě houšké předních rolí, až do Dolečku, příkrovali ní majitelé této usedlosti pro roky 1848, postupně pozemky, od panství vrchnosti opět zpět.

První jeho tom jmenovaný Vavřin Bartoň. Zdejší se, že to byl bývalý fojt. Později seděl na tom Kleklove; po nich Leví, jako Kämpfer Löw. Od roku 1803. Josef Döml, od 3.viii. 1828 Lorenz Döml. Potom Vavřin, a František Döml. V roce 1865. vrál si vzdovec pro Vavřince, Jan Lech, stolař, roz. z čísla 91.

Dne 8. srpna r. 1889. byla na zahraci zabita manželka Jana Lechy, Františka, nadající halezi s lípy.

V roce 1899. prodal chalupu Jan Lech, Josefu Lech, ze Dvorce, který si vrál za manželku Kleklove, z č. 91.

Za Josefa Lechy v r. 1904. celou usedlost vyhořela, od požáru, č. 45.

V roce 1921. v suchém roce, že i na malé vodě chybělo, postavil Josef Lech novou sečničku. Stavba sečničky slala v místě staré řízení, a stodoly, oknama do polí.

V roce 1923. přizněl se na místo toto, Josef Šík z č. 98.

V roce 1926. pokryta byla sečnička černistem.

" " 1931. postaveno bylo na stavení, 5. bleskovodí.

} {
Petrka Jana Lechy, Žefka, provadila se na grunt č. 20., }
za Josefa Říčka, kteřího dostala na přídomek.

V sňatky velikonoční, v neděli dne 1. dubna 1956., přivítala matka svědky v kostele sv. Václava Bohumila Říčka, jež byla spálena do Luboměře, Starého Města, a staránice na návštěvě. Ze světem 52., musel přejet velkou zámečník sníh.

Pom. č. 47.

63

Znešený sebský querkt v nepokojních dobách, a pozemky
co role k pravštěm díle prošly.

Tento querkt spustl dříve, než querkt č. 45.

Hospodářel na něm Zlatinský - Pastýřský. Dědicky z lehlo
přestýčho querku probíral od panské vchosty p. farář Spálovský.

Z budov založených byla vesnice chalupnická
s polem předním až do Dolečka, a něco v Kopečnici.

Ostatní pozemek ještě někdy pořeží jako: Na Padélce od
querku č. 40 role, a na Kuklě les. Role a les na Hněčově, od č. 80.

Naučně konto hospodářů rod Kleinů od druhých dob.

zmínky zde některé: Hans Klein, Nikl Klein který rebelieval
jž v roce 1680. proti panské vchosty.

Potom byl na tom kvaňkou doby Jura Křehot, potom
Karlín Kival akadem. Po lehlo, opět Kleinové. Katej Kleinová,
Josef Klein, Jan Klein, ^{do r. 1858.} Josef Klein, který pořeštěl
vesnice hels dne 27. III. 1858. syna po jeho břachte Františku a
Katerině Horákové. (Klein byl měl toho synka se svobodnou
dívkou Horákovou, po které chlapec jménem obdržel.)

Potom byl majiklem č. 47. opět Fr. Horák který měl za manželku
Josefu Kebicovou, z č. 4. Potom ho převzal syn Adolf Horák který
si měl za manželku Aloisii Líksovou z č. 77. N.D.

I. a II. Fr. Horáci, byli dobré hospodáři, kteří celé stavení dříkladně
upravili. V roce 1950. se Adolf Horák vzděchal se svou rodinou
ke svému synu, na zahraniční querkt na Dobešov. Hospodářství
v Leboře propachoval Jan Kebicovi, k čísle 50.

Stavení ještě celé krovem kryto. Bránilice, a kášky.

V roce 1952. se Ad. Horák do Leboře vrátil, ale již bez manželky.

V roce 1967. převzal vesnice Fr. Maršálek, rodák ze Spálova
který má za manželku Horákovou dceru tmu. Hned v tomto roce
zasadil si Maršálek do stavení trojdílná okna.

Pom. č. 48.

Na chalupě bylo vystřídalо se mnoho majitelů, jako Fabianí, Kiebicovo, Kálečí, Šeštci, Kleinové. Ta Kleiny to koupil manželský svěčák Tomáš Ambrož, který příkoupil od panské vrchnosti celé hřito a děti své k nim postělil. Syna Klimenta ē. 89, a dceru provdanou za Tondlera, ē. 80.

Po Tomáši Ambroži převzal chalupu syn Bernard Ambrož, který v r. 1905. rozebral dřevěnou jizbu, a postavil sedlovou.

Na zahradě rozebral starou dřevěnou sedničku, ve které sedival za majitele Šeštka, vasman na děnce kolka v jizbě. Svěj hlavní ložír měl vasman v roloce.

Od roku 1920. ještě majitelem usedlosti syn Richard Ambrož.

V roce 1926. postavil novou stodolu, na místě staré již rozháralé. Pozemky jsou příkupeny, na Novákové, (Po fytce Nováku ē. 66. Spálov.) na díle panském, a díl Ryslicové ~~louky~~ louky na Suché.

V roce 1951. dělan byl přestavení nový násp, za majitele Richard Ambrož.

Pom. č. 49.

Chalupnická dřevěná usedlost od r. 1676. založena, a v r. 1894 požárem zničena. Byvali na ní Červhové, Šeštke, a Kiebici. Poslední z nich Kiebica Jan, dožil se 83 let. Zemřel 23. května 1893. Po něm na Novákové, velkou louku před stavěním k potoku, kterou od pánů koupil za 300 zl. Používala dědiček sedlák ze Spálova Ambrož ē. 79., příslušník Barón. Dnes ještě v místech „Barónova skala“.

Domovní číslo přešlo na chalupskou Balerova větráku, který stál na pozemku ē. 20., což též požárem zničeno bylo.

V roce 1913. založena byla nová usedlost zbyval. panských chlevů, a majitelem se stal Kováč Fr. Leher. V roce 1927. koupil ho Andres Biskeup z ē. 71. Leher se odstěhoval na kolomyi do Klokočova. Po smrti převzal ho syn Karel Biskeup. Hlavní pozemek k tomu ještě na Padélku gr. ē. 37; na panském, a Ryslicová louka na Suché.

Dom. č. 50.

rr. 1623. - Šimek Riemnický
rikví Tyl.

Chalupnická usedlost v dolním konci dědiny, poslední vlevo.
Paní Žmínka ještě o Janou Šustkovou. (Šustka.) Po něm byli Birkeeps
jako: Linhard Birkeep, Josef Birkeep, Jana Birkeep, potom Lenger,
Žimov, a v roce 1856. František Kubicová. V roce 1864. rozebrána byla
dřevěná jizba a postavena byla jihoačeská.

Potom převzal usedlost syn František Kubicová, který měl za manželku
Al. Kubicovou z č. 4. Po něm ještě hospodářem syn Jan Kubicová
a tiskářem rozený Démlova z č. 57.

Pozemky jsou většinou příkoupeny; od Paclíků Birkeepových c. 40.

" grunke Ondřejová č. 79. Šprálov.

Od grunka na Paclíkův č. 43. (Hamrlava.) za okruh moutky, a oba
pečny chleba, a role na Reichové.

V roce 1938 pochyl Fr. Kubicov starče s rodinou taškama.

" " 1936 učitelská ještě ze své kuchyně.

V roce 1960 propustil usedlost Jan Kubicov svému synu Stanislavovi.

" " 1961. byla usedlost č. 50. učnitě přebudována.

V roce 1969. rozebral Stan. Kubicov svou starou zájemou
sedničku, a zapříčal stavěti bezplatnou novou.

Při bočování sedničky narazil se na komennu vgrýty nápis
totoho znění:

[W] 1677.

1677.

Dom č. 51.

Starý chalupnický usedlost. První zmínka ještě o Janu Kašparec.
Po něm zůstala vdova Kašparka. Potom se objevuje Jakub Fabián,
V roce 1732 seděl na tom hajný Paul Michálek. Po Michálku
přišel na to rod Lervínek. Po Lervíneku Kále. Jakub Kále,
František Kále, a opět Jakub klerik prodal na Něčině louku Antonějovi, 10.
a ve Správovském Lepníku les, Antonějovi č. 79. Pnálov.

Pola na Reichově byla prodaná k čísle 52. jiz dřívě. Polou dřevěnou
chalupou se zbytkem polnosti za skavením prodal Jakub Kále
Antonínu Homýšovi za 600 zl. t.j. 1200 Kč. a nám se dostěhoval
do Slušké, kde též zemřel.

Doleček s loukou, a horsky role, vyzýval Lervínek, od quenke
Kleinova ze Správova.

Pola pod dřevinou ještě k této chalupě od r. 1911. V roce 1912.
rozbral trh. Homýš dřevěnou jizbou klerá měla 1, okno dopředu
a 1. na bok, a podzdiel stříj vech z cihel.

Z důvodu válečných akt. Homýš v r. 1918 zemřel. Zůstala
vdova, kterou jsem si vzal.

V roce 1920. rozbral jsem přední dřevěnou kubu, která
měla letopočet, 1830.

V p. 1923. rozbral jsem dřevěný chlév, a postavil záderný.
" 1931. postavil jsem novou stodolu, na místě staré.
" : " překopnut jsem díl role, od quenke vdovy Antonie
Seestkove č. 83. Sprálov.

Tásky na stodole jsou od říverky z Lepníka, na vozech k nám
kolem dovezeno. Tásky na stavění, jsou z Polštáku, od stavitele
Adolfa Sindlera.

Sklep pod stodolou dělal obey kryt německým vojáciem
v roce 7. V. 1945, když na ně Rebsové od Správova dorazeli.

Pom. č. 52.

Stará chalupnická vesnice založena na pranské Oborě.
Na vesnicích této byl od nepraměti rod Peperných. První Peperna byl asi průkolem pranského dobytka, posívanou k tomu pranské obory, kde těžil si Peperna postavil dřevěný domek a choval si kozy.

Tento dřevěný domek stál až do roku 1865. Když stodola skála nov zahrada všechno velice ušlechtila.

Pozemky byly přiděleny k této chalupě na Špálovské, na dle učeného sedláka Tychleka, a fojta Nováka. Polnostem se do dnes říká na Tychové, a na Novákové, zčkolsiv uplynulo od tohoto děje více než 300. let.

Po Peperné Peperném dědila chalupce nejmladší dcera Filomena, která se provdala v roce 1887. za Antonina Honyše ze Špálova, Kosanda č. 152.

Tímto svrškem přišel rod Honyšů do Lebedové.

Za Antonína Honyše patřilo k chalupě pojmenování:

- 44, a 40 m². oholo stavění
- 2, 58 " 50 " na Tychové, a Novákové.
- 1, 76 " 56 " na Policejákové

Antonín Honyš, byl milioník plachov, zemřel v roce 1936.

Zanechal po něm ženu, vdovu Teresiu.

Chalupce měl dědici, syn Emíl, který zábral v Lindavě pozemek, po vyhnaném sedláku Adolfa Berga.

V roce 1939, před oženěním, nechal Emíl Honyš přistavili obytnou místnost v bok stavění starého.

V květnu 1957 udělány betonové náspy. Společensko-přijat. zeměství.

V srpnu 1966. chalupa vyhořela. Zapálil pod kůlou Kubice chlapec hračk.

L.P. 1963.

Dom. č. 53.

Přesto založená chalupnická vesnice, na níž bydlel rod Füslů.

Z rodičů Vavřína a Anny Füslové, narodil se dne 25.V.1691. syn Josef Füsel, který hospodařil na quentě v dolním konci dlešího vlevo, ve Spálově.

V době selského provázání na Spálovské, 1726 - 1732 zastával Josef Füsel nechvalené selské práva před manskou vrchností. Josef Füsel zemřel ve Hrálově dne 3.III.1738. ve věku 48 let. Přešel jeho syn Kájzar Füsel.

Po Füselech byl na vesnici této Václav Léch. Po něm kadej Lón. Po Lónech Šeřkové. Šeřkové prováděli na chalupě této řemeslo kovářské.

Vesnice dědila dcera Šeřková, Aloisie, která se v r. 1890 vdala za Leopolda Frádu z č. 38.

V r. 1893. vdala se podruhé, za Josefa Honajíka z č. 99.

Josef Honajík koupil v r. 1913. od manské vrchnosti zahrádku Oborec, před skavením. Tz. dům byl příchoz k č. 53, mezi č. 54, a 55. uličkou.

Od Jos. Biskepa č. 34. koupil na 11. měrce lesa na Křížoch. Postavil novou stodolu, a v r. 1920. rozebral dřevěnou hřebbovou jízbu, a postavil kam zdejšee sedmicku.

V roce 1866. pracoval syn Šeřkovi ve válce s Preisem.

Po Josefu Honajíkovi převzal hospodařství syn Alois H. v r. 1930.

Kanzelka Aloise H. ještě Marie Kiclová z č. 5.

V roce 1960. přestavil M. Honajík novou jízbu, a dal na předeš nový vrch.

Dom. č. 54.

Uvedlost chalepnická s pozemky u hřeblicky
Božímecky u silnice, a loučka na řece (Kyselcovou.)

ještě je jasno, že starších uvedlostí založených
v naší obci, a bydlet kdysi na tom, pranský nádeník
který pracoval v robohách dobačkách při pranském dooree.

Písemnou známku máme, že na tom byval
jakýnik Kinošský, jménem Karlin. Že byl z Kina
a tak pojmenován, nemohou být důkazy.

Po Kinošském byl na chalepcích Josef Tvaroš.

Později drželi chalepce dosti loučka Tvaroši.

Poslední z nich byl Josef Tvaroš, klerik byl v r. 1913. padajícím
kamenem v loňské Jakubčovicích, na místě zabit.

V dooree po Tvarošovi si vrál v r. 1916. Němec,
Franz Honisch, klerik se zabýval zabijacíkami. Byl též
dobým vesnickým hudebníkem, klarinetistou.

V roce 1930. přezákol se na místo holá malíř Klement Haubelt
ze Spálova. Vrál si dcere po posledním Tvaroši, Stefánji.

Haubelt loučka na tom nebyl. Při řečení drív,
na církevníce, byl oštěpem tak ležce do hlavy ramen,
že ve Vlkově v nemocnici zemřel.

V roce 1913. koupila Emilie Tvarová od páne kres obory
i se stavkem u své chalepy.

Dohud malířka obora k pranskému dooree, byly součástí
obory, ve svého postavení.

Vánočka řípánka Haubeltová se odschlivala ke svému synu
do Ralkova, a do stavni se uhnízdil církev Svobody, který
pojal za manželku dcery Karla Kocháře z č. 71.

Dom č. 55.

Ze 17. století jest první zmínka, v jame Simonee, na veselosti této. Od Simona nastali Simi. Simi byli chalci, dělali plátno. Tak horšacíř nepřeháněl rod Simi, celi Simonee, až do roku 1902, v kleremžské rokce se na místě to přezvání František Stoklas, z čísla 31. Veselost Simova, měla u lidu v obci předcizkou, "Frantsová".

Ide Františka Stoklase, kleremžin, byl syn, syna, učitele Fr. Sezile, který měl chlapce kleremžina se svobodnou dcerou Stoklasovou, Janou, ve Sprálově.

Fr. Stoklas nechal postavit rodinovu stavbu, na místě dřívější staré.

Krajci veselosti, měli za starou povinnost udržovat kápličku P. Marie (Božímeče) u silnice, udržovati v pořádku.

V době války Švédských, zasložila se ženská z této veselosti k nim, že Leiboměř nebyl od Švédů okrajkován. Když se Švédové od Sprálové blížili, položila jim přes popravnou motek desku, aby mohli vodou po suchu přejít.

Veliký voják když ho uviděl, zakráčal v této vni lidev ubližovat.

Tyricki, starci návštěva sedmice, ze dřeva, a velkých poutáků, do dnes, (1950.) stojí.

Tri v r. 1949. nechal mladý Josef Stoklas udělat vodovod z Dolčka, do stavění.

V r. 1950. nechal z prostohniště udělat kuchyni.

Josef S. projal za manželku, tndělce Lévrovou z č. 19.

V roce 1952 rozboural starověkou dřívějnu sedmicku, a nechal postavit novou, s novou vykopaným sklepem.

Dom. č. 56.

Toto číslo obaržel Nový Dvůr, za kostelem, který patřil až do roku 1783. francouzské vrchnosti spálovské.

svobodní pán Emanuel Alois Zeivis z Čenice dvůr tento prodal. Kupitkého dvora, rozdělili si tento dvůr na čhyry zemědělské usedlosti.

Při novém číslování usedlostí, které bylo u nás provedeno v době císařovny Marie Terezie v dnešním postupu, bylo v obci 55. domovních čísel. číslo 56. patalo Novému dvoru, který ale zářnami, byl dložeho dvorem prvním.

Dvůr byl postaven do čhyř hrance, a sice: malová sýpka, velká stodola, byl řafáře č. 77., a chlév. U prostřed dvora nacházela se velká studna.

Číslo 56. zůstalo dolní části dvora, na kteréžto usedlosti byval posledně rod Kočlářů. Kočlář Jakub, pr. něm syn František Kočlář, klerik při soudcích němcích, získal majetek v Klokočiovce.

Hospodaření v Novém Dvoře, jest dosti obližné. Byvá tam množství s vodou, a mnoho svahovitých polností.

Nemají tam elektřiny, a daleko do obce, zejména denních potřeb.

Kojitké usedlosti, Rud. Klíčka č. 76; Josef Kík č. 77. a Fr. Kočlář č. 56, se již ze Dvora vystěhovali jinam.

Zůstal tam ještě se svou rodinou, Alois Hromýš, na č. 75.

Ted' následují čísla domů která
byla postavena po roce 1780.

Dom. č. 57.

Pavlení postaveno na nové pozemku panského.
Polnost k tomu připojena na zadélku od gruntu č. 37.
a na panském u Boží muky u silnice.

Na chalupě této byli Kleibáři. Přímo, kateří Kleibar.

Poslední byla vdova po Janu Kleibarovi, Kateřinou.

Od roku 1873. 14. VI. jde na tom Démeli. Franz a tma Démel.
II. opět Franz Démel (baristor).

III. Josef Démel, a Aloisie, z rodu Kebicových, č. 60.

Franz Démel byl muzikant a řezník. Lele stavění
uvezdlo do vnitřního příčítka.

Nebyl ještě starý, do hlavy si cosi vrazil, a v pytlíku se v mozi
utopil, s přivázaným kámenem, na krku.

Dceru pro hr. Démela Skále, provadila se
za Jana Kebice č. 50. Syn Alois, přezváněn se dle správce
na dřevěný řekéi grunt, č. 15.

Dom č. 58.

Chalupnická usedlost, býva na ní František Ondřej.
Ko malé hospodářství, a chová si jednoho koně, se kterým
vozi mléko z Liboměře do České Lípy.
Počest jest půkoupená, na Padešku od quentu č. 6,
a na bývalém díle pánském, v zadku.

Dle zápisníku, býval na usedlosti kdo Tomáš Čenek.
Po Čenku byl na tom František Kleibar.

Ov rokce 1834. Mathias Fárcák. Od 9. I. 1863. Vavřín Fárcák,
a jeho manželka, Karolina Dědichová, z č. 15.
Potom ho převzal syn Josef Fárcák, který pojál manželku
z Jerechovic.

V rokce 1904. prodal koulo usedlost své sestře tmě, která
byla provdaná za Adolfa Ondřejě, ze Spálova. Ondřej byl
zedníkem. Celé stavení úkladně opravil, a zvětšil.

Za I. světové války byl jako 46. lehý nárukován.
Na vojně nabyl říšského rozhledu náboženského, a po přechodu
domu, vystoupil z p. kat. církve, k bezvýznamu.

Ačkoliv byl člověkem spravedlivým, bojoval proti nespravedlnosti,
skal se ze občanů, k nim v roce.

Adolf Ondřej zemřel mrtvý náhlou na louce, při nakládání
sena. Pohřbíval ho kněz čs. církve, z faráře Šedláček, z Drahoněš, 9. IX. 46.
Na počest jeho jednoho neřáda, pohřben jest pod lípou, mimo hrobku.

Dne 11. října 1946. následovateli ho jeho manželka
která mrtvý náhlo na poli. Pohřbena jest vedle svého manžela
ale charakterem lásky. Pohřbíval ji farář spálovský Pavel Smolka.

Dne 12. X. 1967. prodal usedlost č. 58. Alois Ondřej, Alois Nagloví
rodák z Nového Dvora z č. 75.

Alois Ondřej jest se svou rodinou bytem v Buchlovicích, u Brna-Hradiste.
Nagl změnil v roce 1968 příchoz do stavení, a činnosti stavení dělá změny.

Dom. č. 59.

Náchalec této bývá k.č. rodina Josefa Káspala, rodáka z čísla 13. Pojí jíž jenom vnes, obytné stavění. Chlév, stodola a přední kielna, ještě jíž prýč. Rozloha je 11 akrů.

Za jana Přehoty chalupa byla uhořela. Po svém návratu do Živčic, a postavil Kateřinu Inhajzer, v roce 1794.

V roce 1813. byl na lom znarec Römer.

Od " " 1817. Kateřina Löw.

" " " 1864 Jakub, a Mariána Löw, převzala za 160.000.

V roce 1873. koupil ho komorní rada barona František Karel Keinz, a Terzie.

Zeno Keinz, a Jakuba Löwa, byly dcery rektora Fr. Seidla v Liboměřicích.

Jakub Löw si koupil grunt č. 15. od Düricha.

Keinz koupil tento chalupu za 500.000. mívá vlastnictví dvě krávy, zemřel v roce 1918. ve věku 92 let.

Dom. č. 60.

Chaloupka u cesty Raleškany. Ke stodolku, a chlév s hřibem.
Jirba mizská jedná.

Bývá na tom v nájme nejarmancem Pepe s Valaškou.
Koží kůň kravý. Obhospodařuje ji prolnost řadící k číslo 34.

První zmínka ještě, že na tom byl Georg Kunz.

V roce 1830. se na to přiznával Jan Grimes.

Od roku 1856. Jan Grimes.

V roce 1900. byl na chaloupce kůň, škrbčík Klein.

Před jirbovým oknem, v zahradě, stála obrovská huňka.

Po Kleinovi to měl Fr. Kubicov, farář.

Po Kubicevi to dědila dcera Aloisie, provdaná za Jos. Děmla
na čísle 57.

Dom. č. 61.

Tento domek postavil vyminkář Karel Veselák v r. 1800. Když ke stavbě
koceril od francouzské vrchnosti za 40. zl.

V roce 1812 přiznával se na to Jan Kubicov. Od roku 1816. byl na tom
Florian Racha. Od r. 1818. Venzel Kočík. Od roku 1825. Jan Knovský.

Po Knovském tam býval Hanke Petr. Po Hanke, z Haltinova Horáček.

Po Horáčku legionář Ant. Fanda, který tam měl obchod sůlím
zbožím. Totoho čase, t. j. rok 1950. bývá na tom Josef Fanda, bývalý
dělník, se svou rodinou.

V době robotné, výklu na domky komoře povinost: 13 dní, ročně
roboty ročně. Prádelního činze 17. kr. Quentoniho 24. kr.,
Dřívího " " 3. " ". Osobního 9 1/6. krejcaru.

Robotní provoz:

quarzový cínz	24 hr.
svěrny	3 "
rázdrolový	17 "
robovní	9 1/3 hr.

Dom. č. 62.

Domek u cesty k alei strany. Stará dřevěná chaloupka, býval v ní poslední Távům Kicál (přezdívka meoty Vášek) Byl listonosem, neomníkem, a nastýrem procesí na sv. Horšín.

Zemřel dne 7. v. 1930. ve věku 70. let.

Jeho syn Adolf Kicál chaloupu rozšířil a opráli. Nechal státi jen to, co si zavály postavil. Adolf Kicál postavil též novou stodolu na místě staré. Štoufek zde byl příkoupen na díle manštejn, v r. 1912. Pravení složí pusté od r. 1946. kdy Ad. Kicál se se svou rodinou odstěhoval na majetek pr. německé do Jakubčovic.

První zmínka na chaloupce této ještě o Jakubce Lévie.

Od roku 1830. byl na tom Lorenz Léiv. Od r. 1850 Franz Vášek,
" " 1856. Franz Frieder. Od r. 1857. Vencel Kicál, po něm Távům Kicál, a syn Adolf Kicál.

Stodola nová, dřevěná postavena v r. 1923. Zděnou sedmickou, v r. 1924.

Dom. č. 63.

První majitel toho domku byl rektor tugeštyn Rödelhamer. Potom se na to přiznul Ant. Frieder, vzdal si jménu tímto Rödelhameru. Od r. 1855. byl na tom Franz Léiv. Od r. 1863. Jan Andrej (Laudion)
" " 1884 Jan Démel, potom stolař Pnyrch, a opět Démel Vojtěch klerik na chaloupě hospodař.

Pohnosti k tomu byly na manštejn díle. Vojtěch D. vyženil polnosti s Racié Lésovou od gr. č. 6. v Ležním, a za kostelem.

V době za Jana Démela rozzáhlala se bečka s kořalkou ve sklepě u Biskupa č. 81. a natáhla kanálem do sklepové studánky Jana Démelovi, který se z této vody opil. Z tohoto čísla odtoky 2. okby do Ameriky, Sicínie Démelové, a stolař Pnyrch.

Dom. č. 64.

77

Chaloupnická vesedlost byval na ní rod Poltíne. Jan Poltýn.

Od r. 1833. Jakub Poltýn. Od r. 1862. Josef Šustek, po něm syn, opět Josef Šustek.

Poltýni byli moc řelní. Když obchod se živobytím.

Šustek nasál po Poltínech ve zdejší větší sume střebních peněz za které si koupil od Hanky č. 41. na domácím díle ke své role. Dalsí změny jsou vzhledem na Padičku od greenky č. 33, ze kteréhož greenky byla žena Josefa Šustka.

V roce 1934. rozbral T. Josef Šustek dřevěnou jizbu, zřídil sklep, a postavil jizbu zedníkem. Střechu dal celou mvoce.

Po dole postavil, asi s 30. rokem dříve.

Zadníková stěna byla od dopadu granátu, dne 7. V. 1945, hodně poškozena.

Dom. č. 65.

Na domku tomto byval rod Démli, jako jura, Anton, Jan, a Josef Démel. Právodíkem měli Kosařovi, nebo Ječnovi.

Po odstěhování Démli byla taž chaloupka přejmenována k č. 94. a přezívána za sedničku.

Démli byli v naší obci hudebníky. Hráli bez not. Poslední z nich odcestoval do Rakous. Domek tento neměl pozemek, a přece byl zadán robotním poplatky manské vrchnosti.

Rocně 26. dne roboty pěši. Greenkovní cínky na sv. Mikala 24.kr.

Prádelní cínky na sv. Jana 17. kr. Římský cínky 3.kr.

Osobní cínky, 9 1/6 kr.

Dom. č. 66.

Každá zdejší chaloupka postavil si ji komorní pánský sluhu Josef Čepán. (Spřízněníkoce Komáč.)

V roce 1822 převzal chaloupku Jan Čepán. Vr. 1857 Josef Čepán.

V roce 1861 byl a Kariana Čepán. Byl byl dobrý kumpelista velmi libeňské houbil.

Po něm byl František Čepán, skromně a zbožně žil.

Dnes ještě na tom syn, Alois Čepán. Čepáni se zabývali akalcovstvím. Koček poče půjcovali na francouzském díle v r. 1912.

(Ovdověl Čepána se svodnice do Uhra, a jeho utonutí v Dunaji, potom přesídlení dětí se ženou na obec zpět, byla sepsána kronika, a kterež se zmínoval fojt Karlin Karel ve Služebě, kodač z Hebdoměře, z. č. 69.)

Poslední důchovní sluhu nahradil rezortní koňický Alois Čepán č. 66. v r. 1958. Pohylo se lepenkovou.

Dom. č. 67.

Každá, sešlava, dřevěná chaloupka, pustá, ve které se již nehodí bývat. Posledně v ní býval knalej Démel. Po něm dcera knalej se povedala za knalej ze Sprálová. V roce 1946 odešla na majetek do Hindavy.

První majitel byl toho domku Jakub Démel, asi vyminkář z č. 6.

V roce 1832. jiženil se na to knalej Peprný.

Od roku 1878 byl na tom Jakub, a dcera Kočlář.

" " 1883 Antonia Onara. Později knalej Démel který kočkal kleno domek od Fr. Károly, jinž bez role. Role si Farář ponechal ke č. 17, asi 6. měsíc.

Z rodiny Kočlářů, Bartoloměj, plasirovaný voják z doby maršala Radetského, dostával potentál, sestku denně.

Chaloupka č. 67. má velmi pěkné místo. Ještě volné, a ve středu obce, na silnici přes řeku.

Dne 9. IV. 1956. pustil se knalej svou sešlavou chaloupku rozebrat. Jížba ještě zdejší dřevěnici, sín a chlév z vepříkou zdemí.

Dom. č. 68.

Pomník se sedmickou v dobrém stavu stojící na křižovatce ř. c. Josefa a Jana Foltynové, kterou z Libonětína odesle po vyhnání Němců do Jakubčovic na Štětíku grumb.

Stavěn ještě většinou prázdné. V sedmice bývá vedova Rosenthal.

Běl' stavěn důkladně opravil, poslední majitel J. Foltyn, který ještě zemřel.

První zmínka ještě na chaloupě křižovatce ř. c. Antonie Pestkou.

V roce 1819 přesídlil se na to Václav Remes.

Od r. 1823 byl na tom Jan Klein. Od r. 1861. Josef Klein, a Anna.

Od r. 1862 Cyril Klein, a Teresie Richter.

" " 1867 Josef Sima. Od r. 1869. Jan, a Kateřina Kájnar.

Po Kájnarech byl na tom Steřan. Dcerou Steřana, Teresie, si vzal Josef Foltyn z čísla 85, který se na č. 68. přesídlil.

Po něm ho dědil syn Josef Foltyn.

Zmíněný Steřan, byl v obci listonošem, a pomocným.

Chaloupe dědila dcera kilka, provdaná za prohrabáře Mořic Biskepa z č. 74.

Dom. č. 69.

Chaloupe na které ještě zaznamenaný Anton Polcik.

Od r. 1815 stal se majitelem Andrej Káčil. (Kdo měl v lidu působit u Andrašovi.) Andrej Káčil překoupil od paní kres na vodním náhonu : 83² ráhy ze 12. zl. Z Káčilova rodce, vysel Štětíčský fojt, který se na fojtství ve Štětíčce přesídlil. Jméno Martin Káčil.

V roce 1912 přesídlil se na toto území Adolf Lécha ze Špišáku č. 155. V roce 1931. postavil Lécha novou stodolu, na novém místě. Pozemky malého Lécha překoupeny na Radělkou grumbu č. 37. a od č. 29. na díle domácím.

V roce 1949. převzal chaloupe Pepřík ze Štětíče, který si vzal Léchovo nejstarší dcery. (Na chaloupě též jistoval když domácí had, a mleko s malým dívčetem. Dívčetko ho klepalovat všechnou po hlavě. Tak ti staré vymávěli.)

Dom. č. 70.

80

Chalupu tento postavil na novém místě Franz Kubic a v.r. 1823.
V roce 1824. přebral chalupu Jan Kubic (kolář).
Od r. 1862 byl na tom lypil a František Kubic. (za 300 škr.)
Po Kubicích koupil ho Tomáš Šustek. V roce 1929. přeženil se
na ho Fr. Hercík z Dobšova. (Němec.) Její řemeslo kolářského.

Stavění ještě f.č. velmi správné. Lelej slámosti kryté.

Krajité hospodářství větrinou na pozemcích prachovacích.
Krausek pole si Tomáš Šustek koupil na panském, v roce 1913.

Posledně obýval chalupu Hercík. Jeho syn započal výpravu v. 1954, budovu
rozebrávání. Pustil se do stodoly. Dřív se maloval na auto, a odevzal do
Galerie pálené. Zdejší ještě z republiky.

Dne 9. v. 1957. shodil se stavění střechu. Zachránila dospívajícího.

Dom. č. 71.

Franz Kolb, išec ze Pavkova u Lejmíka, prodal tento domek
v roce 1823. Josefu Biskupovi, za 100. škr. (zlatých)

Domek postavil asi Simón Ondřej z č. 37. V roce 1821.
koupil ho od Ondřeje Kolb.

Po Josefu Biskupovi přebral ho v.r. 1840 Tomáš Biskup, za 120 škr.
Poslední z Biskupců byl Antonín Biskup, který chalupu prodal
v r. 1927. Karlu Kocároví z čísla 56. N.D.

Biskup si koupil od Lehéra č. 49, část francouzského domu.
Pohnuli, čmečec na Ondřejovém Padešku, č. 37. a kousek
na panském, vrál si Biskup ke kůli 49. neboce.

Karel Kocák, jest co dělník v Odezech v gumovce.

Za války světové 1914-1918. padl z tohoto domku nábojný syn Fr. Biskup.
Byl při oddělení stavění moskei čekárem. Zahynul při zhroucení moskei.
V domku tento, dne 4. IV. 1892. jsem se narodil. (Pisatel této knihy.)

Dom. č. 72.

Ka chalupě této byval rod Kicálej, jako: Martin Kicál, od roku 1827 Tomáš Kicál, od r. 1850. Jan Kicál. Byli to ani Kicáli z generace č. 43, původem tam bydlela poslední Kicálova, lidé ji jmenovali Hanzlova lícä. Chovala si v jizbě v kadeubě prase. Prase sedělo větrinou na prdeli, a divalo se na jizbu.

Od roku 1857. byl majitelem domku Leopold, a Johanna Bróz. ^(Rudolf Tomáš) Bróz.

" " 1877. Tomáš Bróz. V roce 1887 chalupa vyhořela. Zároveň se chytilo rod socha č. 84, žil. Zprávili to Brózovi chlapci Franz, který odjel do Ameriky. Ka chalupě této bylo příkoupeno 6 měric pozemků na fojtové.

V roce 1919. přesídlil se na místo k Ryšavík, dělník v Ostravě.

V roce? po smrti Ryšavíka, přesídlil se na místo k tom vodovec Vilhelm Tandler z čísla 80. který v r. 1940. zemřel. Dnes ještě na tom vodova Tandlerka.

Domek č. 73.

Domok byl postaven r. 1793. V roce 1804. převzal domek František od svého svégera řídka Antonína Ritzkera. Antoníš Kádler zemřel v r. 1829. Vdovce Karolínu si vzal v r. 1830. Josef Kicál. V roce 1856. byl na tom Josef Kádler. Po Kádlerovi byl na tom Fr. Řebíček. Vévodničce byl dělník Kudláček. Jeho dcera jednou se zdechala ve Spálové u Židov.

Druhou dcera si vzal dělník Chlebovský, který odjel později do Ameriky. V roce 1900. to koupil kovář Fr. Birkep, rodák z č. 71. Postavil kovárník pod jabloní. Po něm ještě na tom syn Fr. Birkep, opět kovář, který maloval manželku Anděli Sejkovou, z č. 97.

Rodina Kádlovců byla velmi zbožná, což se rozevidí dle toho, že vše zjistěno, dne 14. května 1824, měli na fáře 4. kvítlance splaceny na měsíčné svaté, každá kvítlance na 14. fář. (zbl.) viz quentoniči Pars. II.

Dom. č. 94.

Chalupa kdeho postavil říšským Démel. Po něm byl Jiří D. Poslední byl Josef Démel.

Démeli pocházeli z č. 65. Po Démelích ho koupil sešlák Tomáš Biskep, č. 34. za sedmičky. Po Tomáši B. ho převzal syn Leopold Biskep. Hospodářka po něm vdova za níž cestou chalupy z nemámej půjčiny vydala, dne 8. X. 1933.

Za boje dne 7. V. 1945 v Leboměře umrlil odpadly granát, pod kloboukem 3. kury hovězího dobytka, který pak byl z nich zraněným německým civilním z Tolštejna. Včera upolébili Rusové jizbu za obranu, a někdejší zoken jizby do pole po zakořaných Němcích, směrem k Novému Dvoru.

Dom. č. 95.

Dědový obraz sv. Trojice: Letopočty: 1762
1841.

Zemědělská usedlost z bývalého čínského panského dvora (Hilgersdorfu) usedlost má obytné stavení z bývalé panské sýpky. Chlév přistavili Kočkárové. Nejdalej ještě na tom rodu Kočkáře, když pocházel z Neise, Hesko. i. Simón Kočkář byl holomazník. Výrobek holomaz v dílně u dvora na místě zvaném ve Štělině. II. Bartoloměj Kočkář, III. Franz Kočkář, IV. opět Franz Kočkář, V. Vendelin Kočkář. Po Vendelinu ho dědila dcera Aloisie klercí se provdala za Ernesta Hímra, ze Spálova. Hímra mazl ve válce světové 1914-18. Po vyhlášení mobilizaci, stal první s kefířkem v řadu u hospody č. 22. v Leboměři. Z války se nevrátil. Válku jí Hímra si vzal Načel z Lindavy. Ten brzy zemřel.

V roce 1923. přezeml se tam Alois Horýš z číslo 52. V roce 1927 přesídlil Horýš ke stavení obytné 2. jídy.

Na této stavbě se choval obraz sv. Trojice, na památku zaniklé sv. Hilgersdorfu, ke kterému vši, dveře když malili. Povídání čili hody svělivali novodobové všechny s helsinskými na sv. Trojici. Na č. 95. bývalo ve řadce i mazlíčka.

U dvorec na loukách počalo před 30. roky, mnoho kruholinek, a buzkovorec.

Dom. č. 76.

83

Zemědělská vesnice, vzniklá rozdělením starého panského dvora.

Jako druhým majitelem byl na této vesnici
rod Klečíků. Předníkem, Klementem, jenž v roce 1856 ještě jmenován
Simon Klečík, potom Karlin Klečík, potom Jan Klečík. Poslední byl
Rudolf Klečík, který hospodářské statky v r. 1931. rozprodal, a odstěhoval
se s rodinou na grunt do Jindřichova.

Stavení koupil třetí Honýš, z č. 75. a byl i v něm Honýšův dům,
později za Štěká, z Lhotice.

Na stejném stavení, jehož letopočet, 1882., v tomto roce stavěno ani z cihel.

Dom. č. 77.

Zemědělská vesnice, z rozděleného starého panského dvora.

Kromě pojmenování od dvora, příkoupeny byly k tomu
přemýky na Padélku grunty č. 13, a 33. Louka na Nečině,
od gruntu č. 37.

Budovou ještě jiný velmi slavní. Byl to košický byt panského rafáře
ve dvore. Po rozparcelování dvora ani v r. 1783. obdržel
tenhle dvorec, nové pojmenování Nový Dvůr, ačkoliv ještě od
ného původního založení, praskal.

Na vesnici č. 77. vystavělo se již mnoho majitelů. Uvádím
jen ty nejdéjší: Kinovskí, Škalové, Klement, Ondřejí, Říkovi.
Poslední byl Josef Řík, který se v r. 1946. odstěhoval na Dobšov,
na grunt německé Paringer.

Dom. č. 78.

Domek ten, postavil na panškém návsi, proti kostelu František Károlov. V roce 1845. přebral domek za 34. žir. (zl.) Jan Károlov. V roce 1856. byl na tom Josef Hanke. V roce 1857. Tomáš Blažej, a ještě jeho rok pěvzaře to Johanna Haubelková. V roce 1862. František a Tekla Léšov. V roce 1868. mělo tento domek Františka Děmlova. Po Děmlovi ho koupil starý šovář Josef Kacík č. 83, do vymírky. Po jeho smrti, ho koupil Josef Kleálka, z číslo 90. Předají se na to přechod Rajmund a Jan, vrál si Kleálkovy dcery Zofie. Jan přehořel na 7. měřic polo na Pacákku, od květnu č. 6. V roce 1945. zahral Rajmund Jan majetek v Loečkách. Blažej č. 78. zůstala prázdná.

1960. Blažejovi objevila vdova po Rajmundovi Janu, Zofie, která chodí každý den do Spálovu do kostela, a startá se o žájezdy na první místo.

Dom. č. 79.

Domek u cesty v dolním konci dědiny, mezi čísly: 43, 42, 53. Celý zdejší, s tvarem krytinov. Obsluhuje na dolní straně: chlév, jízbe, sín, opět jízbe, a pod ní dobytý sklep. Domek má původně název "Pashjina". Postavena byla společně se sedláčkem pro svého pashjira dobytka, který společně, selský dobytek pásal. Předají ho koupila obec, za obecní chezdobinou.

Těží od roku 1947. Byla Pashjina obývána rodinou Inářovou.

Těží od roku 1870. Byla po celou Pashjina zděřená.

V roce 1951. prodal sl. ob. výbor, Pashjine k rozbočení. Koupila ho Kar. Jenčlová, č. 27.

Dne 14. III. 1951. byla střecha rozbočena, a na horní konec otevřena.

Předs. náv. výb. k. c. ředitel Ženíšek.

Dom. č. 80.

Uprostřed 1830. koupil huncíř Jan Bartošek od panské vchovnosti
przemek na návsi, č. 60. ráhie, za 10. fl. (zl.) ke postavení
obytného domku, č. 80.

Odt. 1844. byl na tom Karel Bartošek. Odt. 1846. Jan Bartošek,
" " 1848. Tomáš Tandler. (Skýz.)

Po Tandlerovi ho koupil Vilém Tandler, rodák ze Štětí u Loun.
Tandler působil do Leboře, r. 1896.

Odt. 1925. jist na tom syn Josef Tandler.

Když pole malilo dříve k císlu komee v Heráčkách, klercův odkoupil
Horiáček č. 47. Vilém Tandler využenil s tím ženou role na Horiáčku.

S tím ženou, przenesly na Pacákku, qmunku č. 4.

Uprostřed 1949. příkaven byl k chalupě nový byt.

Uprostřed 1956 přestavuje Tandler do něčeho jazyk staveb, jizbu novou se sklepem.

Dom. č. 81.

Uprostřed 1821. postavil Antonín Ritzek, (vyminkou) novou chalupu,
na panském návsi, č. 81. Odt. 1830. byl na tom Karel Ritzek.

Po Ritzkovi ho měl Škrobánek. Po Škrobánku ho měl Rinkup (Rabasín
řec.) klercův měl zároveň výčep lihovin. Všechny cesty postavil kouzelnou.

Uprostřed 1892 chalupu rozšířil, stavění bez střechy provedal
Směj Kochářové, která vlastnila nový vrch, a kde byla studola, tam
přistavila jizbu. Rinkup odcílal od Smějeky.

Potomké Kochářové byl na tom Kliment Sima (holáček). Uprostřed 1908.
začal odcílou si jeho žena Žofie, knepařskou. Do r. 1928. využenil se tam
Fr. Freisler, ze Špálovce. Uprostřed 1934. odcílal starou kouzelnou,
a udeřil zahradu. Jeho žena Markarie, rozená Simrová, vedla
na č. 81. obchodu do r. 1950., kdy převzala obchod, v Lindavě.
9. r. 1951. shrabal tl. Ambrož se střechy odcílal budecku, pokryt klenutem.

Dom. č. 82.

V roce 1821. postavil Jan Klerla tento nový domek, nárovním místě, pozemku panského nařízí.

Za majitele Cyrila Klerla chalupa vhořela, od majára grunke č. 15. Majitele domku, rodu Klerlova následovali:

Jan, Josef, Cyril, Kateří; Po Kateří ho dědila dcera Anna, kterou se provdala za Františka Činčíje, sociáka z č. 12.

Synové Kateří, Alois a Bedřich. Bedřich si koupil chalupu č. 14. a Alois si postavil v r. 1923. nový domek na kozemné ve Sprálové, kde provádí řemeslo stolařské.

Kateří Klerla byl stolařem, kostelníkem, a hudebníkem na bušku. Koupil pozemky na Padělkovu grunku č. 4. Řečici, pr 50. zl.

Toto časem František Činčíj, malíříkem, a hudebníkem. V době I. čs. republiky sloužil v obecní radě v obci Lipstánek, na panském díle. Vozil tmy, až do Lipstánku.

Dom. č. 83.

V roce 1826. koupil Václav Kicál, kovář, od panské vrchnosti místě, 120² ráhei, za 12. zl. ke postavení kovárny a obytné jizby. Po Václavovi byl majitel Josef Kicál; Ten byl ještě období budejmeškem. Umlčl flinkatí lidé. Po něm Richard Kicál.

Ten koupil kus Padělkovu od Riskejníků č. 34. za 2300 zl. a nový viz. Richard prováděl ještě kovářskou. Kiel v sini. Zvěsil stavni, chlév, a stodole. Byl též budejmeškem v letech 1905-1907.

Po I. válce větové, převzal hospodářský syn Josef. Přenil se se Šestkovou, z č. 2. V r. 1926. postavil stavnu na jednot pahorek. Přestavil od Kateřiny kuchyně, a konírnou. Byl též budejmeškem od r. 1927 do 1939.

Po ohepnaci převzal usedlost syn František. Přenil se, s Karolinkou, z Parketovic.

V roce 1959. přiznul se na č. 83. ze Sprálová Anton Brnáč. Vrátil si všechnu po Františku Kicáli.

Dom č. 84.

V roce 1830. koupil řvec z Třebíče Gottfried Gold, od jehož manželky, kouškobě nového domku, $12 \times 5^{\text{m}}$ ráhů, za 8. zl.

Po Gottfriedovi, byl na tom Jan Gold. V roce 1878. se na to přeznamenil Franz Sima. Uzal si Goldova dcery, Filipínu.

Po Simovi ho dědil nevlastní syn Anton Kek. Po něm ho převzal syn Fr. Kek, který s kohou odesel v roce 1946. na majetek do Louček, u Žatce.

Pozemky byly poslužné, k též chalupě příkupovány, od fiktivní, na Padešku č. 40; na panství; a na domácím díle, grunke 29. Kapitela Mys. Léch udeřil v roce 1953 ze svého kechyně a zadník jazdíl.

V roce 1959. koupil chalupu č. 84. Josef Homýš a č. 87. V roce 1963. koupila domek č. 84. od Fr. Léchy, Hilda Kikrová z Hor. Dvora. Prordana Třeštová. Nechali Léchovi č. 84. opět zpět.

Dom č. 85.

V roce 1828. koupil roboční nádeník Lorenz Polhýn, míslo od jehož manželky, 36^m ráhů, za 9. zl. kouškobě nového domku.

V roce 1867. ho převzal Franz Polhýn, a Kariana Sima.

Poledním z rodce Polhýnů, byl Tomáš Polhýn, který v I. světové válce padl. Tomáš prodal své chalupy této na 6. měřici pozemků na Padešku č. č. 37. Andreji Biskepu, č. 71.

Později koupil této chalupu řvec z Oder Kax Tybler (Německ.). Za Polhýnů byl obytna jizba dřevěná. Postavil ho zdejší, Tybler. Syn Tyblera Kax, dal se za okupační k vojsku Adolfa Hitlera, zčkolsiv byl v obci náš, duchoholým členem, Národní jednoty. Po válce, byl odstraněn karm, karm patřil.

(V roce 1856. byl asi přeznamenán, na domku kouška Jan Kaval.)

Dom. č. 86.

Dřevěná chalupa, v panské měri postavená. Postavili ji ari Tolhynové. V roce 1856. byl na tom Václav Tolhyn. Po Tolhynech bydleli na tom Friskepi. Friskepi postavili jízbe zelenou. Postavil Fr. Friskep složek dlechá lítka, u přání ve vývoře za pracholka. Vozíval s volánem promýje ze Špálova, pro abytek pánský, do Liboměře. V roce 1912. přizněl se na chalupu hrosto taříca rodák z č. 58. Ten postavil novou stodolu, na místě stodoly staré, v roce 1922. V r. 1924. rozboural jízbu z vepřáku, a postavil z nové, stěny z cihel. Do měry měri okna vyměnil proklad. Peníze, a spis. Byl jsem toho skoro věčnem.

Role jsou k chalupě příkopeny. Na Radělkov greenku č. 40. a na díle pánském.

V roce 1927. kd. Frídka počověl; Frídil se prodalé s tímto Frídovou z č. 26.

Dom. č. 87.

Jakýnik Lepšín, postavil dřevěný baráč v panské měri na klesci lágrovali obyčejně koháři cikáni. Po Lepšínu ho převzal Kateřina Šimá, která chalupu zvěřil. Potom následovali: Vincenc Šimá, Josef Šimá, Valentín Šimá. V roce 1905. rozboural Josef Šimá dřevěnou jízbu, a postavil zelenou. Zvěřil stodolu. Na pánském koepil kres pozemky. Valentín Šimá postavil nový chlév z cihel, ve kterém byl dne 12. VI. 1935, bleskem zabit.

Vdovu, po Valentínovi, si vzal Jos. Honýš, z číslo 52, který sotva kres role na „Rychově“ na č. 52, a na Friskepu příkopeň louku, od greenky, č. 36.

Decera Vincenck Šimy, Terezie, vypává, že otec měl v jízbe velký verák, na kterém dělal plátky.

Dom. č. 88.

89

Dne 14. VIII. 1830. koupil od pána, Jakuba Polánka, kec návní ke staré nového domku č. 88.

Od roku 1833. byl majitelem kovář Jan Kral, který na tomto domku, kovářskou prováděl.

Od roku 1874. byl na tom Anton Kral, který se odklával na hornici do Špalovce. Chalupa koupil ze Špalovce Vinc Havela. V roce 1920. koupil chalupu Tomáš Biskep, rodák z greenky č. 34. Chalupu ta, jest z části t. j. důky hrytí.

V roce 1958. stavba ještě nová sednička, na místě zdejší staré. 30. IV. 59. dělal jas. Biskep v nové světnici pukalka. Kromě sálu nového, ještě to původní pukalka v naší obci.

Dom. č. 89.

Původní stavění z Králové Líny, si řídil Josef Lepšán, který byl lerním dělníkem.

Od r. 1835 byl na tom Josef Peštek. Vr. 1856 opět jas. Peštek. V roce 1857. poškodil požár střechu. Dřevěný sprostek byl rozšířen o sedničku a dán na to celostí nový vrch.

Od r. 1859. byl na tom Florián Keebic. Potom se tam přesídlil Klement Ambrož z č. 48., který obdržel v věnu, pole na Kiele.

Na Špalovské koupil pole od klempíře Ambroža z Kočandy, č. 67.; a vracík od Šíálova greenky č. 52.

V roce 1921. převzal chalupu syn Klement, který se oženil s Boženou Šindlovou, ro. 37. V roce 1926. postavil novou střechu, na novém místě, obecního prozenku.

V roce 1946. zavala rodina Ambrožová greenku na Dobšově. Chalupa v Leboňku, zůstala neustá. Ohloblavá ji zůstává.

Dom. č. 90.

Trochu chaloupky si postavil Tádá, postolion, t. jest vozka jízdní pošty, do které nebyla železná dříva.

Až v roce 1891. přiznal se na chaloupku trochu Josef Klečka z Hyndřauka. Vzal si dcery Josefa Tády.

Jos. Klečka si koupil chaloupku u kostela, č. 78., a svéj domek prodal Karlinee Koskové, ze Špálova.

Po Karlince, převzal chaloupku syn Alois Koska.

V roce 1951 přistavil tl. Koska dopředec novou jirbu. Zednickou konal Fr. Preisler z č. 81. Těšískové, Kar. Táda č. 37.

V únoru 1963. přiznal sena Koskův domek z Klokočinka Jakš Adolfová riladu.

V květnu 1971. přistavil si tā Jakš, k němuž stavění novou jirbu.

Dom. č. 91.

Dřevěná chaloupka, bydleli na ní Čeně. Jan, a spěch Jan Lechá.

Po Lechá bydlel koupil Klečka, z čísla 3. Který by v rok. 1878. postavil zaděle. Dědil by syn Josef Klečka který překoupil pozemek v Lečném, od granice č. 6. Jakuba Líšky.

V roce 1926, převzal chaloupku syn Emil Klečka. V roce 1950. zůstal z chléva 2. malé jirby, až desetinové cesty.

Pole jírova k chaloupě překoupeny na Padélku, granice č. 33. v Lindavě.

Emil a Ježíš Klečka, postavili v roce 1955. podél protoka novou kuchnu. V měsíci květnu postaven ještě v jirbě po druhé sporák. Havel 2. růk.

{ Kleče Emík a Ježíš Klečka, Josef Klečka; díval se po svého hospodářství (10 měsíců roční) sice malce ročně výměny: 150 kg. pšenici; 50 kg. ječmene; 50 kg. ovesy; 10 kg. brambor; 1 litr mléka denně; 1 kocásek masla týdne; a 60 vajec ročně.

Dom. č. 92.

Chalepce koulo, postavil obecní místního dobytka, Kubicu.

Při něm ho dědil syn, Jan Kubica.

Pozemky k domu byly překoupeny od gruntu č. 15, na Pacákku
mezi lesy. Po Kubice Janu, ho dědila dcera, která se provdala
za Františka Šíkova, ze Smálova. v r. 1902.

Šík ve válce světové 1914-18. padl. Chalepce dědila dcera Marie,
která se vdala za lesáře Leopolda Žiskeupa, z čísla 96.

Leopold Žiskeup, celou chalepce v r. 1930. řádně opravil.

Jan Kubica houpil role od Jakuba Löva, v r. 1875.

" " " " od Filipa Kinského v r. 1885.

Dom. č. 93.

Školní budova byla postavena v roce 1838.

V roce 1885. ~~byla~~, byla znova opravena, a zmoderněna.

" " 1907. byla přestavěna II. třída školy, směrem k rybníku.

Až do r. 1908. bylo v místě obci, polodenní vyučování.

Poslední učitel, polodenního vyučování, byl Vilibald Sevcík.

V roce 1947. byla opět provedena přestavba školní budovy,
směrem k rybníku.

V roce 1950. povýšen telefon.

První bleskovod v místě obci, byl na školní budově, po výstavbě
II. třídy ¹⁹⁰⁸. Několikrát do něho hrám plesal.

Dom. č. 94.

Zdeňá chalupnické vesnice, kterou postavil pro sebe, zedník Kájšar. Od Kájsara koupil farář Tábor. V roce 1906 přiznal se na to Vářin Šimá z čísla 42., vzdálenec Farář, Olyši.

Vářin Šimá postavil Novou stodolu, a nový chlév.

Farář koupil již dříve, chalupku č. 65. pro Démlech, a myslil to s číslem 94. Syn Vářin Šimá klerik se oženil v roce 1941.

s Karolí Ambrožovou č. 48, postavil si u stodoly kolářskou dílnu.

Pozemky k této chalupě, byly překoupeny od gruntu č. 37, a 15. na Padičkách.

Dom. č. 95.

Za majitele Leopolda Hanky, bylo č. domu 41. rozděleno na dvě čísla. Na čísle 41. byl syn Peter Hanke, a na sedmice č. 95. Josef Hanke. Později koupil opět obě čísla Kicál, klerik zde rod, dnes, obě čísla obývá.

Dom. č. 96.

Obec prodala svůj svr. 1873.

Bývalý obecní svub, čili zálohářna obilí v obci, proti neúrodné. Po zákonomitem rozdělení obecích na dědičných, prodala obec tento svub Jakebee Biskeepse z č. 71, klerik si z toho zřídil obytné a hospodářské stavení. Pozemky byly k tomu překoupeny od gruntu č. 37, a 34.;

V roce 1924, přiznal se na chalupce bodo, Alois Kočkář, z č. 75. N.D. Vráhl si Biskeepsové dcere Aloisi.

Alois Kočkář, byl po dobu okupační, 1938-1945, baceříkův, klerik sloužil roctivě, po vlivu svého Adolfa Hitlera, do posledního dne.

V roce 1962. nechal si Alois Kočkář z části sítě, a chléva, postavit kuchyně.

Dom. č. 97.

Jahyrik Jahn Peter, vrat si za manželku sedláka Friskepa sestry, z.č. 40. Vede Smalekhou sedmický (č. 39.) od zájemem, stála sedmicka sedláka Friskepa. Byla celá ze dřeva.

Jahn Peter boulo sedmickou rozebral, a postavil si jí na Pacákou sedláka Šeštka, č. 19.

K této chaloupce byl asi v roce 1857 dovezen větrák, z Bělochova. Chaloupka obdělala č. č. 97.

Sedlák Šeštek, z.č. 19. provolil větrák na jeho pozemek postavili, a pozemek tehdy větráku, k větráku učinili, pod výminkou včinu círky, a rice: 10 zl. ročně v penězích, a 4. měrice smrků.

Po Jahn Peteru stal se majitelem Fr. Kočář č. 75. Větrák měl od Kočáře v nájmu Řebič. Po Řebiče mlel na větráku syn Františka Kočáře Karel Kočář. Asi v r. 1892 prodal Fr. Kočář větrák, schaepsou Janu Šeštovi, z.č. 29.

Jan Šeštěk chaloupce rozhojel, a postavil záhonu.

V roce 1922. přesníl se na tento větrák Josef Ambrož, ze Spálova.

V roce 1924. přistavel J. Ambrož k chaloupce novou stodolu, a přikoupil k ní pole, od quenku č. 6.

V roce 1927. bylo obytné stavení zvěřenov stavboce, velkou jizbu a sedmickou. Dán na stavení nový rám, a pokryt eternitem.

Dne 3. dubna, odpoledne, po 3 h hodině v r. 1938. za kronikou liškmečí, vyvrátil prokopáním Josef Ambrož starý, rozeschlý větrák, měrem ke Spálovu.

Josef Ambrož zemřel v r. 1941. Zeptala kam vdova Aloisie se svým Ludvíkem.

Dne 7. května 1945. při boji v Leboňi, bylo stavení č. 97. od střel velmi poškozeno. K věci byla tl. Ambrožova nevna i kdo do čediny. V noci, asi o 10. hod. bylo stavení granátem zapáleno, při čemž celej strop i pohovky, a ovcí ve chléve.

Aloisie Ambrožova nechala zdivo rozbouhati, a odvesti do čediny, k rybníku na uvedené místo, pro dobu parkoviště. Samo se odstěhovala do Klokočínska. Tím zanikla v poli usedlost č. 97.

Dom. č. 98.

Bývalá dřevěná sečnická k císlu 23. Posledním kvartýníkem v této dřevěné chaloupce byl Fádeč, čili kostelníkův řvec.

Fádeč můval různy u sebe mnoho běsoňíků. Chodil k němu na besedy i můj starý Šustek, rodák z č. 29.

V roce 1888. rozboural budo sečnické Jakub Léš, a postavil na stejném místě chaloupku začínoucí po svou vyminkářku Ondřejku, čili Laudonku z č. 23.

Po smrti Laudonky koupila chaloupku Anna Kočárová, rozena Šustková z č. 29. V roce 1892. koupil chaloupku můj otec Karel Šík, rodák ze Spálova.

V roce 1902. nechal otec postavit novou stodolu. V r. 1903. koupil na Řečech "½ 5. měřice lesa od Birkupra č. 34.

Z Jindřichova od Váňe koupil na Řečech louku. Od Thim Štefana koupil na Nečíně louku (Ljstář). Od Šustka (Fajffkářa) č. 28. koupil role v Potštejnách (50. ářev.)

V roce 1912. přestavil sklep ve zadní kůlnově.

V roce 1932. dalo na chaloupku jedno paha, s novým vrchem.

V roce 1950. připsána chalupa Edusovi. Louku na Nečíně, a role na Fajffkářově obarželce Anna, k císlu 24.

V roce 1959 rozbral Edus na dvoje dřevěnou holnickou, a hal postavit záhonu. Na tomto místě byl dříve malý sklep.

Dom. č. 99.

Toto domovní číslo bylo vodprodaná sednička od greenku č. 13.
Greenk prodal František Šuráek, v roce 1881. druhým kupcem, Kášparovi
a Honajzovi, kteří se s greenk rozdělili.

Kášpar si ponechal stavění hrebbové, a Honajz se sedničkové.

Vánu Andělo Honajzovi (roz. Klečlové z.č. 22.) vrazil si John
z Českého Újezdu, když projemek na Pacákovo prodal v r. 1913.

František Klečlové č. 104. a stavění s domovím projemkem, Janu Klečlové č. 76.

V roce 1925, převzal vlastnost č. 99. Fr. Klečla, oženil se s Zofie Lichovou, z.č. 98.
Fr. Klečla přikoupil ve Lázních Loučku, ze Spálova od Rycka.

(Loučka ta byla kdyži majetkem obce Lebořice. Za budějovicka Rycka,
budějovickou prodána.)

V roce 1931, přikoupil Fr. Klečla u Nov. Dvora pole, od bratra Rudolfa.
Který se z čísla 76. odstěhoval na greenk do Jindřichova.

V roce 1948. postavil Fr. Klečla novou zelenou
stodolu, na místě staré, dřevěné.

V roce 1953. rozboural starou kamennou pec, a postaven ještě správák.

V průčelí jizby malé okno bylo zvětšeno. V roce 1954. stavěná i se štítem
a kubovou obmítkou. V roce 1956. postavena záhemenná kuchyň na místě staré. Tesař: Rycek.
V r. 1959. přistavil Ervin Klečla ke staré jizbě nový byt, i se sklepem.

Dom. č. 100.

Syn bývalého manského ovčáče Josefa Kicila, kousek v r. 1886. něl greenku od
svého svagra Andreje, a postavil si na zahradě, novou zemědělskou vlastnost.
Josef Kicil byl sedníkem, hudebníkem, a v kostele zpěvákem.

Dorůbil se vysokého věku, 90. roků. Zemřel dne 18. VI. 1947.

Tri roky od r. 1924. byl první ženat. Jeho děti v manželství syn Josef, násobil
se na greenku č. 22. Dceru Marie se provdala za Jos. Kicila na greenku č. 43.
Po matce Josefa Kicila, byly projemky patřící k č. 100., větrníkův dělem
předánym.

Na č. 100. získala na zbytku pozemku, hospodářku vdova, sr. J. Kicili,
Leopoldina Kicilová, rozená Šuráková z.č. 64.

Stavění opravené, prasky. Kleny ve zboze. T. j. červen 1960.

Dom č. 101.

Z důvodu nemoci, a po horodačích hýřivu, přesel svého č. 29.
k rozhodnutí, za majitele Josefa Šustek.

Josef Šustek prodal polovici majetku svém bratru Františku.
Tím vznikalo nové domovní č. 101.

Josef Šustek, ženat s Antonínou Skubankovou z č. 24. postavil k němu chlévem komorou, rýv, a dvě jirby, posadil svou ženu na polovici č. 101, a rám odjel na 16. rok do Ameriky.

Po jejich smrti dědila usedlost, jejich dcera Žofie provdaná Schönnweilze v Polštáře, která byla v Americe.

Usedlost č. 101. koupil Fr. Léš z č. 15., a předal ji svému synu Josefovi, který se oženil s Fandou Kálovou z č. 43.

Dřevěnou stodolu postavila Ant. Šustková, ani v roce 1909.
Až do lechto let, posuzovala stodolu, při chebdí č. 24.

V roce 1953, nechal J. Léš, původně 3 okna zazdít, a jedno velké, a jedno malé okno uzáclati. Této nové obmeňování. Kubice zbořenou č. 29. zavřela bráva, a kroví.

V roce 1960. modernizuje J. Léš starou scénickou. V roce 1963. přestavuje k němu jednu.

Dom č. 102.

V roce 1899, prodal sedláček František Kubica č. 4. své majetek se scénickou, svém bratru Josefu. Tím vznikalo nové domovní číslo, 102. V době I. rep. čs. postavil Josef Kubica novou stodolu klesce slavětice: Adolf Černý, č. 58, a Jos. Klerk č. 78.

Později postavil k jízdě boční křídlo stavěné.

Po něm přebral hospodářství syn, Jaroslav Kubica.

Toto všechno podolknouti, že rod Kubiců, ještě jeden z nejslavnějších v obci, kteří nepřetržitě hospodaří, na východ dědečkých pozemcích.

Dom č. 103.

V roce 1903 prodal sedlák Josef Biskup $\frac{1}{2}$ svého gruntu č. 34, Františku Biskupovi, z č. 40. za 2600 zl.

Budova byla rozdělena tak, že prodejatel si nechal stavení sedničkovou, a $\frac{1}{2}$ stodoly. Majitele připadlo stavení hrubové. Sednička obdržela nové dom. č. 103.

Josef Biskup ale ho nechopadl. Prodal v r. 1907 svéj $\frac{1}{2}$ grunt, Františku Fádrovi z č. 17., a odjel se souběžnou rodinou hlučali řekou a kleci, do Ameriky.

František Fáda si postavil svou novou stodolu, kůlnu, a v r. 1926. novou sedničku. Tuto přistavbu učaroval svéj nový dveří, na kterémžto místě byla za majitele Biskupa velká zahrada.

V říjnu r. 1955. postavil František Fáda kůlnu na shroje, od strany souseda J. Gromesa. Zde jsem stavěl já. Stěchu na tvr pleštil kočík J. Ryck, ze Spálova.

Dne 22. XI. 1956. staron byl na náspu komín od paráku.

Dom č. 104.

V roce 1913. vlastník sedničky se rozvedl, kde se usadil František Kicál z hrubého stavení č. 33.

Doroku 1913. stála na téže místě stará, dřevěná, sednička opráchně postavená, blíz jirby okny do pole, za slinkem.

František Kicál nad jako článk ve válce světové, v roce 1914, u Čeblek. V roce 1919. přesunul se na místo to, t. s. Horák z č. 47., který připravil jirbu dopředu.

Pozemky koupili w Pasek bratři Kicálové, Alois, a František, dřívě, než se o vlastnost rozvedli.

Pozemky prodal Jahn v d. č. 99, když minil se do Klokočova vzdělávání. Na jaře v r. 1969. prodal fr. Horák, č. 104. sousedu Františku Jaklovi.

Dom. č. 105.

(za 14.000 zl. +

Uprostřed 1913. koupila Františka Andrejová, vdova po Ludvíku Andreji z č. 12, kres panského dvora od hutiče Chlemeckého. Z budovy, kde býval dřívější chlév pro ovce, a byl pro ovčáče, udělala veselost novou, pod číslem 105, a přesadila na to, svého syna, Adolfa Andreje, který se oženil s dceračí Josefa Smídka, majiteli Dol. Klynek, na Něčině.

Uprostřed 1930. vhořela z neznámé příčiny panská stodola která již více postavena nebyla. Zůstal z ní jenom horní přístrojílek, který houčí sloužeb za stodolu, k čísle 1.

Stodola byla zděná z kamene, tašky kryté, měla 2. hekta, a 4. přístrojílky. Vážba střechy byla zvláště povídá, ze silných kámen. Na stěně, chlévového přístavku, vykíescal jsem v r. 1919. monogram.

1963. ji udelal Erik Ambrož zastavoly obecní místnosti.

Uprostřed 1965. (různi, nechal Ambrož obmítili novou část obecních stavov).

Domovní č. 97. obdržel po zrušení Hanoverskem větráku.

Dom. č. 106.

Toto číslo pochalo asi v r. 1916. s opravdovějem malej, dřevěné sedačky od chalepy č. 32. Prodal ho Emanuel Kácík Leopoldovi Jahnovi ze Špálov. Po Jahnovi byl na tom Josef Klerka (legionář.)

Po Klerkovi ho převzal Fr. Kék, rodiček z č. 92, který dřevěnoce sedačku rozboural, v příčné poloze nový, paliový domek postavil. Uprostřed 1932, zařídil Kék, na tomto domku pekařství.

Po Kékovi, koupil budovu s pekárnou, pekař Rudolf Chovančík (z Heickvaldu), který v r. 1937. přistavil velkou kuchnu, u cesty.

Uprostřed 1959. Kechal Karel Kál dom č. 106, a venku opravili, a tím vysvětlena byla firma Rudolf Chovančík, pekařství.

Uprostřed 1965. obdržel tento domov novou obmítku.

Dom. č. 107.

V roce 1924 postavil Fr. Mikl ročník z.č. 92. nový domek, na obecním pozemku. Žednici: R. Kek č. 51, a Kb. Tomáš z.č. 89.

V roce 1927 stal se majitelem domku Josef Klešl (legionář), který ponechal své č. 106, Fr. Miklovi.

Od Josefa Kleše, koupila tento domek pí. Žerulovská z.č. 35., v době Benešovy republiky.

Domek ještě v dobrém stavu, a má bleskovod.

V roce 1955 stal se majitelem domku Skáchotov (ze Špálov) který celý tento domek přebudoval. V r. 1959 přistavil koupelku.

Dom. č. 108.

Tento domek si postavil v r. 1925. ředník Josef Klešl, č. 78., na své zahrádce, za sedničky.

Domek tento dědila dcera Kleše, Žofie; provdaná za Rajmunda Jähna.

V době 1. rep. čs. prodal R. Jahn tento domek Žofii Polýnové z.č. 68, později provdané za Kéka ze Špálov.

Kek Jos. zabral v r. 1946 majetek v Jakubčovicích.

V domku v Leboři, byla majetník Jos. Kára, z.č. 17.

Domek objevá již několik leti vdova Losertka, rodáčka z.č. 15. (1959).

Dom. č. 109.

Nový domek, na novém místě postavený, v roce 1926, jako
sedmicka k usedlosti č. 33.

Postavil ho nechal, nový hospodář, Fr. Jákob, po svou vyminkávku
vedoucí říčálky z č. 33.

Domek ten stavěl zedník Fr. Jasman se svým synem, oba
z Haltinova.

Při do stavby tohoto domku, měla usedlost č. 33., na místě
tomto, zahradnice na zeleninu.

Tento chaloupku koupil v r. 1955 rodina Karla Kíka, č. 5, od Fr. Jákla č. 33.

Dom. č. 110.

Na místě, kde dříve stávala fojtova štola, nechal ji v r. 1929.

Josef Kík z č. 77. N.D., postavil sedmicku.

Toto místo, ke stavbě domku, koepil od svého bratra Aloise Kíka, č. 23.

Domek stavěl zedník R. Žimra ze Spálova, se svými pomocníky.

V r. 1968 změnila pí. Klevarová příchoď do stavění.

Od cesty kde byly dvíře do síně, udelána okno. Příchod ještě ze zadu.

Ukončení stavění udelána malá změna. Klevar se rozvedl. Dáleš do Spálova.

Dom č. 111.

V roce 1929. rozdělila vdova Vincencie Valentová svou selskou usedlost, svým dětem na dvě části.

Hrubové stavení obdržel syn František, a se svou ženou s Pavlem a dcera Žofie. Tím provádělo v obci nový dom. č. 111.

Dom č. 112.

V roce 1930. postavil si Slovák Karlinisko, který ^{jan} hauširoval s kosem svého, nový domek, na obecním návsi, u hřbitova. Karlinisko se oženil s Žofie Biskuprovou, č. 73.

V roce 1932. přistavena byla k domku dřevěná klobna. Domek stavěl zedník Polhýni, z. č. 868.

Kde stojí domek, tam byla od nepraměti kaluž, se stálou vodou.

V únoru 1968 shořela karliniskovi chalupa č. 112. Zapálil to chlapec čp. Šimy, 94.

Dom č. 113.

Nejstarší syn sedláka J. Kále, Josef, se od č. 20. oddělil, a postavil si v roce 1934. na zahrádce, nové stavení, s příčelem pozemku od č. 20.

Při opravě rynštokev, půslo se na staré ohnisko, a starý peníz, z doby krále Václava.

V roce 1935. přikoupil J. Kále polnost v Poličkách, od Bedřicha Léva č. 29, který f. č. svéj následně rozprodával.

Josef Kral č. 113. pronehnal v roce 1961 svou zdiňovu stodolu svému zeti Šenálerovi, který si stodolu připravil za obytné slavení.

V roce 1965 přistavil si syn Josefa Krala k svárení nový bějvák.

Dom. č. 114.

V roce 1937, postavil na „Práhcích“ František Řík, rodaček z č. 92., nový domek, na novém místě.

Jest to již tříklá domek v naší obci, který Fr. Řík postavil.

V roce 1945, zabral v Lindavě Fr. Řík hospodou pro hostinského Johanna Lengree.

Domek v Luboměři, prodal Václavovi Šimovi, koláři, z číslova 94.

Neobjedlené chalupy v Lebořicích, sr. 1951.

č. d.	stavba :	stav :	podečného objevil :
89.	dřeňová	obytné ve špatném stavu	Klement Ambrož
78.	zdeňová	dosti dobrý	Rajmund Jahn.
60.	zdeňová	" "	Gasman Josef
67.	dřeňová	nehodí se k obyvání.	Král,
62.	zdeňová	ve špatném stavu.	Král Adolf
30.	zdeňová	v polu dobrém stavu.	Král Josef
31.	zdeňová, radek dřeňový	v dobrém stavu	Václava Gablerová .
84.	zdeňová	v dobrém stavu	Frant. Mik.
34.	zdeňová	úplně zbořená	Viktor Gasman
29.	zdeňová	zbořená	Ferdinand Lév
79.	zdeňová ,	zbořenina ,	Zofie Andrejová .

Dodatky.

De vyučování starých lidí, hospodařila v jedné době na
země č. 6. vdova Eva Demlová, a na č. 4. byl hospodář
Adam, takže Eva s Adamem hospodařili na zemích
jako sousedé, ale nikoliv jako manželé.

č. 6.

De matrikách farních jsem zjistil že 18.5.1800,
byl manželský snalek Simona Demlová z č. 6.

s Evou Biskeppovou, dcerou Antonína Biskeppa
sedláka č. 34. V roce 1830 byla Eva již vdovou.

V roce 1954 nechal Fr. Lerv postavili velký
nový hevník a schody.

Úne 26. V. 1955. dělal Fr. Lerv ve schode cementové hevnu.

č. 4.

Posledním majitelem země č. 4., z rodu Kebicových
čili Adamovců, byl František Kebica, který zemřel
bez vlastních potomků, v roce 1919, ve věku 58 let.

Kebice kopl klen do břichy, po vypřež-
nělé na stvoře, když ho procestkoce popohnal, aby seb
do chléva. Od toho chladl, a přišla smrť.

Hospodařství dělal po sestrě Kebice, syn; Alois Horák č. 47.

V květnu 1966. rozbral Josef Horák přední jízdnou stěnu, a nechá
jí postavit novou. Dle rozbrouaném stěny, okna měla velikost: 75x65 cm.
V této přední stěně byla malá kaplička se soškou
jana Nepomuckého. V roce 18. jana N. vykonávali sv. zde
před časy, občané dolního konce Luboměře, každý den večerní
svatojánské pobožnosti.

Biskups Tomáš, syn sedláka Biskeupa Tomáše,
obdržel věnu z grunke 500.zl.
Koupil si chalupu, č. 88. od Vincence Havela.

č. 34.

Krk Josef selšký syn, z grunke č. 40.

obdržel věnu 50zl.
Přeníel se na usedlost č. 77, po Simonee Indišejí
do Nového Dvora.

Selka Žofie Biskupová měla výminky: 1t. q. obilí; 30.q. jemníku;
15m. důív; 3 vejce domácí; 2 krávy jú kmuli.

Hlavie Pustková z grunke č. 13. provdala
se za Františka Sedlka č. 29, dostala věnu
1000 zl.,

Pustek č. 13. mival při jeho hospodářství: 2. voly.
4. krávy
60. ovcí.

Dle výrovně, Pustka dcery Marie.

Provdaná za Klášlu č. 90.

Zemřela ve věku 86 let, v měsíci červenci r. 1926.

č. 45. (staro 8.) V roce 1623. hospodařil na tomto gruntě
Jan Blahut.

Platil pánské vuchnosti roční cinze, čili úroky:

Ow. Žiří 8.gb. 8.fl., Ow. Kichalec 8.gb. 8.fl., Ow. Bartoloměj; 4.gb.

Ow. Karlinec z klucenin, a louk, 22.gb; - fl.

Ow. Karlinec, slepiců úrok, 1.gb.

O Vánočích 8 měrek říčí, a 8. měrek ovra; Ow. Kichalec 1. slepicí;

O Karlinec 1 hruš. za řeňkování vinem.

O Bartoloměji 1 kauchue konopí. Ow. Kichalec úrok 16 vajec.

Napadáního listí pro abytek 2.^{grafmijer}; Pro ovce naložené kilyng
10. otypek.

V roce 1641 byl tento grunt již prshy. Sprestl v dobe řecké
vojny, a nebyl již více co se slský grunt obnoven.

V září 1957, rozebrala Levová děvčata, Božena, a Jitka
jejich zelenou jizbu, na které praskaly stěny, a nechali
praskavici jizbu na řemíze mistře, Novouč.

č. 9. (stav 4.) v roce 1623 selký grunt Jakuba Klosle
byl již prustý.

Povinnosti panické vrchnosti měl: Øv. Jiří 3. qb. 4. fl.,
Øv. Michalec 3. gf. 4. fl.; Øv. Bartoloměj 4. qb.;
Øv. Karelina = = 1. fl. 2. gl. - ff.

Kepice o " " 2., Øváncích 3 měry růž., a 3. osa.

Ø Michalec 1 slépici. Ø Karelina 1 husa

Ø Bartoloměj 1 kachna knopí. Ø Michalec 6. vejce,
2 fičky napadáného listí pro obytek.
10. otýpek malámané licheny pro ovce.

Tento selký grunt byl v roce 1641 znova obsazen Jakubem Bartoňem.
Za Bartoňův správou grunt opět, a byl znova obsazen až po vojně
švédské.

V roce 1763 nechal Fr. Falenta na obytné stavění postavit
proschodě. V roce 1766 nechal stavění ohmitati.

č. 41. (staro 10.) Na tomto selkém gruntu hradil
Uban Kisko.

V roce 1623. byl tento grunt pustý. Roční daňky,
panské vechnosti byly:

ubok na sv. Jiří 7.96: 8.96 : O sv. Michalu 7.96: 8.96 :

O sv. Bartoloměji 4.96; O sv. Martina z Klášteru, o Louk
Lepice o sv. Martina 2.

1.96: 3.96: - .

Ovainick 7. měsek rrc;

" " 7. " " rrc,

o Michalu 1 slepic;

o kartinec 1 hruš. z výčepu vína;

o Bartoloměji 1 koule komopí;

o Michalu 14 vajec;

2. říjny napadáního lístí pro obytek panský;

10. říjek nalamanei litiny, pro panské orce.

V únoru 1642. přebral tento pustý grunt Tomáš Ambros.

Zajímavé jest, že spousty nových grunty, a to ty, ke
kterým se dala od Správova spojovací cesta.

Ke gruntu č. 9. cesta vyúsťovala z horního konce Správova
a ke gruntu č. 41, ze Správova na gruntu Valentova.

Dle toho možno souditi, že hordy polských kozáků se
přihnaly od Správova, které možně okraňovali;
jak se o tom zmínuje majitelka panství Správova
Kristýna z Rogendorfu.

Třetí spojovací cesta, byla Nováhoym, od dolního konce
Lieboměře.

Somáe, 11. října 1832.

109

Antonín Kalcher, spisovatel.

J. d. 86.?

Jisté měnu vysplatit ještě někdy
zpravidla i vlastník. Díl počtu obyvatelstva v Somáe. Im
zajím Cechov a obyvatelstvo v Landesm. zur Förderung des
Mörsprüfes Nr. 86. im der obigkärtlichen Vorstädte oder
im im Gottfried Gold eingängen den Bauplatz
zu 12. Kf. Lining, und 5. Kf. Bruck. zusammen
also Fünfzig Kf. a. 8. Kt. Emz, im 8. Kt. Emz
gegen dem im der innenstrukturlosen Grundstück
vážt ic' mir alle jene Nachfolger noch diesen Mör-
sprüf der Landesfürstlichen Räte, Gründobrigk-
hause im genannten obigen Belegkristen,
aber jeden anderen Besitzes nach jener Förmersch
gewinn mohilla, ist besonders aber an Städten
Greenet zins termine Michaeli

24. kr.

Zde vidno,
jakáč bývalo
a nevolného
kladla na bedra
chudákům
panská ochota
v obecních.

Gesamtprävald " " Januarie

17. "

Jerusalem Prinzip " " Michaeli

3. "

Geburtsprincip

9. 1/2

in der Gründobrigkthausen Renten mitbringe, und
volljährig mit mir Persohn díle im Fünfzig (26)
fundorbnitskaya novostem.

Misra:

Jed' Gemeinde böllingöngs, Gemeinde Ritter, und
seitliche Dörferneidur, Pfarrer, Ritter, z. j. 1/2
grindof im Kreisgebiet übernahm all das jährige
Leben, man mir kleinjahrer in der Gemeinde
Landesm. obliegt.

Gegen Erfüllung díle tohle jenem Cechov von
Januáru an das innenstrukturlose Grundstück des anbey-
nischen Brüderhofs.

Opis z queritoriální knihy
obce Luboměř, s.r. 1946.
Rud. Šek

Laufer.

Janv. 1775.

Gärtner
Joseph Czerninov
Kro. Ins. fünf, 51.

Griffel nach dem letzten Rectifications
Individual Extract from Michalek

Leptizb von Gartn. — . 1. mtl. "

Entwurf ab Järfälli Klär. 2. fr. 3 kr.

An Hällan Gründzinsen termino
Georgi im Manganai — . 36. kr.

Termino Febr. Januarii Tingsal — . 17. kr.

Von Ding Rast im Biar — . 14. kr.

Termino St. Johannis Babista Maii im
Graßzins — . 18. kr.

Termino Wenceslai sumazins — . 15. kr.
Müßzins — . 3. kr.

Von zöbtkommunum Griffel
Ökar im Mangan — . 53 kr. 3. Dmcr.

Joseph Gärker
Biskup
Nov. d. b. Janus 50.
Gingkunst.

Griphat nach dem letzten Reclifications
Individual Schatz Josef Biskup

Liegenschaft am Garten	6. j. 816
Liegenschaft Joseph Biskup	3. gr. 1. kr.

Um Höhle Gründzins Semino
Gras und Wiesen — . 30 kr.

Semino Medice Januare Gingkunst — . 17 kr.

Mon Gingkunst und Linn — . 14 kr.

Semino St. Joannis Babista
Wald und Gras zins — . 18 kr.

Semino Wenceslai Linn zins — . 10 kr.
Nüss zins — . 3 "

Mon zubekommunen Joseph Cikar
und Miron — . 33 kr.

105.

Dodatek k čísle 105.

Dne 3. prosince v noci o 3 hodinách v roce 1930 vyhořela z neznámé příčiny velká pánská stodola, majitele Adolfa Ondřejců.

Dr. Körig z Baerii, majitel panství ve Spálově když stodolu zhořenou viděl, velmi jí zelel.

Dal věděti pr. Emile Grönese, Ondřejovi, aby stodole proštavil, že dřevo mě na ni dá.

Rekl, že to by byla velká škoda, takovou stodolu rozbořiti. Ještě to při okraji celého dvora.

Grönus Emile (Spálov) Baurovce nabídka Ondřejovi výšloval. Ondřej nabídku odpříel slovy: "Jai si udelám stodolu z ovcírny, a menšíím stodolu stavět. Kám jí pojistěnou na 20.000 Kč. Ty jai by proštavěl, řeba ještě závot dobréj."

Stodolu nestavěl. Závot roztrhal, kamení proklepal, a prodal.

Josef Lech č. 1. hleromu horní část stodoly patřila udelal si pro sebe stodolu, z horního přístřeňka.

- č. 86. V době panování císaře Františka Josefa I. hospodařil na chalupě kde Franz Biskep, příslušník výškového. Ženou měl z Hanzlova gruntu č. 43. Na zimu pamatovali, aby neměli v rodině hlad. Nakroujeli 3. běžky zelení, které jim na celou zimu stačilo.
3. X. 57. Rozebral si Lev (101.) včelin v zahradce u potoka, a odvezl ho do Klokočínska. Včelin postavil v době Reichu Leopold Tářica, který se usadil v Dolních.
28. III. 59. Rozebral Roslín Tářice plot, okolo staré přesecnice u cesty v pravo. Ten ještě také starou zahrádku zrušenou.
- VIII. 959. Udělal Ros. Tářica elektrický štít, u cesty.
- v.r. 1968. Si příslíbil Ros. Tářica vodovod do stavení, z nově vykopané studny.
- v.r. 1971. Rozboural kamenný chlív, ažžízají na tom místě koupelku.

- č. 7. Otec Novení Ambrož měl ženu z Hanzlova gruntu č. 43. Novení měl ženu z Tářova gruntu č. 33. Zde vidno, že i chalupníci dostali nové ženy z gruntů. Byly to většinou ženské, které nebyly ženichem vzdáncí. Chalupníci byli rádi, když takovou dostali. Tím si trochu z bity pomohli.

J. 15.

Když učitel Franz Seidl koupil grunt č. 15, když byl na domácím díle, od silnice až na proti vrahákem březový les.

Tzv hospodáře Jakuba Léva byla krocia na domácím díle laková: 3 mohy při, na jednom pohoru, napříč dílem.

Jakub Lév obchodoval se lnom. Hospodářil v horní dlechce. Cca 4. díčkou vyučoval pr 600.28.

Franz. Lév grunt převzel, aby dlehy oplatil, vyměnil les. V roce 1956, převzel grunt František Lév III.

Za hospodáře Jakuba Léva, nabodnul se na zahradě na lyčkový plot, volně se panovali černí kuni "Laudon".

3.

Nad letochalepsnické usedlosti byli Kleklei, až do roku 1890. Od Kleklei to koupil sourod, sedláč Franz Řebica č. 4. s jeho manželkou Josefou, čili Zefloce.

č. 37.

De výrovoře Josefa Krále č. 100.

Ondřej greenb. Váška bylo 14. měsíc výměry

Domácí role a Pačelku má být 88. měsíc.

Zadék Pačelku k Němcův byl již dříve odprodán.

Pošlání Ondřej, jménem Franz, měl
za to mít oplatku 3400 zl.

Josef Kral dal za polovičku jemu 2800 zl.
s výměrou 30. měsíc pozemku.

Druhá polovička ještě 30. měsíc.
Z domácího díla odprodal Ondřej již dříve i 10 měsíc
Biskeppovi č. 96.

53.

Rod Honajzových.

Obdobné ženské chodily si po dědinec pro almeřínu
v pátek. Lidé takovým ženským říkali Pátečnice.
Jedna taková Pátečnice byla jménem Honajzová.
Bydlela ve sedničce u greenb. č. 15.

Ta měla 2. chlapce. Jeden jménem Franz, byl na službě
na gruntu č. 20. Vál si odcovčovat selku. Tím
zpravidlem se na č. 20. přiznal. Syna měl Josefa,
který se přiznal na č. 53.

Druhý syn Honajzove Pátečnice,
šel dobrovolně k vojsku do papírnické rebelie.

Později se zapojoval ve Vídni.

P Heincovou z Partutovic měl chlapce za svobodna,
kterou si později za manželku vzal.

Chlapcové získalo jméno po matce, Heinz, který působ
po r. 1910 na návštěvě obec. Od této doby opět brzy do Vídni.

č. 81.

V roce 1892 bydlela na č. 81. Anna Kochářová se svými dcery, Žofie a Hermínou, jejich otcem, Karelom Kochářem, rodákem z Nového Boru z d. 75. nedělal dobré. Byl náchylný ke křidečím.

V roce 1898 v postě přišel Kochář ze židáře domů. V měsíci květnu zemřela starší svobodná dcera Žofie, ve věku asi 22 let. Byla svažitá, a zemřela jako křeč. Když ležela mrtvá, prorost se protila, a tělo měla průčad měkce.

9. června zemřela její 40 letá matka Anna Kochářová. Ještě v tomto měsíci zemřela nejmladší dcera Hermína, která měla 17 let.

Správovský lekář námal tifus.

Když se měří lidem mluvilo, že kuniček Kochář naložil skla na mouku, a dal to onému ženským do jídla. Z toho byly zemřely.

Nikdo nechtěl do toho rýzati, poněvadž měli všechni z Kocháře strach.

Pamatují si dobrě, že ona matka, a po boku její dcery, ležely v hrobech na hřbitově vedle sebe, a měly dřevěné stejné nazávornění 3. kříže vedle sebe.

Žofie, Anna, Hermína.

Pohřbováním, a sice dne na ně ještě dnes vzpomínáme.

Leboměř, dne 2. listopadu,
na den desítéck, 1954.

R. Šik.

In. Pouček k číslu 22. viz II. k dodatek.

V letech 1900-3. byla ještě nad hlavním vchodem do síně hospody č. 22. stará dlouhá, vyblekla, desková tabule (jak vprávdu o ní zmíněno) s nápisem:
Hospoda u Zlatého slunce, a přípis: Dnes za peníze,
zítka zadarmo.

Název u Zlatého slunce, jest pro nás zajímavý lím, že náše obec Luboměř, círvovala prvního obecního znaku, na obecních pečetítkách „zářici slunko“. Pečetítko bylo elipsovité, s nápisem: Gemein Laudmer.

Kdo nechal tabuli psát, musel mít rájem, a vědomost, o starém znaku náš obce.

Z důvodu, že tabule byla již málo záležitá, nechal hospodářky Tomáš Klerka, napsali tabuli jinou, od souseda Rudolfa Říčka č. 98., ale již v jiném slohu.

Bohužel, nenarodil se ještě v naší obci představený obec, který by měl rájem na tom, aby tento starý znak náš obce, co dráha nám památku, byl obnoven na obecním racionku. Štěstí.

Dne 10. XII. 1956 (v pondělí) vproleďne z hořela střecha na obytném stavení Josefa Kříže č. 22. Byl mírný den, a bez snihu.

Požár vylezl od kotle z arbestova komína.

Dne 20. XII. 56. dán byl na obytné stavení, kromě sálu nový vrch.

Dne 23. XII. 56. dělal pem s řezištem ohni vzdorný štít mezi stavením obytným, a sálem. Před požárem tam řeš nebyl.

Dnem 1. října 1964. zemřel syn řeš Kral

na č. 22. hostinec. Budovce pírovala dcera Monika provdaná za Jan. Grönera z č. 36. V roce 1965. byly vnitřní místnosti prozminuty, a dala nová okna jiných rozměrů, a rozdělení.

č. 29.

Od roku 1623. zánamy nám uvádí majitele gruntu:

Václava Šperála
Jana Šperála
Jura Blažků
Jakub Füssel, z jehož gruntu byl pěstý.

V roce 1658. byl grunt obzeten znovu, od Tomáše Plevy.
Později byl na tom karel Šperák, který měnil na majetek
s Karinem Kíkem č. 31. ze Špálovra

Po Karinem Kíku byl jiný Kík od r. 1701 do r. 1724., který žil 14.-12.1733.
v Luboměři zemřel.

Po Kíku, hospodářilo asi 7. pokolení rodu Šustkova.

Promi byl Jura Šustek a poslední Franz Šustek.

Každodenné polovici č. 101. hospodářib Josef Šustek, až do roku
1921. kdy ve věku 66. let zemřel. Tím zhasl na gruntu 29,
rod Šustků.

Sednička byla nízká. Zeměděl v ní malou stájku. Dala si včera
na kamna sušit len. Len započal klečit a staráčku se v noci při
správce skoro zadržel. Zemřela ve věku 55r. 28.II.1888.

V říjnu 1959 nechal majitel Josef Lör vrch na sedničce zvednout
a prodebat.

V roce 1955. rozhlíhal Fr. Jakel obytné stavěné, vykopal nový sklep, č. 33.
a celou budovou starobou rozšiřuje.

Při této stavbě bylo ponejprve použito s náš obci místnícky
malby.

V měsíci říjnu 1962. rozebral Vojtěch Demel č. 63,
chalupu č. 30, která byla delší dobu neobydlena, slámovou
krytkou, stěny zdičné z vepříků. Při chalupě byl sklep, chlév,
a v zadu sedmicka. V předu sín a jedna jízba, k cestě
dostí velké jedno okno, a druhé na dveře.

Dřevěná stodola mezi č. 30 a 81. byla již dříve rozebrána.

č. 30.

č. 79.

Obecní domek, původně postaven co byl pro pastýře
čili pasáka dobytkov. Název byl: Pastýřna.
Pastýr psal všechnou dobytek z celé obce společně,
a volně, na starém pastvišti ve Vesničce, a na
Drahách.

Později sloužila Pastýřnu, pro byt chudobních, nema=
jichých rodin.

Posledně obývala Pastýřnu rodina Čindřejová,
František Čindřej.

Čindřej měl za ženou bývalou kuchářku kolesík na řáde.
Kimojdouce vedele pastýřnu cíhly velmi často voněti
pohromy. Čindřejka říkala, že k tomu zelenina
v brožúborové polevce.

Čindřej se prováděl lidem na dokaz, co u nich tak voní,
že u něj voní každá klobouk má.

č. 71.

Zedník František Kocák celej obytné stavení uvnitř
přebral, a roku 1966. přecaní jízbu rozšířil, a dal na to
novou střechu.

Mayerhoff. (Nový Dvůr.)

Vrchnostenský dvůr, bývalé osi Hilbertsdorfu.
Založený již v dřívější době. Po bouřlivé válce v době
dolohu pustý.

Správou vrchnosti obnovený, později rozparcelován
a konečně soukromníkem prodaný.
Rozdělený na 4. zemědělské usedlosti, až do r. 1946.

Od doby této obývá dvůr jenom
rodina Homýšová.

Není v celém tomto dvoře mužského, když zemědělské
práce. Hospodář tam pouze jedna zdravá ženská
Adolfiná Kaiglova, s malými dětmi.

Tak se poměry změnily od doby, když
jme se dali na cestu k socialistickému.

Kikdo nemá na zemědělství rájem, a nikomu na
nicem nerálezí, ab byly pole, nebo budovy.

Tak chátrá i ten starý památný

Nový Dvůr.

Poznamenání 8. července, p. 1955.

Zdeá se, že nejvíce lesů, bylo u nás vykáceno, a v pole
přeměněno v době husitské.

Venkova byla naše vlast nejvíce zaledněna. Haveli se
hrady, dvory, a kláštery.

Tady pánské vrchnosti
nezvali mezi větších obecných lidí, když rozdělili lid
se vzbouřil, rozbořil hrady, dvory, a kláštery, a vykázal
slováci první, a z hlebokou si vyděchhl.

Zhruba na ně.

Časy se opakují.

č. d. 55.

Josef, vlneděla Štoklas, nechal si učítat z vrchní
kůlny krovín a ze starého krovína vepřín.
V roce 1955 byl nový krovín dokončený, a dne 13. srpna
(v sobotu) 1955. poletuje, dobytek v něm usklájen.

V srpnu 1956 postavil Štoklas Josef, vlneděla na zahradě nový
kurník.

č.
62.

¹⁹⁵⁶
V měsíci máj začal Josef Ondřej z č. 12. znovu
se základu stavěti starou chemickou výrobnost
č. 62. zanechanou Adolfovem Šťálem.

Sklep zůstal starý. Při této stavbě, kdo má žázení
rodce pít, nemusí. Vé stodole ještě bečka s pivem.
Dne 28. V. doplnil se bečka první, 25 l; a J. Ondřej
dovrhl bečku druhou, 50 l.

Dne 30. V. dovrhl bečku třetí, 50 l, a vlastavěli jíme
teprvá z kamenné základny.

Zednáci: Fr. Novák č. 81.; Alois Rischup č. 68;
Ambrož Kleinert (Dobrov.) Fr. Jarman, Hellmuth;
R. Šík 51.

Nádeníci: 4. mužci z parlorského chudobince.

Jos. Demel č. 57; Plátek Kášpar č. 13;
Postilov Fráňka č. 86.

U Šustků.

Při stejném výměře bylo shledáno, a to ruce:

v době ohola let 1880 tých,
4. kopy růži,
5. kopy orse,
2. kopy ječmene.

64.

V roce 1932, : 12. kopy růži,
10. kopy orse,
4. kopy ječmene.

č.
82.

Ferdinand Onářej (starý markýzant) který bere od starého
podporu od ukončené války světové 1918.,
přistavuje letos vrací kou stavění obytnou jizbu. Leden 1956

Jim Ferdinand Onářej; Vojtěch, narozený 16. IV. 1924.

Odešel v roce 1935 na studie na kněze, do řádu jezuitů na
Velehrad. V roce 1949. byl tento řád z vlastního nářízení
rozpuštěn. Celý tento velehradský řád, byl jedinou a nejednou
vnořenou odvězen do Bohosudova v Lázních, na práci.

Z Bohosudova přesel Vojta Onářej na vojnu.

Po 3. letech vojenské služby působil na práci k geodetikům do
Kaučic. Tisí 19. srpna 1950 zavíkal tajně mimo dosudování
a nevyprávěné na kněze, jakýsik biskep,
a zíroven Vojtěcha Onářeje, na kněze vysvětil. Biskep pro
svěcení berestopy zmizel. Uřady se to dozvěděly, a nově vyprávěné
jezuitské kněze potrestaly. Vojta obdržel 6. roků vězení.

č. 2.

Výminkář Josef Sustek 84 roky starý, vynaložil dne 2. X. 1956,
u školy na cestě tis: svij kala richel, ovale, čoče hakem.

Potom koupil škobrk a hynčíku. Ja sem ovale už škobrkem.
Sem tam, ovale sázej neco, esce hakem.

Květen 1959. Josef Sustek obnovil, a zvěsil starou, miskhou kůlou.
Na zadní kůlu uprostřed byl bílou cihlu, která byla na skladě
u kostela, na stavbu nové zadní školy hřbitova.

Na cihlu ovale peníze bývali dobrodinci chutnou Páni:
Antony Šustkova č. 101. a Marie Kleslova, č. 22.

Administrátor Jakub Svoboda dal novou, cihlu
prodali, a použili v kostele nová okna, což se i stalo.

V roce 1968 nechal J. Sustek vylou-
mati trojdílná okna, a obnášku se stavění se skrálal. Viděl,
že hrubová jizba je z vesprávky. Na místě staré zděné
sedmicku postavil J. Sustek v r. 1970-71; nový poschodový.

Koncem měsíce října 1956. odvál Mons Káspavý. 13. lásky se stříbrny
dřevěné chalupy Klémenta Tmbožé.

Tím byla odkryta stará dřevěná vesednice a ponechána základ
tě do r. 1914. To ještě do 1. světové války světové, schárovale se tam muži
a celého dolního konce Liboměře, kde společným vesecím
prožívali tam veselé a jarmurné včetně. Toto pobavení lidu v obci,
čili radost ze života, nebylo zdánlivé.

Najík chalupy Klémenta Tmbožé, byl členem moravských novin.
Tu si muži novým právěli, přečeli nášromy v roce 1914.

Klement něco z novin, co ještě nového ve stěle.

Zdůvodnil, že to, co píše noviny, jest pravda, pravděpodobně jest
to částečně na bázi.

To, co se vypravuje a památi, že jest promíchano postupem času
s plátkami.

Ček Josef Simýček byl na Klémentova slova odpověď
taková: Dyle, oni si tam napsíš, co oni chceš!

Toto vesecování se odvíralo při přátelském žití v obci,
a za plné svobody občanstva ve státě.

Postupem doby se na vysokých školách vyskyccele vysokolince,
které svobodnou dobou lidstva rozbole, novým hesly lid
zmámyli, a v novém prospeku lid na kameny posadile.

č. 38.

Hospodář Karel Léch sjednal se v roce 1956. na prodej traktorů. Ještě to první traktor v obci.

Nechal se zavést do domě uhlíkové topení. Novinka v obci. V letošním roce 1956, koupil si ještě osobní auto.

V roce 1960 se hodil z domovního stavení lásky, a pokryl stavení plechem.

č. 43.

V roce 1901. nový hospodář Josef a Alžběta Králová.

Omlátili 7 kopek rýže, 12 kopek ovsy, 5 kopek ječmeny, 2 kopek žita.

V roce 1902 = 11 kopek rýže, 13 kopek ovsy, 6 kopek ječmeny, 3 kopek žita.

V roce 1903 pojedali si mlátkem se žentourem.

V roce 1904 shvořila dřevo na stodolu i s obilím.

" " 1908 měli : 3 krávy, 2 jehlivky, 2 voly, 1 koně, 3 telata umístěny v ovčáni. Dva kusu byly na výmince.

Až otočovací rok 1958. Hlubové stavení bylo pokryto cernýtem; sedmickou, a kůlky taškami.

Dne 20. VI. 1962, za vedení tmy Králové uhoval vnočí blesk do stodoly, která stojí při záhumenní cestě. Kromě zdíva všechno shvřelo.

V roce 1968 přebudování far. Král sedmicku uvnitř, pro svůj byt.

Květen, 1958.

21.

Z dívodvek pozůstane silnice v obci, rozbourána byla
kuhna při prudlosti č. 21., která stála před kamenoucí zdi,
u samec čerty, a pěcháček vzhledem sv. č. 22. ke kostele.

Kajíckem urovnat jist Fr. Fádér,
bytem s Jakubčovicích.

Na hřebové stavění gruntu č. 43. byl tažen
odne 2. srpna 1958, při velkém vedru, nový vrch.
Dřevo bylo všechno velmi lehké, syrové, čertově kácené.

Vedenecim tažení vrch byl lesník
Kansálek z Paskovic. Další lesníci byli: Nagl z Hledínova,
Záduška z Líndavy; Biskup Leopold č. 92.
Pomočníci: Václav Šimáček č. 114. se synem,

Josef Šík č. 46, Karel Biskup č. 49,
František Hrdlička č. 41, a dva syni: František a Janos.
Josef Demel č. 57., Josef Šustek č. 2; Emil Kláček 91.
Skříhota 107.

Obráštěné bylo pivem.

Z dívodvek, jež červené látky se na ob. stavění rozdrobily,
prohývají část slíčky v srpnu 1966. syni Krali, plechem.

č. 39.

Zemědělec, a stolař Václav Smatelka, narozený v r. 1908.
konal pilně své řemeslo pr. svém okruhu výrobu dřevěných
s vybavenou dílnou a s poji.

Pracoval řemeslo, jako poslední stolař v obci, až do r. 1958.
Z důvodu velkých daní, byl nucen svou stolařskou činnost
v roce 1958 zastavit. V prosinci r. 1958 půvozal nače
na vojenském stálku v Liplani. Oschovat kravy, a dýží.
Tam se mu líbí, a má od jeho dcerky sekalíky svážit prohoj.

V roce 1967 dělá Václav Smatelka své nové zelené
stoly bejvák. Kope pod stodolou kůž sklep.

č. 40.

Pamat. Šimá půstavil v r. 1961. kdy staré jízbej jízbu novou,
a dal mato, nový vrch.

Quint č. 40.

Dne 11. května 1959 odkláněn byl vrch, a přední zadní štít nad obytnou částí hrubového stavení. Stěny byly zcela vystříleny, pro obytné místnosti na místě.

Zadní štít měl 3. výčnivající pilíře, a na vrcholu dosti velký výklenek, pro nějakou sv. sošku.

Počáteční výklenek vystřílen ve štítu farní budovy ve Správově
1970. Fr. Birkep dělal v zahradě při obecní cestě nový plot. Základ beton, výška
Dvacet plot, dřevěný, týckový.

36.

Hrubové stavení starém sešle. Slámovou krytou, v dobrém stavu neudržování.

Hrubová jizba od r. 1961 neobývaná, a v r. 1963. dřívová střecha stržena. Jizbu obýval naposled Josef Grunes se svou manželkou Marie, rozenou Lévorou za č. 29.

V roce 1915. padl co vojín povrazený syn, vdovy Grunesové č. 36 Antonín. Padl, a nebo byl těžce raněn v Karpatech.

Pohřeb byl v Uhách v Harrachovském Sigele. Hřbitov byl v Harrachově v Harrachovském Sigele a s ním řídící školy Jan Harsálek jeli do Harrachovského Sigele Antonína vyzvednout, a přivést do Luboměře ke pohřbení.

Antonín byl do Luboměře na č. 36 dovezen. Byl v rakve kovové, která byla v obalu rakve dřevěné.

Dne 20. VI. 1915 v neděli odpoledne měl Antonín Grunes slavný pohřeb s doprovodem několika vojáků, kteří byli na dovolené, pod velením císařských (četníků) Karla Léva sedláčka č. 19.

Při spouštění rakve do hrobu, vyprávěl Emil Peprník ze Správova: "za hřbitovní zdí 3 raný z možděří."

Za rakvi hrácela Marie Valentová (Správov 83.) se žlomenou svíčkou.

Na pohřební hostině na č. 36. si vojáci vrážili zpívání
písničku: Nohy uštielené, ruka utřítá

napravidlo dle světelského
bezpečia Bratislavac č. 92.
hřbitovní pohřeb učestníků byl.

č. 46.

V roce 1964. rozšířil dom lhoš huk na hrubové stavení, a dal na to novou střechu.

Stará střecha byla na stavení od roku 1904., po požáru. Krytá byla břidlicí.

V roce 1965 bylo ono rozšířené stavení, uvnitř rozbouráno, a v jiném rozdělení, znova postaveno. Prozatím ještě pokryto papírem.

Pod jizbami byly vykopány dva nové sklepy.

Starý malý sklep, byl v místech nového schodiště zasypan.

V roce 1965. pokryl střechu t. Mikl plechem. V roce 1966. nechal stavení od rolníků obnitati, a dali bleskosvody.

60.

Kažitel chalupy č. 60. Dančák, obytné a repiáku zdejší, v r. 1965. rozšíral, a staví z cihel v r. 1966 v máji, již novou, na stejném místě. V srpnu 1966. pokryl na to střechu

90.

Jako tento rozhánil se střechy káry, a pokryl střechu plechem, v červenci 1966. Nechal dát na střechu též bleskosvody.

č.
106.

V roce 1965 nechal Karel Král, rodák z č. 41, svůj proschováček znova z venkovní strany, díklaďně obmítil.

101
(29.)

V červenci r. 1965 nechal si Josef Lér č. 101 (mladík) postavit u sedničky (od cesty) zděnou předsíňku.

Cerven 1967. Přebudování sedničeky opuntu č. 29. byla rozšířena, a v tomto měsíci z venku obmítnuta. Spravil to Josef Lér mladík.

č. 113.

Slavení č. 113. postavil Josef Král v roce 1934
úplně na novém místě, na zahradě.

Při kopání kanálu ze sklepa výšlo se 50 cm.
pod vrchem na ohniště. Délka ohniště ještě
3 metry. Vrstva popela s hlinou, 5 cm. silná.
Jak daleko sahá ohniště do šířky, neboť
času pro krap práce ohniště volkovití.

Při kopání byl nalezen skřínný Paclowský český
gros.

Kanál ze sklepu vede k obecní cestě
k čísle 22.

Běže 13. kroků pod zdi slavení (nikoliv pod
przdejšího přistánku) směrem ke východu
kanálem, tam po levé straně kanálu odvrátí
již stálečí ohniště.

Mojíma zděj by se tam vpropele, a nebo
okolo ohniště v zemi, něco z došlé sloby nalo.

II. Dodatek k číslu 22.

Stará fojtova dřevěná stodola stála proti hospodě na cestově, kde stojí č. č. 110.

Na místě dnešní stodoly stála stará fojtova sedmice, kterou uzavírala dvířka od hale, které stály.

Dnešní sedmice, patřící k č. 22. stavěla i plně novou, na novém místě na zahrádce v r. 1921. ř. Král, pro svého vyminkáře Tomáše, a karla Klezlova, kterému dříve uvedlost č. 22., i s hospodou vedle.

Tomáš Klezler se na výmince slouchoval na odpovědnost nezdůvodnil. Zemřel již v r. 1922. Ve sedmici se ustala při něm vdova Karla Klezlova, která byla evakuována na pouliční Francii v Lurech.

Klezler tam uchovávání své choroby, ale nebylo jí toho dopřáno.

Tomáš Klezler měl jehoho syna Tomáše, který jako svobodný jindřich, musel v době první světové narušovat na vojnu.

Na ruské frontě přišel do zajetí. V Rusku přistoupil ke čs. legiu.

V boji s bolševiky byl Tomáš na ložní palubě u města Kavkaz u svých hraničních tříce raněn, při čomž prodechl.

Císař 22. dědila nejmladší dcera Alenka Klezlova, která se vrátila za Josefa Krále z č. 100. Alenka byla zemřela,

a Král pojhal za manželku tomu Lešovou č. 15. Z dvojice, jež neměl mužských potomků, dědila č. 22. nejmladší Klezlova dcera Alena, která se

vrátila za far. Oronescu z č. 36. zářího hospoda zmizela.

č. 73.

Kovář František Biskup, byl rodák z Luboměře č. 71.
Kovárnu měl ve Sprálové, přesou farou spravoval č. 741.

Když se nastěhoval do Sprálova, naproti farci kovář Fr. Pola, ze Žimrovic, postavil si čp. Biskup novou kovárnu v Luboměři při domku č. 73. který si byl koupil.

Na kovárnu v Luboměři v č. 73. se pracovalo
až do smrti syna Fr. Biskupa, 9. II. 1955.
Antonín Biskup, syn Fr. Biskupa, kovárnu uvedl.

V minulosti byly v obci kovárny: na č. d. 32, 53, 83, 73.
Kovář na č. 53, trhal lidem kleštěni i bolavé zuby.
V koutě své kovárny měl stáli kovář velkou běčku (prázdnou)
Pacientku s bolavými zubami, házal v lázni do běčky. Rovno
se postavíti, a držet se pevně okraje běčky.

Ustka otočití a oči nevyvalovali.
Maknile kovář kleštěni bolavý zub drapl, házdy
z huby pacientka hned vylečel, a byl pokoj.

135

č. 33.

Úmájí r. 1969. Nechal František Jakel postavit novou
zdejší kielnu mezi č. 104 a 33. Starou
zdejší kielnu, která stála na tomto místě, Jakel rozbouril
ponížadž stěny nebyly rovné. Ve stěně byly dve kapličky,
a v každé byla za sklem soška svatého.
selka Krále, v epominku dvouc svých synů Alise,
a Františka, kteří ve světové válce, na ruské frontě padli.
František byl na č. 104, první rok ženatý, Alis na č. 33, svobodný.

č. d. 52.

Dodatek. Domk houpil od Emila Homýře, který je učestník
v Lindavě, učitel Simček, který má za manželku
dceru Františka Biskupa, č. 40.

Dne 2. dubna 1971. byla mezi tato chalupnická usedlosti v jíčině
novýradě půjsáma. - Stojí obytné stavení, které obsahuje
jizbu, dveře, kuchynu, rustikální chlév, nový chlév, a sklep pod
jizbou. Dolní dřevěná kultura na otop stojí. Stavení je zdejší
z cihel. Všechno je kryto taškama.

Dřevěná stodola, byla po požáru rozbouřena. Od požáru
překopena nebyla.

Zestářeho rukopisu o Perške.

Na konci 9. století bylo v Evropě významnou kultovní místností sv. Vojtěcha v Brně. Po smrti sv. Vojtěcha v roce 920 byl jeho hrob vystavěn na místě jeho pohřbu. Od té doby se v Brně začal rozvíjet kult sv. Vojtěcha. V roce 965 byl v Brně založen klášter sv. Vojtěcha, který se stal centrem kultu sv. Vojtěcha. V roce 1000 byl vystavěn nový kostel sv. Vojtěcha. V roce 1020 byl vystavěn nový kostel sv. Vojtěcha. V roce 1050 byl vystavěn nový kostel sv. Vojtěcha. V roce 1080 byl vystavěn nový kostel sv. Vojtěcha. V roce 1100 byl vystavěn nový kostel sv. Vojtěcha. V roce 1150 byl vystavěn nový kostel sv. Vojtěcha. V roce 1180 byl vystavěn nový kostel sv. Vojtěcha. V roce 1200 byl vystavěn nový kostel sv. Vojtěcha. V roce 1250 byl vystavěn nový kostel sv. Vojtěcha. V roce 1300 byl vystavěn nový kostel sv. Vojtěcha. V roce 1350 byl vystavěn nový kostel sv. Vojtěcha. V roce 1400 byl vystavěn nový kostel sv. Vojtěcha. V roce 1450 byl vystavěn nový kostel sv. Vojtěcha. V roce 1500 byl vystavěn nový kostel sv. Vojtěcha. V roce 1550 byl vystavěn nový kostel sv. Vojtěcha. V roce 1600 byl vystavěn nový kostel sv. Vojtěcha. V roce 1650 byl vystavěn nový kostel sv. Vojtěcha. V roce 1700 byl vystavěn nový kostel sv. Vojtěcha. V roce 1750 byl vystavěn nový kostel sv. Vojtěcha. V roce 1800 byl vystavěn nový kostel sv. Vojtěcha. V roce 1850 byl vystavěn nový kostel sv. Vojtěcha. V roce 1900 byl vystavěn nový kostel sv. Vojtěcha. V roce 1950 byl vystavěn nový kostel sv. Vojtěcha. V roce 2000 byl vystavěn nový kostel sv. Vojtěcha.

Zde je několik zajímavých faktů o kostele sv. Vojtěcha v Brně:
 1. Kostel byl založen v roce 1000.
 2. Kostel byl vystavěn na místě pohřbu sv. Vojtěcha.
 3. Kostel byl vystavěn z kamene.
 4. Kostel má dvě věže.
 5. Kostel je nejstarší stavbou v Brně.
 6. Kostel je chráněn jako kulturní památka České republiky.
 7. Kostel je využíván pro bohoslužby a kultovní slavnosti.
 8. Kostel je vlastnictvím města Brna.
 9. Kostel je významnou turistickou atrakcí v Brně.
 10. Kostel je významnou kulturní památkou České republiky.

Dle legendy byl sv. Vojtěch poslán do Brna z Prahy, aby zde založil kostel sv. Vojtěcha.

Opráš s převedením spisu,

ane 24. II. 1971.

Rudolf Mik

Leeborštejn, 51.

Smrtná neděle ve Slovensku

Kresba do skal a kamenů:

(Opsáno sem z rukopisného listu R. Míka - 13x18cm)

1. Na Švédské skále kresáno na třech místech.
2. V Bralném potoku na kamenu.
3. V Odaském lese v Kněždole (Pfaffengraben)
4. Pod Luboměřem vlevo v prvním lese
5. Pod Hanzlovým padélkem na Suché
1932 "Z doby krize a bidy". Kámen byl zničen odložen
skály v r. 1937 při stavbě silnice.
6. V základní zdi hravína pod dveřmi hravína - jest náspem
zasypán.
7. Kámen ve stěně (panského dvora) č. 105 od Stoklesova 55.
Dva kameny při č. 10 : 4 šenkynky a 4 sálky.

Práce R. Míka, zedníka v Luboměři

(Napsáno na druhé straně téhož listu Rud. Míka)

Cementové pamětní tabule v Luboměři.

Při usedlosti Josef Ondřej je č. 12 dvě tabule

- " " Viktor Šmatelky (4 dílny) 1 tabule
- " " č. 20 4 Matuščů, na zadníku 1 "
a v průčeli slavěni 1 "

N sedničečce č. d. 36 (4 Grónesů) Závisů znač [ovečka]

U chléva č. d. 94 Fr. Šimy, na kamenu: Zdar Bůh!

Opsal do této knihy 7. 12. 1991

František Šustek;

Spálov 21.

Námenu s výkresy, uč. č. 51. v Lebořicích.
Křesal, R. řík.

1. Stavěl bez radosti ze života. Živěno pro stavbu hradu v g. Z. G.
2. Chudáci! Dobře sledujte život nadřízených.
3. Ofenom blbci důvěře zaostali se před nepřítelem scházejí a poctu mu vzdávají.
4. Tzde žil a pracoval, umění, vědu, přírodu miloval, na pokyn Všemohoucího na výky zmizel.
5. Zaří se, ře blbnu. ☺
6. Nečestná dívka písmak Sk-EI.
Sklavenei (drochn)
7. Dívka důvěře zaostala jin.
8. Pouze hrátky všechno mlatili.
9. Dívce soudružství. Boháč nebo chudák, cena zboží stejná.
10. Uč se myslit, sic umíš promíchat.
11. Soudružství! Víš pro koho žijes?
12. Skolených dost. Počívajících málo. 1969.
13. Vzdě státnich převratů, mají rizni moci i své ženy.
14. Klamným slibem nevěřim.

15. Promíň, nechápu.
16. Věte lid vzorem, ne jenom se károu.
17. Typím, a mlečím.
18. Velká ryba pochlívá malé.
19. Mariána dobrá mama Milionářka.
20. Rud. řík Lud. 16/ř. 1969 ♡
21. Bez žebříku nini právou.
22. Kristus, M. J. Hus, a Lenin, Bohem lidu ohani.
23. Pomoz Bože vlasti naší. 1938. (Sobota v studny.)

Dřevěné usedlosti v roce 1900. v Luboměři.

č. domu

7. Malá dřevěná chaloupka s jedním okénkem k cestě.
11. Dřevěná sednička od strany č. č. 10. Stojí ani od založení.
14. Nízká dřevěná sednička, od strany gruntu č. 15.
24. Chalupa i sednička, stojí od založení této usedlosti.
26. Vrada u záhumení dřevěná sednička
27. Dřevěná jirba od založení číslo 27. Vzadu sednička zděna.
28. Sednička vedle ulice která vede k č. 27, dřevěná od založení.
31. Vrada chalupy, dřevěná sednička.
32. Dřevěná nízká sednička. Na dřívovou štěchu rukou dorážl.
33. Celá selská usedlost dřevěná; hrubové, sednička, kůlny, stodola.
43. Velmi stará, sešlá dřevěná sednička. Po levé straně nadvoří
stojící.
48. Dřevěná chalupa kromě zděné sedničky. Stará dřevěná
sednička stojí na zahradě, naproti sedničce nové.
51. Celá dřevěná chalupnická usedlost: jirba, chlév, kůlny, stodola.
53. Dřevěná chalupa, nízká, co bývalá hrubá jirba.
55. Stará typická dřevěná sednička.
62. Dřevěná chalupa s malým okýnkem. Stodola dřevěná.
64. Dřevěná hrubá jirba, ostatní zděné.
65. Dřevěná, malá, jezova nebo kosaiová chaloupka.
67. Dřevěná, sešlá chalupa.
85. Dřevěná jirba, vlasti vysoká.
87. Dřevěná chalupa, pozdejšího typu.
89. " " " bývalá firma sedláka gruntu č. 43.

Krytiny vesmí slámenými oštěky.

157 Pelské budovy v roce 1952

v Leboři.

Hrubově stavené hradyně pokryto. Střechy v dobrém stavu udržovány.

č. 2.

Zdejší nízké, staré, zaostalé. Chlévy starosvětské malé. Stodola dobrá.

Gymnázia doslužily dobrá, byly v ně vyminkováni, Josef Šustek. Kromě stodoly ještě celé stavení staré, do kterého byla učebna jen věhří okna.

Hospodařů na tom Josef Šustek.

V roce 1959. postavil J. Šustek, na místě staré, velkou kuchnu.

V roce 1970 rozboural Šustek starou sedmicku. Byla zadána.

V roce 1971. byl na místě sedmický starý, postaven nový hospodařský.

č. 4.

Kromě stodoly ještě celé stavení starého, zaostaleho typu, postaveno kdysi když pro lidem.

Tní okna nebyla ještě zvěhřena.

Byla na tomto hospodařství Alois Horák.

Kuchyně na střechách ještě hrudí.

Sedmicka již dříve do samostatnosti odprodiána pod domovním číslem, 102.

č. 6.

Z příčemý pojáre, byly dány na stavění nové střechy a zádov o pravomoc; jinak by to byl již správný baráček bez vymírkova stavění.
Chlcí byly vedeny do dobrého stavce, v r. 1951.
Hospodaří na tom František Léš.

V roce 1971 byl u č. 6 postaven nový poschodiáku, na novém místě.

č. 9.

Valentík querkt. Stavění staré, kachle opravené,
velká staroměrná střecha. Krytina dobrá.
Sednička samostatná.
Hospodaří na tom František Valentík.

Sednička osamostatněna, pod dom. č. 111.

Stare zaostale greenisko, s odprodanou sedničkou.
Na slavení sliecha nedávno nová. Větší zeleno
velmi staré, doslouchající.
Hospodaří na tom Alois Kášpar.

č.j.
13.

Sednička odprodána pod dom. č. 99.
Vzánii 1956, postavil bl. Kášpar, novou zadní kůlnu.

Budova hmotně greenka ještě dobrá. Po požáru zvěřená, č.j. 15.
a dřívě kryta. V roce 1956, z venku otměkána.
Dopravohl k lomu sv. Florián.
Hospodaří na tom František Lör.

Budova starého typu, dosti špatná, a vepříaké.
Chlévy malé, nevhodující.
U župy (bez kuchyně) zvěřená okna.

č.j. 19.

Sednička dosti dobrá.
Kuchyně všechno hrudá.
Hospodaří na tom Karel Lör.

č. 20.

Selské stavení, dosky v dobrém stavu, i se sedničkou.

Hospodář na tom Václav Kral.

č. 29.

Rozprávané selské stavení, které zanedbali hospodáři Josef Léš, a syn Bedřich Léš, rodák z č. 15.

Za rodu Léšků odprodána sednička s hrubojizbovou kuchárnou, pod číslem 101.

č. 33.

Zaostale, starého typu stavení, s velkou střechou, složky kryté, na níž se zelená mech.

Stodola dobrá.

Hospodář na tom František Jákel, rodák ze Špálova.

Sednička odprodána pod. dom. č. 104,
za rodu Kralíků.

34.

Rozpradnuté selské stavění i s dvěma sklepy.

Stavění zanechávali k rozpradnutí
Frant. a Viktor Gamman.

Stodola ve správném stavu doposud stojí.

Pecnička opravovaná za majitele Josefa Fiskupa.

č. 36.

Gromesův grunt. Hrubové stavění v nebohem stavu, starým
všechny sestávají. Střecha dříky kryta, i se zdivem, staro=
světská.

Pecnička se stodolou a kejdlami, v dobrém stavu.

Hospodaří na tom Josef Gromes.

č. 37.

Selské stavění bez sedničky, ale starého typu
udržováno.

Střecha nově opanována.

Hospodaří na tom Karel Páček.

č.d.
38.

Obytné stavení, chlévy i stodola, všechno v dobrém stavu se na lexající. Všechno postaveno s přičiněním nynějších hospodářů Karla a Františky Léchové.

Napřed v roce 1961 nechal Karel Léch své hospodářství připsati své dcerě, a nastoupil hlídacího služebce v sousední obci Lipšaně.

40.

Obytná budova, chlévy, stodola, i sednička z dobrých materiálů stavěna, dnešním poměrem dosti vyhovující. Hospodář na tom František Prásek IV.

41.

Stavění chlév, sednička z tvrdého materiálu stavěno. Její všechno kromě chléva, olej starého typu v malém rozsahu. Stodola ještě staro-dřevěná.

Hospodář na tom František Král.

Dne 15. II. 1971. započal Senotek, který má manželku z rodu Kudlová, počítat na sedničce střechu. Kytkina ještě tašková.

Bylo před 25 roky opravované stavění, dnes již opět ve
špatném stavu i schlévý.
Sednička ještě s něčím v lepším stavu.
Hospodaří na tom Josef Kral.

43.

Bývalá budova liboměřského fojta.
Celá budova ještě v dobrém stavu udržována.
Hospodaří na tom hospodářský říčák Josef, rodák z č. 100.

22.

Bývalý českogorsk. leleč stavění v dobrém stavu.
Hospodaří na tom Josef Lek, rodák z č. 23.

28.

Pednickáři.

v. j.

102

od č. 4.

Budova dosti dobrá s příkrovou obytnou místností.
Hospodaří na tom Jaroslav Kubice.

111.

od č. 9.

Budova dosti dobrá, ale starého typu.
Hospodaří na tom stará paní Žofie Valentová.

99.

od č. 13.

Budova z hrubého materiálu, stavba starého typu.
Hospodaří na tom František Klezlář.

101

od č. 29.

Budova dosti dobrá. Pednická starosvětská.
Hospodaří na tom Josef Lerv.

Počínaje dvě stodoly, zdeňkov od č. 29, a dřevěnou.

104.

od č. 33.

Obytná budova i schlejem v dobém stavu.
Stodola dřevěná. Hospodaří na tom Antonín a Marie Horák.

103.

odč. 34.

Stavení dosti dobře. K privozání sedmice, bylo jiz
mnoho půstavěných na zahradě měrem k č. 30.

Hospodaří na tom František Pánek II.

Celkem viděme selské grunty v množství obce
dosti v běžném stavu.

Přecinka lohv ještě, že od let 1870 až 1925, se v obci
provedlo velké kempačení. Sedláči seděli
většinou po celých dnech v hospodách.

Hráli karty, hrávali, dělali svážky, hřeštilovali,
piši libky, a v domácnosti se nestarali.

Dnes to vidíme na budecích, co
ganeshbali, sproti budecovým selským, v obcích
německých.

Kdo alkohol pije, tome stavení hruje!!!

Na desetičech urbáře z roku 1623. ještě úryvek not, a slov staré písničky z 15. a 16. století:

Svatým i k všem svatým i ke všem božím milým
jenž se tobě líbí, pane Bože. O daj nám, Kriste, pomoc
tvou proti druhé své kresťanské. Zachovaj i brán
nás proti zlého, abychom mohli přijít do království
tvého. Vrátíme svaté Boha dili, vrátíme v pravdu
vělebili i jazykem svým chváli, nadě vše jej
milovali. Gráce

Má poznámka.

V dřívější době, měli sedláčci rozdělenou práci ornou, na tři
stejné části. Na jedné části roli měli osimnec, na druhé
části jařine a část třetí odpovídala i horec.
Tak se to stalo při obdělávání pole.

Zadky a Padeňky měly role, které ležely cca u hory 10, až 25 let,
pro sobě bezicích.

Nejmírnější říroda byla, když u hory zmizely. Pole si
neodpovídalo, umělých hnojiv nebylo, a hniej se dělal,
z lesního slané.

Nebylo slámy, nebylo hnoje, a roli k oboičtímu hromadce.
Není daleko, že lidé sbírali na cestách zhracené krovinky;
Některé lidech chodili sbíráci krovinky na, druhé na
prashviku, kde se psál dobytek.

To bylo všechno nespore. To bylo takové, jako když jsem
viděval chudobné ženské, sbírali husy, před okolím rybníka.
A nebo sbírali klášti pro ženy, na slunistické.

Převážně ale zde, mimo všechny dřívější kramoty:
Bejávalo, bejávalo%. dobře. Tcháň nebyla doba dělena na
hodiny.

Urbáře vykazují
tyto císařské v Leboři.

Pedáci.

Z roku 1623.

č. 1. (22.) Lorenz Kleibar

Z roku 1641.

Jan Kleibar
Hans Štěnský
Urban Klest
Pavel Sima

1663.

č. (15.) Martin Plewan

Balzer Klösl
Jakub " "
Pavel Walenta
Lorenz Lev

č. (13.) Tomáš Klenvar

Martin Klenvar
Pavel Krichálké
Václav Klenvar

č. (9.) Jakob Klösl (pestita)

Jakob Klösl (pestita)
osazen v r. 1642 Jakobem Bartholoměm
Z nového pusté do r. 1674, osazen
Karelsem Lévem.
Tomáš Lev.

1623.

č. (6.) Karelín Bartoňův

1641.

Karelín Bartoňův

Jan Bartoňův (, pustie)

osagovs Vilem Demlém

Rikeelás Demel

č. (4.) Karelín Sedláčké

Jan Karelíner

Jakob Bartoň (mladší)

Jan Lev

Karelín Indraš

Vavřin " "

č. (2.) Václav Havlíč

Tomáš Havlíč

Simon Pleva

Jura Lev

Pavel Franta

Jan Řehálek

- rustik.

č. 45.) Jan Blahú - - - -

Linhard Liné

Jan Indra

č. (41.) Urban Říško

Urban Říško (pustie),
osagovs Vilem 1642 Tomášem
Ambrožem.

Jura Škřehot

1623.

č. (40) Pavel Weselke

1641.

Pavel Weselke
 " " Šimek
 Jan Klösl
 Balzer " "

č. (38) Linhard Grohman

richád Hruška
 Jakob Sperat
 Karel Kleiber
 Jura Šeštak

č. (37.) Idaam Grohman

Jan Grohman
 Karel Weis
 Jan Šeštak
 Jura Ondřej

č. (36) Pavel Polýn

Pavel Polýna
 Idaam Tomášer
 Jiří Skřehot (mladší)

č. (34.) Urban Kaczka

Karel Šebek
 Jan Kiebica
 Hans " "

Lodky na Nežině.

1623.

1641.

č. (33.) Adam Kebicev

Jiří Kebicev
Václav " "
Pavel " "

č. (29.) Václav Sperab
Jan " "

Jan Blažek
Jakob Feissel (pestitie)
orazono v roce 1658 Tomášem Plevcem
Karel Sperab

č. (20.) Martin Fanda

Pavel Fanda
Jakob Klössl
Václav Kebicev.

č. (19.) Tomáš Fanda

Karlín Sperab
" " Indra
Jan Bartoň

č. (45.) Blahutovský pestilie
Rodaček in Polomiské

Jan Blažek

171

chalepnice

1623.

č. (3.) károly karálek
jan límeček

1641.

jan límeček
Pavel lech

č.

(18.) jan límeček
linhard řanda

linhard řanda
káles alke (kostelník)
Bernhard řanda

č.

(39.) Pavel Školič

Pavel Školič
jan Andreš
Paul Kubicek, role v Kopomice.

č.

(47.) jockel Límer (hegec)

Klein Hansel
Nikl Klein

č.

(50.) límek Raemeshnik
Rikeš Tyl

Teikees Gold
jan Scheurka
" " Riskeep

č.

(51.) Vára Kotyka

jan Káspár
jakub " "
" " Rabian

1623.

č. (52.) Ondra Rášalek
Linda Peprný

č. (53.) Jura Novák
Jan Kinovský

č. (54.) Linhard Biskup

č. 55. Václav Lerv

1641.

Linda Peprný
Ondra " "

Jan Kinovský
Radek Šeissl
Václav " "

? Pleva
Martin Plevan
Adam Reichter
Martin Šimek

Václav Lerv
Radek " "
Václav Šimek

1623.

č. 21. Blažek Perles

1641.

Blažek Pardes (pestité)
 osazen v r. 1654 Váškem Karsálkem
 Jan Klösl
 Hans Hřenský
 Jiří Lva

č. 14. Greger Wagner

Grygar Wagner
 Jan Bartoň
 Bernard Parda
 Martin Hajchel
 Jakub Simco
 Blažej Simco

č. 17. Martin Simkó

Karlin Plevan, „pestie“
 pole na Hilpersdorfske, (u Nov. Prose)

Uvedlci v Lubomere v roce 1732.

Seznam.

Chalupnici.

22.	Balthazar Knopp, ^{fort} rychlák.
15.	Karel Kral
13.	Jakub Kral
6.	Kathes Demel
4.	Adam Kiebica
2.	Jakob Valenta
43.	Ondra Indresch
41.	Karel Skřehot
40.	Tomas Klerka
37.	Paul Andrej,
36.	Martin Polyn
.	Kathes Kiebica
29.	Georg Sustek
20.	Kathes Bartov
19.	Martin Sustek
9.	Kaspar Low
38.	Johann Farber
34.	Vavrin Kiebica.

14	Jakub Sima
10	Tomas Sustek
10	Pavel Low
3	Vášek Lech
55	Georg Sima
54	Josef Indres
53	Kathes Low
52	Pavel Peperník
51	" " Michaeluk, Jindra
50	Josef Biskup
49	Andreas Lervek
47	Johann Klein
46	Vavrin Bartov Antun Peter
45	Franz Kral
39	Johann Kiebica
27	" " " Strick, Kypfer;
26	Flacek Karálek
25	Franz Farber
24	Andreas Kral
23	Kathes Farber
21	Georg Skřehot
18	Andreas Kiebica

Uvedlci v Leboři v roce 1745.

Sedláci

22. Anton Kralcher, rychtář;

- 29. Jura Šesleš, důvěr Tomáš Pleva.
- 15. Kalleš Král, důvěr Pavel Valentka.
- 13. Jakub Král, důvěr Pavel Lichálek.
- 6. Jakub Veselka, důvěr Václav Demel.
- 4. Adam Kubice, důvěr Karlin Ingra.
- 2. Jakub Valentka, důvěr Pavel Sima.
- 43. Andrej Indroš, důvěr Jan Ingra.
- 41. Jakub Skrehoš, důvěr Jura Skrehoš.
- 40. Kateřík Lör, důvěr Jan Klesla.
- 37. Pavel František, důvěr Jan Šustek.
- 36. Karlin Polýn, důvěr Thomisek.
- 34. Václav Kubík, důvěr Kubík.
- 33. Kateřík Kubík, důvěr Jan Kubík.
- 19. Kateřík Bartník, důvěr Jan Lör,

Při sedláci o přesu robotoce.

9. Káprav Švarc, důvěr Kateřík
Lör, na
Bartníkovém pustém hrádku.

38. Karlin Šustek, důvěr Kateřík
Klevar

20. Jan Bartník, důvěr Jakub
Klesel

28. Antoš Káčer, na rychtářském
novozaložení.

- 14. Jakub Sima, důvěr Jan Bartník. chalupníci.
 - 11. Anton Král (Novozaložení)
 - 10. Pavel Lör (" " ")
 - 3. Tomáš Klesla, důvěr Jan Sima.
 - 55. Jura Šesleš, důvěr Václav Sima.
 - 54. Josef Indroš, důvěr Karlin Kremovský.
 - 53. Venzel Lechov, důvěr Kalleš Šíršl.
 - 52. Pavel Peperny, důvěr Andrej Peperny.
 - 51. Pavel Lichálek, důvěr Jakub Fabian.
 - 50. Josef Biskup, důvěr Linhart Biskup. poddědinci.
 - 49. Kateřík Červek (Novozaložení.)
 - 47. Jura Skrehoš, důvěr Nikl Klein.
 - 46. Václav Bartník (Novozaložení.)
 - 45. Franz Král, (" " ")
 - 39. Jakub Valentka, důvěr Pavel Kubík.
 - 27. Jan Štrik
 - 26. Kateřík Karsálek
 - 25. Josef Karva
 - 24. Karlin Klesla
 - 23. Kateřík Karva
 - 21. Jura Skrehoš, důvěr Tomáš Štrik.
 - 18. Karlin Kubík, důvěr Kalleš Alka.
 - 17. 1. Josef Bartník
 - 30. 2. Karlin Leibigl.
 - 31. 3. Kateřík Karva
 - 32. 4. Franz Alka
 - 5. 5. Vencel Lör
 - 6. 6. Andrej Demel
 - 35. 7. Kateřík Klesla
 - 42. 8. Jakub Šádlo
 - 8. 9. Václav Karsálek
 - 10. 10. Karel Fabian.
- Bilovz
Káprav Švarc novozaložení*

Luboměř v roce 1750.

Předchůdci:

22. Vavřin Bartoň

Nov založené na nychlářském
pozemku.

- 15. Pavel Valenta
- 13. Michalek Kvál
- 6. Tiběk Demel
- 4. Martin Jindra
- 2. Jura Skřehot, Pavel Sima
- 43. Jan Klečka, Jan Jindra
- 41. Jan Šustek, Jura Skřehot
- 40. Anton Tomáš, Jan Klerka
- 37. Marketa Kebice, Jan Šustek
- 36. Vencl Kebice, Adam Tomáš
- 34. Tomáš Pleva, Marketa Kebice
- 33. Jan Leo Vencl Kebice
- 29. Tomáš Pleva
- 19. Jan Leo

Bezv.
číslo.

Jména nových

- 1. Anton Kralcher, nychlář.
- 2. Jan Strík
- 3. Kateřína Kvál
- 4. Josef Fanda
- 5. Martin Klesla
- 6. Kateřína Fanda
- 7. Anton Fanda

- 8. Jan Kvál
- 9. Jakub Kvál
- 10. Jan Demel
- 11. Adam Kubica
- 12. Martin Kubica
- 13. Ondra Jindra
- 14. Vavřin Karlohošť
- 15. Bartoň Kotýn, Kateřína Biskup
- 16. Jan Kubica, Pavel Andrej
- 17. Kateřína Kubica, Martin Kotýn
- 18. Jura Šustek, Jan Kubica
- 19. Kateřína Kebice, Kebice
- 20. Jura Šustek
- 21. Kateřína Bartoňák.

- 9. Kateřína Liová
- 38. " " Kleiber
- 20. Jakub Klerka

- 22. Kateřína Kebice
- 23. Jakub Šustek
- 24. Tomáš Kebice.

Chalepnice

ř. d.	Předchůdce	číslo	ř. d.	1750.
14.	Jan Bartoň	25		Jakub Sima
3	" Sima	26		Tomas Klerka
55.	Vencesl Sima	27		Jurek Sima chaloupka
54.	Karlín Černovský	28		Karlín Fanda
53.	Matej Šüssl	29		Vencesl Leček
52.	Ondra Pepermíj	30		Pavel Pepermíj
51	Jakub Fabian	31		" " Michálek syn
50	Bernard Biskup	32		Josef Biskup jednář
47.	Nikl Klein	33		Karlín Kacík chaloupka
39.	Jakub Klebica	34		Jakub Valenta
21.	Tomasík Kričík	35		Jura Skřeholín
18.	Matej Alke	36		" " Skřehol.
<hr/>				
11.		37.		Novi usedlci
10.		38.		Franz Kicál
49		39.		Jakub Léš
46		40.		Matej Lešvek
45.	Rozpracelovaný grunt	41.		" " Klerka
17.		42.		Franz Kacík
12.		43.		Novi símkaři
8.		44.		rodařa Bartoňáková
7.		45.		Pavel Kicál
5.		46.		Vencesl Karsálek
48.		47.		Anton Šüberk, krejčí
42.		48.		Václav Léš, kožeměk
35.		49.		Jura Kalík
32.		50.		Jakub Fanda, chaloupka
31.		51.		Matej Klerka, hovář
30.		52.		Karel Fanda, pustýjkář
				Karlín Leibnigel

Lubomír
Předšehidcové.

čísla
domů.

22. Anton Kralcher
 29. Jakob Šestek
 15. Johann Kral
 13. Vencel Kral
 6. Johann Denel
 4. Andrej Kubica
 2. Karlin Kubica
 43. Jakob Lör
 41. Josef Bartoví
 40. Fráňa Biskep
 37. Josef Andrej
 36. Fráňa Polhýn
 34. Johann Kubica
 33. Josef Kubica
 19. Josef Šestek
 9. Jakob Kubica
 38. Jakob Šestek
 20. Johann Kubica

v roce 1775.
Theolici sedací.

- Franz Kralcher Grabmiller
 Georg Šestek
 Jakob Lör
 Vencel Kral
 Johann Denel
 Franz Kubica
 Jakob Šestek
 Johann Kralin
 Jakob Kubica
 Tomáš Biskep
 Josef Andrej
 Fráňa Polhýn
 Anton Biskep
 Josef Kubica
 Josef Šestek
 Jakob Kubica
 Josef Šestek
 Andrej Skřichov

26. Kateřík Kral
 25. Josef Fanda
 24. Josef Klešta
 23. Franz Fanda
 28. Anton Fanda
 14. Vencel Ondřej
 11. Franz Kral
 10. Vencel Ondřej
 3. Georg Klešta
 55. " Sima
 54. Martin Fanda
 53. Vencel Lecha
 52. Pavel Peperný
 51. " Michalek
 50. Josef Biskup
 49. Kateřík Lávka
 47. Martin Kral
 46. Kateřík Klešta
 45. Franz Kral
 39. Jakob Valentka
 21. Georg Skřehotin
 18. " Skřehot
 17. Jakob Sima
 12. Pavel Kral
 8. Vencel Karsálek
 7. Anton Seberk
 5. Vencel Lör
 48. Georg Kalík
 42. Jakob Fanda
 35. Johann Kasper
 32. Franz Ilke, krmár
 31. Kateřík Fanda
 30. Martin Leibeigel
 16. Tomáš Ondřej

Vavřinec Kral
 Johann Čestek
 Josef Klešta
 Georg Krenz
 Anton Fanda
 " Rikek
 Vencel Ondřej
 Johann Knoosky
 Georg Klešta
 Kateřík Sima
 Josef Fanda
 Pavel Čestek
 Kateřík Peperný
 Josef Lervinka
 " Biskup
 Johann Čestek
 Kateřík Kleinov
 Franz Lör
 Jakob Kral
 " " Lávka
 " " Fanda
 Vavřinec Skřehot.
 Blažej Sima
 Michal Lecha
 Vencel Filip
 Anton Seberk
 Ondra Klešta
 rodu Leška
 Johann Sima
 " " Kasper
 Josef Polýk
 Kateřík Fanda
 Martin Klešta
 Novo postavený domek.

Kajiklé' uročlostí v roce 1831 v Leboři.

č. d.

1.	Koretz Záviš Šanýš	31.	Josef Fanda
2.	Kathias Sůstek	32.	Škrobánek Josef
3.	Anton Kleba	33.	Ant. Kral
4.	Kateřej Klebicev	34.	Fran. Biskep
5.	Kateřej Kleba	35.	Vavřin Kašpar
6.	Eva Demel	36.	Kateřej Kral
7.	Tomas Ambroz	37.	Fran. Andrej
8.	Josef Fanda	38.	Jiří Fanda
9.	" Valenta	39.	Josef Smalek
10.	Václav Kočík	40.	Tomas Biskup
11.	Filip Andrej	41.	Vavřin Klebicev
12.	Katerina Andrej	42.	Jan Sima
13.	Jan Herdees	43.	Karlín Kral
14.	Ritzen Franz	44.	Jan her
15.	Anton Lás	45.	Josef Kral
16.	Jan Kleiber	46.	" " Demel
17.		47.	" " Klein
18.	Kašpar Heuchel	48.	Fran. Klein
19.	Jan Sestek	49.	Vavřin Klebicev
20.	Tomas Kral	50.	Fran. " "
21.	Fra. Fanda	51.	Jakub Kral
22.	Josef Haubelt	52.	Bartol. Peperny
23.	Jakub Venzel	53.	Fran. Sustek
24.	Jiří Škrobánek	54.	Jiří Sustek
25.	Jan Sustek (janveck)	55.	Kateřej Sima
26.	" Fanda	56.	Jan her
27.	" " Vencel	57.	" " Kleibar
28.	Josef Fanda	58.	Katerina Heber (Kleiber.)
29.	Jan Sustek	59.	Kateřej Lás
30.	Anton Polák	60.	Vavřin Grimes

61.	Jan Šimorský	91.	Jan Lech
62.	Lev Tvarůn	92.	Karel Koubíček
63.	František Ridelhammer, učitel,	93.	Škola
64.	Jakub Polívka		
65.	Bartl. Biskup		
66.	Jan Lepář		
67.	Karel Peprník		
68.	Jan Klein		
69.	Andrzej Kral		
70.	Jan Koubíček		
71.	Josef Biskup		
72.	Tomas Kral		
73.	Josef " "		
74.	Ant. Demel		
75.	Bartl. Kolktarsch		
76.	Jan Ondřej		
77.	Josef Grönés		
78.	Jakub Šesták		
79.	Pastýřka		
80.	Jan Bartoš		
81.	Karel Rybáček		
82.	Jan Klecha		
83.	Tvarůn Kral		
84.	Gottfried Golda		
85.	Jan Koubíček		
86.	Šimon Biskup		
87.	Josef Lepář		
88.	Jiří Demel		
89.	Hanzlová říma		
90.	Fanda (Pastolík)		

Krajité uvedlostí v lebomere v r. 1938. při zábavě Hitlerem.

1. Josef lech	31. vanna Gablenzka
2. " Šustek	32. Alois Klerla
3. Klement Keebica	33. Frant. Jakel
4. Alois Horák	34. " " Jasman
5. Eduard Kral	35. Karel Zereba
6. vdova Lešová	36. Josef Grunes
7. Frant. Ambrož	37. Karel Fájda
8. " " Skřehotka	38. " " lech
9. " " Tálenka	39. Jílkov Smalekka
10. Karel Indřej	40. Frant. Biskeps
11. Alois Kik	41. " " Kral
12. Josef Indřej	42. " " Simov
13. vdova Kásparová	43. Josef Kral
14. Bedřich Klerla	44. vdova Démlova
15. Frant. Lév	45. Josef Lév
16. vdova Lešová	46. " " Kik
17. Josef Fájda	47. Adolf Horák
18. Tomáš Denel	48. Richard Ambrož
19. Karel Lév	49. Karel Biskeps
20. Josef Kral	50. Frant. Keebica
21. Frant. Fájda	51. Reed. Kik
22. Josef Kral	52. vdova Homýšová
23. Fr. Pola	53. Alois Honajzo
24. Ludvík Indřej	54. Klem. Haubelt
25. Václav Kambart	55. Frant. Stoklas
26. Frant. Fájda	56. Frant. Kočtař
27. Karolina Šencková	57. vdova Démlova
28. Josef Lév	58. Adolf Indřej
29. " " Lév	59. " " pusté.
30. " " Kral	60. Fr. Keebica.

61.	Josef Kandov	91.	Emil Kleščev
62.	František Kuciš	92.	Leopold Biskeep
63.	Vojtěch Demel	93.	Vojtěch Ořen
64.	Josef Šustek	94.	Vavřinec Sima
65.	Těcnický k. č. 94.	95.	seminářská k. č. 41.
66.	Alois Šepcán	96.	Alois Kochář
67.	Karel Demel	97.	Josef Ambrož
68.	Josef Polívka	98.	Rudolf Řík
69.	František Leček	99.	František Kleščev
70.	Tomáš Šustek	100.	Josef Kuciš
71.	Karel Kochář	101.	" " Léš
72.	Vilém Tomášek	102.	" " Kubicev
73.	František Biskeep	103.	František Tánska
74.	valova Biskeepová	104.	Antonín Horák
75.	Alois Hromýš	105.	František Onářej
76.	pustý.	106.	Rudolf Chovančík
77.	Josef Řík	107.	Slánišov Šustek
78.	Rudimund Jahn	108.	Zofie Pepelnová
79.	František Onářej	109.	valova Kicálka
80.	Josef Tomášek	110.	" " Říková
81.	František Preisler	111.	" " Valenková
82.	Ferd. Onářej	112.	Karlinská
83.	Josef Kuciš, starosta obce.	113.	Josef Kuciš
84.	František Řík	114.	František Řík
85.	Karel Týbler		
86.	valova Kandová		
87.	Josef Hromýš		
88.	Tomáš Biskeep		
89.	Klement Ambrož		
90.	Karlín Koska		

Luboměř ale sčítání komínů v roce 1667.
Seznam
Chalupnice.

Kazík Klesel	15.
Pavel Nachalkev	13.
Vára Barkus	9.
Vilém Deimel	6.
Jan Léš	4.
Jurek Léš	2.
Jan Blahovský	nešlo na sčítání 15.
" " Jindra	43.
Tomas Ambros	41.
Jan Klösel	40.
Jakub Šperal	38.
Mathes Weis	37.
Adam Tomšek	36.
Jan Kubicek	34.
Jiříček Kubicek	33.
Tomas Pleva	29.
Pavel Pfandor	28.
Tomas Pleva	20.
Karlín Jindra	19.

Jan Šimon	3.
Mathias Löw	55.
Martin Pleva	54.
Malík Klesel	53.
Lívia Peperny	52.
Jakub Rasporek	51.
Jan Šeška	50.
Hans Klein	47.
" " Ondřej	39.
Jan Barbořka	21.
Tatís Alka	18.

Luboměř:

v roce:	dom. čísl.
1623 - 1641	33.
1704	64.
1804	71.
1835	91.
1856	93.
1906	102.
1910	103.
1920	106.
1940	114.

Consignation.

Das Pfarrwaisenhaus zufindt allein auf anderer Geld und Material abgaben, für nachmehr genannte
Scherzdorf am Spreeauer gß. Pfarrer jüflich zu entrichten hat,
 uß:

Dic̄em: Termine Georgi von 5. Parsoni à, 6 kr.
 3. " " à, 3. "

Par.	Annahm
—	30.
—	9.

Colleda

von 5. Parsoni à, 6 kr.	—	30.
3. " " à, 3. kr.	—	9.
7. " " à, 1 1/2	—	10 1/2

Flachs von 5. Parsoni à, 4. Riegel
 " 10. " " à, 2 " "

Klob	Reisl
—	30
—	20

Zum Gründonnerstag Abend von 5. Parsoni à 4. Stück
 3. " " à 2. " "
 7. " " à 2. " "

20
6
14

Spreeau am 31. Decemb

1775.

Antonius quantitativa
 Sanger n. Zehnisch
 Gabowatia frangifolia n. Nimbendorf.

Die originale napsal, dne 2. VII. 1774. Recd. Mek
 Leibomér, 51.

Haltírovo.

Haltírov, německy, Hilpersdorf, zanikl
v nepokojné, válčně době.

Hilbert

Zdejší se řek hala ves byla zmíňována od Uhřík
v 15. století.

V polovici 16. století jist již hlašována je
prvnina. Ve století 17. století obdělávají jist
části polí na Hilpersdorfské, sedlaci u Lebo-
měra, a fojt leboměrský má tam svůj ovčinec.

Leboměrští jmonejí poté na
Hilpersdorfské, čili na Haltírovské „Vrisko“.

V století 18. obnovil Haltírov
majitel panství Drálova synové Kar. Frd. Pekař,
postavením nové 8. zemědělských usedlostí.

Pisť Haltírova, obdržela nová
katastrální osada pojmenovaná Pěcov, a místu
německého názvu Hilpersdorf, nájed nájed
Schersdorf.

Ve starých kempních mohutných
má větší pole odd dnešního Hilpersdorfu
a 3. zemědělských usedlostech, až po řece
Nečín, mělkém přes Noy Dvěr, nájed pole
Hilpersdorfské.

Noy Dvěr měl až do roku 1783 nájed Pusty Dvěr.

Do kterej doby byl pustý, nemohou říci.

Stojí na pravém břehu Hilpersdorfském.

Starý lidé Haltírova vysloví, že Hilpersdorf
stál mezi dnešním Haltírovem, a Amerikou
v dolině.

Starý majetek
Hilpersdorf.

Starý lidé vysloví kousek očagové zdejší moci
ještě usedlosti, a silnicí, na plati.

Lindavští Němcové vypřávěli, že aržadku na pohřeb
stála dědina Hilpersdorf.

Většinou rovněž byla zpětně zmíčena.

Z Lindavy, sedlák Josef Polák mi vypřávěl,
že zrovna ze zmíčenosti Hilpersdorfu n'uzali
uredlice Heinrichovvaldu.

Když s ním zrovna uždeval tak smutný hlas,
jakoby kdyby plakal o svou dědinu Hilpersdorf.

Ty když uvedlosti, které dnes v různých místech
v sedlácích uphoesťuje stojí, nazývají Němcové
vídny Hilpersdorf.

Leží u Luboměře, a Špálovce když nazývají
rovněž, třímerika.

Od roku 1930 při sčítání lidu objivilo
se i české pojmenování Dilbrovice.

Uvedlci dnešního Hilpersdorfu jistě,
z dělníků: Vincenc Kicil, I

Richard Henz, II
a slhou, II.

Jistí jsem, že už Hilpersdorf když skálu.

Hilbers-dorf

Většinu rukou zavírá, nemáme způsob.

Jen v různých letech lidé se zmínka uchovává.

Napsal: R. Mik
Luboměř č. 51.
L. P. 1952.

Dne 27. III. 1951, o 5 hod. odpoledne, zemřel na věk 98 můj otec
 (předcházel Karel Rudolf)

Rudolf Mik. Dohil se v roce 1869, v němž
 provozoval řemeslo obuvnické, až do své smrti.

Ku domku ^{si dal} nechal postavili stodole, hůlky, a modlouček
 domek přistavěn do zadu.

V roce 1932 nechal postavili poschodí.

Role koupil od čísla 28; les od čísla 34;

Louku na Suché, od Váňe z Jindřichova.

Louku na Nečíne, od Tým Kamencle z Liptoviny.

Mimo svého řemesla, byl ^{dobytný} hudebníkem, a udržoval si
 kapela v Luboměři.

Běh budíž mee milostiv!

Rudolf Mik., Luboměř 51

Marianna Fádrová vdova, rozená Díkrosová naroč. 15. v r. 1842.

Byla dvochsetovou porodní babičkou v Luboměři.

Prodaná byla za Váriina Fádla na č. 58. Zemřela
ve věku 79. let, u své dcery Vincencie Gasmanové, naroč. 34. v r. 1921.

Váriin Fádal zemřel, narozený dne 3. 8. 1838.

Zemřel v roce 1892. Zanechal 9. dětí.

Starci památnka.

Ten dřívější deskový obraz sv. Trojice, na č. d. 75 v Novém Dvůře, měl
v zadu obraz letopočty: 1762 (takto byl dříve pustý)

1841.

Na boční straně }
při č. 53. kameny s letočíslem 1784. dnes u sednice }
" č. 55. " " " " 1764. v průčeli hrubého }
stavění }